

1
leden
2013

Košířský farní list



leden



„TĚŠTE, TĚŠTE MŮJ NÁROD!“ (Iz 40,1)

Známe úsloví o těšínském jablíčku. Pokus o utišení člověka ve svízelné situaci třeba těmito slovy: „To bude dobré, ber to sportovně, neber to tak vážně!“ apod. Útěcha často slabá, plytká a zbytečná. V kontrastu s tím zaznívají slova proroka Izaiáše: „Těšte, těšte můj národ! (Iz 40,1) jako výzva k poskytnutí útěchy, která přesahuje všechny plané útěchy. Izaiáš vidí původ této útěchy v Bohu, který je všemohoucí, vševědoucí a plný lásky k člověku. „Hle, váš Bůh!“ (Iz 40,10) Je to dobrotný a milosrdný Pastýř, který se stará o svůj lid: „Jako pastýř pase své stádo, svým ramenem shromažďuje beránky, ve svém klínu je nese, březí ovce šetrně vede.“ (Iz 40,11)

Pán Ježíš navazuje na tato a jiná podobná prorocká slova a vystupuje v roli dokonalého Pastýře, který dokonce dává svůj život za milované ovce. Ze sta ovcí vyhledá a zachrání i jedinou zatoulanou ovci. (Mt 18,12-14)

Tou zatoulanou ovčí je celé lidstvo ve srovnání s nespočty pluky svatých andělů, kteří oslavují Boží velebnost v nebeské slávě. Tou zatoulanou ovčí je každý jedinec, který potřebuje vykoupení z hříchů a záchranu pro věčný život s Bohem.



Prožíváme Rok víry, vyhlášený papežem Benediktem XVI. 11. října 2012. Víra je Boží dar, který je předáván pastýřskou službou v církvi Kristově. Všichni Kristovi biskupové, kněží a jáhnové mají účast na jedinečné pastýřské službě Pána Ježíše. Mnohé z těch, kteří přijali nebeskou korunu jsme si už připomněli na stránkách tohoto farního listu. Během dalšího liturgického roku se znovu zastavíme u těch, kteří jsou nám více známí nebo u těch, které jsme třeba dosud nepoznali.

Do kategorie známějších patří také sv. Norbert, zakladatel premonstrátského řádu a později magdeburský biskup. Tento pastýř vynikal ryzí katolickou vírou, kterou se snažil vštěpovat do lidských srdcí s vynikající apoštolskou horlivostí. Než se stal biskupem založil společenství duchovních synů, laiků a dcer v údolí Prémontré v severní Francii. Ti, kteří tvoří toto společenství si připomínají jeho začátek na Boží hod vánoční v roce 1121. Tehdy Norbertovo společenství v Prémontré slavilo radostně s obecnou Církví výročí Narození Páně. A slavilo zároveň zrození nové řeholní společnosti v Církvi. Způsobem kanovníků při mešním obětování Norbert a po něm jeho klerici, laici a dcery vyslovili a Jaké slibové formule použili? Nejstarší má být v misálu, psaném ještě za Norbertova života, přepsaná Adamem Skotem d/PC 198, 479/. Je táž, kterou obsahuje s přizpůsobením pro kanonii Scheftlarn tzv. Codex Monacensis (Mnichovský kodex) z let 1140-53. Zní:

„Já bratr N. obětuji a dávám sebe sama kostelům svaté Boží Matky Marie a sv. Jana Křtitele v Prémontré. A slibuji změnu svého chování a stálost na tomto místě podle Kristova evangelia a apoštolských ustanovení a podle Řehole sv. Augustina. Slibuji také poslušnost v Kristu až do smrti panu N., otci tohoto kostela, a jeho

nástupcům, které zvolí moudrá část konventu.”

Můžeme vyslovit domněnku, že Norbert sám užil slov až po: „podle Řehole sv. Augustina” a že ostatní připojovali: Slibuji také. Je problém výkladu a pro nás také problém překladu: Dávám sebe sama kostelu=ecclesiae – znamená dání sebe konkrétní řeholní společnosti jako místní církvi; ostatně kostel v Prémontré v den prvních slibů ještě nestál.

Slibuji stálost na tomto místě = setrvání = stabilitu – znamená jak závazek trvalé právní přináležitosti k určitému „kostelu”, tak doživotní platnost slibů; neznamená nemožnost přejít k jinému „kostelu”, ovšem při trvání slibů; Norbert sám z Prémontré odešel.

Slibuji poslušnost – tehdy se ve slibové formuli nevyjadřovaly první dvě evangelní rady chudoby a čistoty, které ovšem ve slibu poslušnosti byly zahrnuty.

Otci tohoto kostela – tehdy ještě nebyla řešena otázka, jak budou představení označováni. Moudrá část konventu = senior pars – znamená tu část hlasujících, ke které se při volbě představeného přikloní předsedající, původně diecézní biskup, pak určený opat. Moudrá část nemusela být vždycky větší část. Zvolení moudřejší části per partem senioreem je starý a dlouho platný způsob opatské volby.

Jakou radostí byl pro Norberta tento řeholní slib! Kameny kostela spočívaly ještě na křižovatkách v sousedství Prémontré, ale živé kameny už byly na místě. (Adam Skot, Liber de ordine, habitu et professione canonicorum ordinis Praemonstratensis)

Celé generace duchovních synů a dcer sv. Norberta si mohly a dále mohou připomínat tuto vánoční událost a každoročně také na jejím základě přikročit k obnově svých řeholních závazků. Mohou děkovat za své povolání. Za jeho počátky v různých podnětech, které pronikly do jejich srdce a potom i za viditelné a slyšitelné zrození tohoto povolání pro vnější okolí složením řeholních slibů. Mohou pak také prosit za posilu a růst tohoto daru v každodenním životě až ke zralosti, kdy si je Pán světla povolá k sobě.

Tato obnova slibů je také výzvou k dalším prosbám o dar povolání v současné době. Papež Benedikt XVI. nedávno zdůraznil, že nelze rezignovat při nedostatku kněží, řeholníků a řeholnic na tuto starost a že je třeba pečovat o tento dar podporou pevných a duchovně živých rodin a místních společenství. Těžko lze očekávat vznik těchto povolání u často frustrovaných polosirotků, rozmazlených jedináčků žijících často v izolaci počítačové a televizní produkce.

Lidská srdce jsou často unavená, bojácná, nejistá, bezradná i zoufalá. Potřebují pravou útěchu a vzpruhu, kterou může dát jen Boží slovo plné života a síly. Rodiče by se neměli bát uvolnit pro tuto nejblahodárnější pastýřskou službu své děti, pokud je Boží láska zve k tomuto ušlechtilému úkolu. Jde o postoj, který vyžaduje pevnou víru. Vyprošujme ji všem, kteří jsou jakkoliv blízko tomuto tajemství!

P.L.

Liturgický kalendář

leden 2013

1.	úterý	Slavnost MATKY BOŽÍ, PANNY MARIE - zasvěcený svátek
2.	středa	Památka sv. Bazila Velikého a Řehoře Naziánského, biskupů a učitelů církve
3.	čtvrtek	Nejsvětějšího Jména Ježíš
6.	NEDĚLE	Slavnost ZJEVENÍ PÁNĚ – doporučený svátek
7.	pondělí	Sv. Rajmunda z Penafortu, kněze
13.	NEDĚLE	Svátek Křtu Páně
17.	čtvrtek	Památka sv. Antonína, opata
18.	pátek	Památka Panny Marie, Matky jednoty křesťanů
20.	NEDĚLE	2. neděle v mezidobí
21.	pondělí	Památka sv. Anežky Římské, panny a mučednice
22.	úterý	Sv. Vincence, jáhna a mučedníka
24.	čtvrtek	Památka sv. Františka Saleského, biskupa a učitele církve

25.	pátek	Svátek Obrácení sv. Pavla, apoštola
26.	sobota	Svátek sv. Timoteje a Tita, biskupů
27.	NEDĚLE	3. neděle v mezidobí
28.	pondělí	Památka sv. Tomáše Akvinského, kněze a učitele církve
31.	čtvrtek	Památka sv. Jana Boska, kněze

Oznámení

Katecheze pro dospělé

Další katecheze pro dospělé budou v sobotu 5. a 19. ledna po večerních bohoslužbách ve farním sále u sv. Jana Nep.

Setkání farní rady

Setkání farní rady bude v pátek 11. ledna v domečku po večerní mši sv. V dalších farních listech už nebudou zápisy ze všech schůzí farní rady. Uzávěrka je v polovině předchozího měsíce, a tak se často ztrácí aktuálnost těchto zápisů. Vše podstatné, co se týká farního života a co vyplýne z jednání farní rady bude uvedeno v těchto ohláškách.

K některým důležitějším uskutečněným nebo plánovaným záležitostem z programu farní rady budou zveřejněny související samostatné články.



Úmysly Apoštolátu modlitby na leden

- 1. Aby v tomto Roce víry křesťané hlouběji poznávali Kristova tajemství a radostně svědčili o daru víry v něho.**
 - 2. Za křesťanská společenství na Blízkém východě, která jsou často vystavena útlaku, aby je Duch Svatý posiloval ve věrnosti a vytrvalosti.**
 - 3. Aby slavení eucharistie bylo skutečným středem našeho života.**
-

Svatý Rajmund z Peñafortu, kněz – památka 7. ledna

Narodil se kolem roku 1175 na hradě Peñafort u Barcelony jako potomek katalánské šlechtické rodiny. Studoval nejdříve na katedrální škole v Barceloně, byl tam i profesorem rétoriky a logiky. Od r. 1210 studoval církevní právo na věhlasné univerzitě v Boloni. Dosáhl doktorát r. 1216 a pak tam čtyři roky vyučoval církevní právo a napsal příručku práva Summa iuris.

R. 1220 zakládal barcelonský biskup Berengar kněžský seminář a požádal Rajmunda, aby tam vyučoval. Zároveň s ním přišla skupina řeholníků nového řádu – dominikánů. Ideály sv. Dominika na Rajmunda silně zapůsobily a on se r. 1222 stal členem této řehole. Byl kazatelem proti Maurům a r. 1223 spolupracoval se sv. Petrem Nolaskem při založení řádu Mercedářů, kteří vykupovali křesťany ze zajetí.

R. 1230 jej papež Řehoř IX. povolal k sobě jako svého zpovědníka a papežského penitenciáře. Zachovaly se početné doklady o této jeho činnosti. Pomáhal i v boji proti heretickým hnutím valdenských a albigenských ve Francii a Itálii. Papež pověřil Rajmunda sestavením sbírky papežských

dekretů. Toto dílo - Decretales Gregorii IX. - mělo velký význam při rozvoji církevního práva.



R. 1236 se vrátil do Španělska. Chtěl odejít do ústraní, hodnost tarragonského arcibiskupa odmítl. Roku 1238 ho generální kapitula Dominikánů zvolila za v pořadí třetího nejvyššího představeného dominikánského řádu – magistra. Rajmund přijal toto odpovědné poslání a své právnícké nadání využil k přepracování řeholních Konstitucí. Předsedal dvěma generálním kapitulám, na druhé r. 1240 na úřad magistra resignoval. V Barcelone napsal příručku pro zpovědníky - Summa casuum. Ve spolupráci s Rajmundem Martinim založil školu pro misionáře, na které se vyučovala arabština a hebrejšтина. Na jeho popud napsal Tomáš Akvinský spis Summa contra gentiles jako příručku pro tyto misijní školy. Byl i zpovědníkem aragonského krále Jakuba I.

Zemřel skoro stoletý 6. ledna 1275 v Barceloně. Pohřben je v barcelonské katedrále. Beatifikoval jej Pavel III. 6. ledna 1542 a za svatého prohlásil papež Klement VIII. 29. dubna 1601.

Rajmunda z Peñafortu jeho současníci velice ctíli pro jeho učenost i nábožnost. Tím více si zaslouží uznání, že zůstal celý život skromným řeholníkem, který odmítal všechny hodnosti a výhody.

Legenda vypráví, že káral krále Jakuba pro prostopášný život a ten zakázal pod trestem smrti, aby někdo odvezl Rajmunda z Mallorky na pevninu. Rajmund položil na moře svůj plášť, nastoupil na něj a bezpečně doplul do Barcelony.

Podle R.Ondruš: Blízki Bohu i ľudom a Internetu (Santiebeati, stránka dominikánů aj.)

MP

Zprávy z farnosti

55



Dvě krásně zaoblené číslice - co mají společného s asketickým zjevem našeho farního duchovního správce **P. Lohela Klindery, Th.D, O.Praem** ?

Přece to základní – právě před 55 lety se totiž 15.ledna 1958 narodil! A v lednu před 18 lety převzal správu košířské farnosti.

O tom, že ke svým farníkům promlouvá laskavě, ale důrazně svědčí recentní foto V. Fundy. Ukazuje i to, že ve službě Bohu a farnosti stačil mírně zešedivět, a jen doufáme, že to je u něj projev normálního fyziologického procesu, nikoliv následek nadměrných starostí o naše někdy nespoutané a tak mnohotvárné stádo! Vážíme si jeho moudrosti, shovívavosti a skromnosti i jeho velkého pracovního nasazení.

Chtěli bychom mu u této příležitosti vyjádřit velké poděkování a vděčnost za jeho obětavé služby a popřát mu hodně zdraví, síly a trpělivosti do dalších let.

K tomu mu vyprošujeme Boží požehnání a ochranu Matky všech milostí Panny Marie.

Vděční staří, mladí i nejmladší košířští farníci.

Mikulášská besídka 2012

Několika obrázky a postřehy se vracíme k prosincové mikulášské besídce.

Jako obvykle hlavní postava, sv. Mikuláš, přijel zdaleka, až ze severní Moravy. Trochu se opozdil a tak do Košíř dorazil až 8.12. Nicméně doprovod měl andělský i čertovský jak se patří. Velký anděl



s křídly byl tentokrát jen jeden, zato mu asistoval malý dorůstající andílek. I čert byl tentokrát menší, nežinčel řetězy, ale mrštně s koštětem dělal pořádek mezi dětmi.

A těch bylo letos opravdu požehnaně a farnost se raduje z toho mladého nadělení, které se často projevuje i během nedělní liturgie, někdy i dost osobitě. Děti předvedly své scénky a říkánky, s programem pomohli jako obvykle manželé Radovi (zpěv s doprovodem kytary), anděl všechny podělil a dětské radostné štěbetání a nadšení z dárků zcela ovládlo milou atmosféru farního sálu.



Všem organizátorům besídky, andělovi, který přinesl koše plné dárků (jako vždy obstaraly a věnovaly MUDrs Horákovy) patří upřímné Pán Bůh zaplat' a dej jim svou odměnu nebeskou.

OKÉNKO VÍRY

DESATERO

434. „Mistře, co dobrého mám udělat, abych dosáhl věčného života?“ (Mt 19,16)

Mladíkovi, který se na Ježíše obrací s touto otázkou, Ježíš odpovídá: „Chceš-li vejít do života, zachovávej přikázání“, a potom dodává: „Pak přijď a následuj mě“ (Mt 19,16-21). Následování Ježíše zahrnuje zachovávání přikázání. Zákon není zrušen, ale člověk je vyzýván, aby ho znovu našel v osobě božského Mistra, který je jeho dokonalým uskutečněním, zjevuje jeho plný význam a dosvědčuje jeho trvalou platnost.

435. Jak Ježíš vykládá Zákon?

Ježíš vykládá Zákon ve světle dvojího a současně jediného přikázání lásky, plnosti Zákona: „Miluj Pána, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí. To je největší a první přikázání. Druhé je podobné: Miluj svého bližního jako sám sebe. Na těch dvou přikázáních spočívá celý Zákon i Proroci“ (Mt 22,37-40).

436. Co znamená „Desatero“?

Desatero znamená „deset slov“ (Ex 34,28). Tato slova shrnují Zákon, který Bůh dal v rámci smlouvy izraelskému lidu prostřednictvím Mojžíše. Vyhlášením přikázání lásky k Bohu (první tři) k bližnímu (dalších sedm) vytyčuje pro vyvolený národ i pro každého jednotlivce cestu života, osvobozeného z otroctví hříchu.

437. Jaká je souvislost mezi Desaterem a smlouvou?

Desatero dostává svůj plný smysl ve světle smlouvy, v níž se zjevuje Bůh tím, že dává poznat svou vůli. Zachováváním přikázání lid vyjadřuje, že patří Bohu, a vděčně odpovídá na jeho iniciativu lásky.

438. Jakou důležitost přikládá církev Desateru?

Církev, věrná Písmu a Ježíšovu příkladu, uznává základní důležitost a význam desatera. Křesťané jsou povinni ho zachovávat.

439. Proč Desatero tvoří organickou jednotu?

Deset přikázání tvoří organický a nedělitelný celek, protože každé přikázání odkazuje k dalším přikázáním a k celému Desateru. Proto přestoupení jednoho přikázání je porušením celého zákona.

440. Proč Desatero zavazuje těžce?

Protože vyjadřuje základní povinnosti člověka k Bohu a k bližnímu.

441. Je možné Desatero zachovávat?

Ano, protože Kristus, bez něhož nemůžeme dělat nic, nás uschopňuje zachovávat je darem svého Ducha a své milosti.

Bohoslužby v košířské farnosti:

Slavení eucharistie

neděle	9.00 sv. Jan Nepomucký 11.00 Nejsvětější Trojice
pondělí	7.30 Nanebevzetí Panny Marie Na Klamovce
úterý	7.30 Nanebevzetí Panny Marie Na Klamovce (kromě měsíce července a srpna)
středa	17.30 Nejsvětější Trojice (s modlitbou večerních chval)
čtvrtek	17.30 sv. Jan Nepomucký (s modlitbou večerních chval a následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)
pátek	17.30 Nejsvětější Trojice (s následnou adorací Nejsv.Svátosti Oltářní)
sobota	17.30 sv. Jan Nepomucký

Od středy do soboty je pravidelná modlitba posvátného růžence přede mší sv.
Příležitost ke svátosti smíření je vždy 15 minut přede mší sv. nebo podle dohody

Spojení na kněze: P. Lohelius Klindera, ThD., O.Praem. - mobil 602 390 845

Vydává:

Redakční rada:

Uzávěrka:

Náklad:

Internet:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, M. Práger

15. každého měsíce

150 výtisků

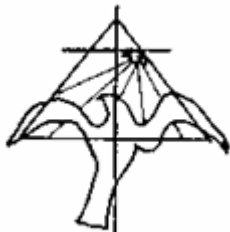
<http://kosirska.farnost.cz>

Grafická úprava: V. Dráb

Č.ú.: 125708379/0800

Neprodejné

Košířský farní list



únor



NAŠE VÍRA V ROCE VÍRY

Prožíváme první měsíce roku 2013, ale také další měsíce Roku víry, vyhlášeného sv. Otcem Benediktem XVI. v říjnu loňského roku. Proč je tento tématický rok tak aktuální a naléhavý? Víru přece prožíváme stále celý život. Nač se tedy soustřeďovat na zvláštní Rok víry? Je to podobné jako při poslechu určité promluvy nebo přednášky. Téma třeba už známe, lečacos jsme o něm četli, slyšeli a promýšleli. To však neznamená, že bychom se v něm neměli zdokonalit, prohloubit svou znalost, a tak více ve svém životě čerpat z tohoto prohloubeného poznání.



ROK VÍRY 2012 2013

Motiv, který vedl papeže Benedikta k vyhlášení Roku víry, můžeme snadno vytušit z pohledu na naši současnost. Je poznamenána silným odklonem od víry a náboženského života. Mnozí lidé přestali s Bohem naprosto počítat nebo jej vytlačili na okraj svého myšlení a jsou přesvědčeni, že se bez víry v něho v tomto světě obejdou. Náplní jejich života jsou tedy pouze věci tohoto světa. Jsou přesvědčeni, že je plně uspokojí a naplní jejich touhu po štěstí. Věřící člověk může tomuto silnému trendu doby podlehnout, přizpůsobit se a nechat se svést touto iluzí. Svou víru nosíme v křehkých nádobách. Je třeba o ni pečovat, vážit si jí a denně za ni vroucně děkovat dobrotivému Bohu. Naši vděčnost také projevíme tím, že se ve své víře snažíme rozvíjet poznáním a věrným upevňováním v denní praxi.

Některé pohledy na víru jsme si již přiblížili také na těchto stránkách farního listu. Podívejme se tedy dál.

Víru vnímáme jako dar i jako ctnost. Být ctnostný, znamená vytrvalost, stálost a také určitou pohotovost v nějaké mravní zdatnosti. Kdo pevně lne k živému Bohu a k pravdě, kterou sděluje, a to proto že se Bůh nemůže mýlit ani nemůže klamat, ten správně věří. Víra není jenom pouhá náboženská potřeba, kterou by si člověk sám vytvořil a pěstoval pro své duchovní povznesení. Bůh nám vlévá ctnost víry do duše při křtu svatém. Stálým cvikem ji musíme rozvinout a zdokonalit. Od Pána Boha zjeveným pravdám nás učí katolická církev svými představenými: papežem, biskupy a jejich pomocníky – kněžími a jáhny.

Ctnost víry nutně potřebujeme

1. abychom se chránili před zlobou hříchu, má totiž preventivní úkol. Kdo poctivě věří, nechce hřešit. Pokud do hříchu upadá, touží jej překonat;
2. abychom se dovedli cvičit ve všech ctnostech, zvláště v poslušnosti, trpělivosti v křížích a utrpeních a v lásce k bližnímu. Víra vede k lásce a souvisí úzce s ní;
3. abychom se náležitě modlili a hodně přijímali svaté svátosti. Víra je pramenem a motivem modlitby. Kdo věří, touží po Bohu a chce s ním mluvit, chce se s ním setkávat jako s milovaným a milu-

jícím. Víra nás vede ke svátostem jako žízeň k pramenům bystřin;

4. abychom dosáhli věčné spásy. Kdo uvěří, bude spasen. Kdo neuvěří, bude zavržen.

Tridentský koncil (sess. 6, kap. 8) praví, že víra je „počátek spásy člověka, základ a kořen všeho ospravedlnění. – „Bez víry však není možné se líbit Bohu, neboť ten, kdo přistupuje k Bohu, musí uvěřit, že Bůh je a odplácí těm, kteří ho hledají“ (Žid 11,6).

Jak máme pěstovat ctnost víry, abychom stále lépe věřili?

1. vzbuzujeme často úkony víry. Jako např. ten, kdo si cvičí paměť, snaží se ji rozvíjet a upevňovat stálým opakováním;

2. poznáváme důkladně pravdy víry. Ty jsou nezbytnou látkou naší víry. Čím lépe do nich pronikáme, tím více můžeme zahořet nadšením, úctou a vděčností vůči tomu, který nás k víře svou autoritou motivuje a přivádí i na základě tohoto poznání. Také druhého člověka milujeme více, když poznáváme jeho myšlení a způsob života;

3. zařizujeme podle víry svůj život. Kdo přestává podle víry žít, zvlažní nebo odumře ve víře. Povrchní, prázdný a neuspořádaný život od víry odvádí;

4. přijímáme v duchu víry zkoušky a utrpení, nařízení a pokyny Ducha svatého promlouvajícího do našeho svědomí nejrůznějšími způsoby;

5. a varujeme se všeho, co ohrožuje víru včetně pochybností proti ní.

Radí se, abychom modlitby, zvláště delší, začínali úkonem víry v Boží všudypřítomnost a dobrotu. „Věřím v Boha“ ať je naší oblíbenou modlitbou; je nejlepším světlem pro náš rozum a obsahuje nejlepší pohnutky k dobrému jednání.

Naše víra ať se zvláště obrací k Nejsvětější svátosti, tomuto tajemství víry, zdroji a vrcholu celého duchovního života, které je nám tak blízko, ale které pochopíme, jen když máme živou víru. „Véra bez skutků je mrtvá“ (Jak 2,17).

Vyhýbejme se knihám, časopisům, filmům a pořadům nepřátelským vůči víře. Chraňme své srdce před důvěrným stykem s nevěřícími nebo neřestnými lidmi. Nenechme do svého srdce vstupovat pochybnosti proti víře. Není nám však zakázáno přemýšlet rozumně o tajemstvích víry.

P.L.

Liturgický kalendář

na únor 2013

1.	pátek	První pátek v měsíci
2.	sobota	Svátek Uvedení Páně do chrámu
3.	NEDĚLE	4. neděle v mezidobí
5.	úterý	Památka sv. Agáty, panny a mučednice
6.	středa	Památka sv. Pavla Mikiho a druhů, mučedníků
8.	pátek	Sv. Jeronýma Emilianiho Sv. Josefíny Bakhity, panny
10.	NEDĚLE	5. neděle v mezidobí
11.	pondělí	Panny Marie Lurdské Světový den nemocných
13.	středa	POPELEČNÍ STŘEDA - den přísného postu
17.	NEDĚLE	1.NEDĚLE POSTNÍ
22.	pátek	Svátek Stolce sv. Petra, apoštola
24.	NEDĚLE	2. NEDĚLE POSTNÍ

Liturgie postní doby nás vede k vnitřní duchovní obnově a vybízí nás k větší soustředěnosti, sebeovládání, kajícínosti a smírnému odčiňování hříchů.

Oznámení

Katecheze pro dospělé

Pravidelné katecheze budou pokračovat v sobotu 2. a 16. února po večerní mši sv. ve farním sále sv. Jana Nepomuckého.

Křížová cesta

Pobožnost křížové cesty bude od pátku 15. února vždy v pátek a v sobotu od 17.00 hod.

Duchovní obnova

Farní duchovní obnova se uskuteční v sobotu 2. března od 15.00 hod. v zimní kapli sv. Václava, kde začne první promluvou, poté bude příležitost ke sv. smíření, od 17.00 hod. křížová cesta a v 17.30 hod. mše sv. s druhou rekolekční promluvou.

Výměna topných těles

Byla provedena kompletní výměna topných těles v kostele Nejsvětější Trojice a sv. Jana (včetně farního sálu) v hodnotě 80 tis. Kč.



Úmysly Apoštolátu modlitby na únor

- 1. Aby se rodinám přistěhovalců, zvláště matkám, dostávalo v jejich těžkostech podpory a doprovázení.**
- 2. Za národy, které prožívají válečné konflikty, aby se jim otevíraly cesty k vytváření pokojné budoucnosti.**
- 3. Aby všichni, kdo přijali úkol hlasatelů evangelia, horlivě a věrně plnili své poslání.**

Tříkrálová sbírka 2013

Letošní Tříkrálové sbírky se v neděli 6.1.2013 zúčastnila skupinka koledníků a kolednic z naší Košířské farnosti vedená zkušenými harcovníky (Vítek Bobysud, Václav Dráb). S velkou chutí koledovali Jindřiška a Drahoš Límovi, Liduška Zborníková i naši nejmenší Benedikta, Tonička a Salome Peterkovi a vehementně chrastili pokladničkami před oběma našimi kostely. Odvážili se dokonce až k Andělu, kde se ale setkali s dospělou konkurencí z Polska, a tak se raději jedna skupinka vydala na pouť až na nábreží k Výtoni, kde potkávali a oslovovali hodně rusky mluvících výletníků. Poté se obě skupinky stáhli zpět před kostel Nejsvětější Trojice. Tam zavládla radostná atmosféra a doufáme, že se to projeví i na obsahu pokladniček.



Moc všem za jejich koledování děkujeme, i rodičům, kteří nejmenší doprovodili, i obětavým farníci, které koledníky krásně oděli.

Veliké díky patří už několikátým rokem skautům a skautkám ze střediska Mawadani, kteří se zúčastňují pravidelně v hojném počtu a tvoří pevný pilíř naší sbírky.

Výsledek koledování je už znám, vybrali jsme **10.435kč.**

V.D.

Svatá Josefina Bakhita, panna – památka 8. února

Narodila se okolo roku 1869 v Súdánu v černošské vesnici v provincii Darfur. Když jí bylo sedm let byla unesena obchodníky s otroky a prodána do otroctví. Od nich dostala jméno Bakhita, což znamená šťastná. Byla pak prodána ještě několikrát různým pánům. Musela snášet velké fyzické i morální utrpení. Své vlastní jméno zapoměla. Nakonec ji koupil italský konsul, který se později vrátil do Itálie a vzal Bakhitu s sebou. V Janově ji daroval rodině Michieli, bylo jí v té době už asi 14 let, a stala se chůvou jejich dcery. Paní Michieli pak odjela za svým mužem znovu do Afriky a dala svou dceru i Bakhitu do Benátek do péče Ústavu pro katechumeny sester Kanosiánek (kongregace Dcer křesťanské lásky založená začátkem 19. století). Tam Bakhita poznala křesťanskou víru. Po několika měsících katechumenátu Bakhitu pokřtil dne 9.1.1890 benátský patriarcha kardinál Agostini za velké účasti lidu. Dostala jméno Josefina Markéta. Často líbala křtitelnicí se slovy: „Zde jsem se stala boží dcerou.“

Když se paní Michieli vrátila do kláštera pro svou dceru a Bakhitu, vyslovila Bakhita své přání zůstat v klášteře a sloužit Bohu. Bakhita, která mezitím dospěla, využila právo svobodné volby, které ji zaručily italské zákony.



V prosinci r. 1896 se zasnoubila Bohu a odešla do kláštera v Schio nedaleko Vincenzy a tam zůstala až do své smrti 8. února 1947. Konala tam v pokoře různé práce: vaření, šití, vyšívání a službu vrátné. Ve dveřích laskavě hladila hlavy dětí, které chodily do školy Kanosiánek. Její pokora a prostota a stálý úsměv si získaly srdce lidí. Její spolusestry jí ctily pro její mírnou povahu a dobrotu. Říkala: „Bud'te dobří, milujte Pána a modlete se za ty, kteří ho neznají. Jaká je to milost znát Boha!“ Už za života si získala pověst svatosti.

Klášter opustila jen v letech 1935 až 1938, když pomáhala připravovat mladé sestry pro službu v Africe a doprovázela je do Říma, odkud pak odjížděly do Afriky.

Ke konci života byla dlouhá léta nemocná. Ale zachovala si svou víru, dobrotu a křesťanskou naději. Když umírala, zřejmě znovu prožívala dobu svého otroctví, protože prosila sestry: „Uvolněte mi, prosím, řetězy ... jsou těžké.“ Její poslední slova byla: „Naše Paní, naše Paní!“

Je pohřbena v kapli klášterního kostela ve Schio. Kanonizační proces byl zahájen už 12 let po její smrti. Papež Jan Pavel II. ji prohlásil za blahoslavenou v r. 1992 a za svatou v říjnu r. 2000.

O sestře Bakhitě se zmínil také papež Benedikt XVI. ve své knize rozhovorů s Peterem Seewaldem nazvané „Světlo světa“. Také ve své encyklice o naději, nazvané Spe salvi, si bere Josefínu Bakhitu za vzor člověka, který nachází v Pánu svou naději.

O sv. Josefině Bakhitě byl také natočen italský film „Bakhita. Květ z Afriky.“ Je k dostání v knihkupectví Paulínek na 2 DVD s českým dabingem.

Podle pramenů z Internetu (vatican.va, Heiligenlexikon, santiebeati aj.)

MP

Pout' na pražský Karmel na Hradčanech

Na pozvání svého duchovního správce P. Lohela, Th.D. se hrstka košířských farníků vypravila v pátek 11.1.2013 na malou pout' na Hradčanské náměstí do kostela sv. Benedikta. Sestry karmelitánky tam zorganizovaly slavnostní liturgii ke třístapadesátému výročí úmrtí zakladatelky Karmelu sv. Josefa v Praze

Matky MARIE ELEKTY OD JEŽÍŠE.

Slavnostní mši sv. celebroidal apoštolský nuncius v ČR Mons. Giuseppe Leanza, liturgickými zpěvy doprovodil smíšený sbor AMA pod taktovkou J. Orla ml. Zcela zaplněný kostel byl prodchnut úctou a vděčností za dar života ctihodné abatyše a jejího celoživotního úsilí o šíření myšlenek Karmelu ve střední Evropě, včetně naší země.



Sestra Marie Elekta od Ježíše se narodila 28.1.1605 jako Kateřina Tramazzoli v italském městě Terni. Ve svých 21 letech vstoupila do kláštera sester karmelitánek, kde ve svých 24 letech složila řeholní sliby. Z Itálie byla poslána do Vídně, aby u kostela sv. Josefa založila karmelitánský klášter. Později pak byla pověřena stejným úkolem ve Štýrském Hradci.

V r. 1656 pak založila klášter sester karmelitánek u kostela sv. Benedikta v Praze na Hradčanech. Její příchod s několika sestrami slavnostně uvítali představitelé řádu bosých karmelitánů, kteří v té době sídlili (a dosud sídlí) u kostela P. Marie Vítězné (Pražské Jezulátko). Charismatická matka představená, přestože se podle regulí řádu prakticky neobjevovala na veřejnosti, působila nesmírně blahodárně. V tehdejší, po třicetileté válce rozvrácené Evropě, její meditativní, modlitbami prosycený život podstatně přispěl k návratu evropských národů ke křesťanským kořenům. Její spolusestry ji již za jejího života ctily jako světici. Ke konci života prožívala Marie Elekta řadu útrap a nemocí a posléze 11.1.1663 zemřela. Před smrtí spálila všechny své deníky, takže z jejího osobního života se nedochovaly prakticky žádné dokumenty.

Spolusestry Marie Elekty tvrdily, že kolem jejího hrobu se šířila zvláštní vůně. Podle některých pramenů pak jedna ze sester měla zvláštní sen, ve kterém byla vybíduta, aby se zasadila o otevření hrobu matky představené. K otevření hrobu skutečně došlo a k velkému překvapení v něm bylo nalezeno zcela neporušené tělo Marie Elekty. Tělo nebylo po smrti balzamováno ani nijakým jiným způsobem před uložením do hrobu upravováno, což bylo potvrzeno tehdejšími lékařským zkoumáním. Sestry po vynětí z hrobu tělo omyly, natřely éterickými oleji, oblékly do řeholního roucha a posadily na židli v kostele sv. Benedikta. "A tak tam sedí a sedí" jak pregnantně vyjádřil P. Lohel když zval své farníky na pout' na Hradčany.

V r. 2003 provedl zkoumání těla Marie Elekty známý český antropolog prof. E. Vlček, který zkoumal také ostatky některých Přemyslovců (včetně sv. Ludmily). Podle něj nelze uchování jejího neporušeného těla vysvětlit přirozenou cestou.

Prosme zakladatelku českého Karmelu na Hradčanech aby bděla nejen nad svými současnými řeholními spolusestrami, ale i nad Prahou a celým českým národem, který prochází stejnými útrapami jako v době, kdy ona přišla obnovit světlo víry ve vyprahlé krajině.

Podle dokumentu Arcibiskupství pražského (2013), dokumentu ČT z cyklu Svědci a světci (2003) a dalších pramenů.

Zprávy z farnosti

90

V únoru oslaví v plné duševní i fyzické síle požehnaných 90 let paní **Anna Hanincová**, věrná návštěvnice zejména svatováclavské kaple v kostele sv. Jana. Původem Slovenka, povoláním zdravotní sestra, sloužila řadu let jako vrchní sestra v motolské nemocnici. Má dosud velký akční rádius, je možné vidět ji při bohoslužbách i v jiných kostelích, zejména u sv. Voršily.

Velmi jí přejeme stálé zdraví a radost ze života pod ochranou Boží a Panny Marie.

Košířští spolufarníci

100

Není to omyl, skutečně v únoru oslavují naše (rozto) milá „andělská“ dvojčata

MUDr.s Elena a Magdalena Horákovy

100 let! Dovedeme dobře počítat a víme, že všechno mají **dvojnásobné**: narozeniny, sourozeneckou



lásku, lásku ke svému povolání, lásku k přírodě, rostlinám a zvířatům a lásku největší - lásku k Bohu!

Všechny tyto (i jiné) lásky dosvědčují svým životem. Máme možnost vidět a ocenit jejich květinové výzdoby kostela Nejsvětější Trojice a kaple na Klamovce, celoroční péči o charitní pokladničky a náročný vrchol všech jejich dalších nejmenovaných činností – prosincové Mikulášské besídky. Již řadu let jako andělské bytosti doprovázejí příchod světce Mikuláše, přinášejí dárky pro děti (a nejen pro ně) a vytvářejí radostnou předvánoční atmosféru v přeplněném farním sále u sv. Jana.



Za to vše jim ze srdce děkujeme a přejeme jim hodně zdraví, radosti, lásky a Božího požehnání do další stovky!

Vděční košířští farníci

Rozloučení

Dne 11. ledna jsme se v kostele sv. Jana Nepomuckého rozloučili zádušní mší sv. s naší věrnou farnicí paní Alicí Bébrouvou. Pán života ji k sobě přijal ve věku 85 let.

OKÉNKO VÍRY

„MILUJ PÁNA, SVÉHO BOHA, CELÝM SVÝM SRDCEM, CELOU SVOU DUŠÍ A CELOU SVOU MYSLÍ“

První přikázání: Já jsem Pán, Tvůj Bůh. Nebudeš mít jiné Bohy mimo mne.

442. Co znamená prohlášení Boha: „Já jsem Hospodin, tvůj Bůh“ (Ex 20,2)?

Pro věřícího to znamená zachovávat a uskutečňovat tři božské ctnosti a vyhýbat se hříchům, které jsou jejich opakem. *Víra* věří v Boha a odmítá všechno, co je proti ní, jako například dobrovolné pochybování, nevěra, blud, odpad od víry a rozkol. *Naděje* s důvěrou očekává blažené patření na Boha a jeho pomoc a vyhýbá se zoufalství a opovázlivosti. *Láska* miluje Boha nade všechno; proto odmítá lhostejnost, nevděčnost, vlažnost, omrzelost nebo duchovní lenost, a nenávisť vůči Bohu, která se rodí z pýchy.

443. Co vyjadřují Pánova slova: „Pánu, svému Bohu, se budeš klanět a jen jemu sloužit“ (Mt 4,10)?

Vyjadřují požadavek klanět se Bohu jako Pánu všeho, co existuje; jednotlivě i společně mu vzdávat úctu, jaká mu náleží; vzývat ho projevy chvály, díky a prosby; přinášet mu oběti, především duchovní oběť svého života, ve spojení s dokonalou obětí Kristovou; dodržovat přísliby a sliby dané Bohu.

444. Jakým způsobem člověk uskutečňuje své právo vzdávat Bohu úctu v pravdě a svobodě?

Každý člověk má právo a morální povinnost hledat pravdu, především o Bohu a o jeho církvi, a poznanou pravdu přijmout a věrně zachovávat vzdáváním pravé úcty Bohu. Důstojnost lidské osoby zároveň vyžaduje, aby v náboženské oblasti nikdo nebyl nucen jednat proti svému svědomí a aby nikomu nebylo bráněno ve spravedlivých mezích veřejného pořádku jednat podle svého svědomí soukromě i veřejně, formou individuální i společnou.

445. Co Bůh zakazuje přikázáním: „Nebudeš mít jiné bohy mimo mne!“ (Ex 20,2)?

Toto přikázání zakazuje:

- mnohobožství a modloslužbu*, která zbožšťuje tvora, moc, peníze, dokonce i d'ábla;
- pověru*, jež je odvrácením se od úcty, která se má vzdávat pravému Bohu, a projevuje se také různými formami věštění, magie, čarodějnictví a spiritismu;
- bezbožnost*, která se projevuje: pokoušením Boha slovy nebo skutky; svatokrádeží, která znesvěcuje osoby nebo posvátné věci, především eucharistii; svatokupectvím (simonií), které chce kupovat nebo prodávat duchovní hodnoty;
- ateismus*, který odmítá existenci Boha, často na základě falešného pojetí lidské nezávislosti;
- agnosticismus*, který popírá možnost poznání Boha a který zahrnuje lhostejnost a praktický ateismus.

446. Zakazuje Boží přikázání: „Neuděláš si modlu, ani žádnou podobu toho, co je nahoře na nebi...“ (Ex 20,4) uctívání obrazů?

Ve Starém zákoně toto přikázání zakazuje zobrazovat absolutně transcendentního Boha. Avšak od vtělení Božího Syna je křesťanské uctívání obrazů ospravedlněno (jak prohlašuje 2. nicejský koncil v roce 787), protože se zakládá na tajemství Božího Syna, který se stal člověkem a v němž se transcendentní Bůh stal viditelným. Nejde o klanění obrazu, ale vzdává se úcta tomu, koho obraz představuje: Kristu, Panně Marii, andělům a svatým.

Dopisy dětí Bohu

Milý Bože,
 sen děbán rozbíl
 mša a ne já.
 Tady to máš
 písemně.

Milý Bože
 můj brácha je desnej. Říká, že
 sem hloupý protože sem malý
 (je mi osm). Chlěl bych se
 tě seplat, jestli si taky děláš
 hlouposti když si byl malý.
 Nežabou provoden, vichřici
 nebo si třeba úplně smičil
 nežabou sem?
 Chlěl bych aby mi
 byl odpuštěn.

Bohoslužby v košířské farnosti:

Slavení eucharistie

neděle	9.00 sv. Jan Nepomucký 11.00 Nejsvětější Trojice
pondělí	7.30 Nanebevzetí Panny Marie Na Klamovce
úterý	7.30 Nanebevzetí Panny Marie Na Klamovce (kromě měsíce července a srpna)
středa	17.30 Nejsvětější Trojice (s modlitbou večerních chval)
čtvrtek	17.30 sv. Jan Nepomucký (s modlitbou večerních chval a následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)
pátek	17.30 Nejsvětější Trojice (s následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)
sobota	17.30 sv. Jan Nepomucký

Od středy do soboty je pravidelná modlitba posvátného růžence přede mší sv.
 Příležitost ke svátosti smíření je vždy 15 minut přede mší sv. nebo podle dohody

Spojení na kněze: P. Lohelius Klindera, ThD., O.Praem. - mobil 602 390 845

Vydává:

Redakční rada:

Uzávěrka:

Náklad:

Internet:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, M. Práger

15. každého měsíce

150 výtisků

<http://kosirska.farnost.cz>

Grafická úprava: V. Dráb

Č.ú.: 125708379/0800

Neprodejné



březen



VÍRA V PÍSMU SVATÉM

V závěru tohoto měsíce budeme slavit vrcholné tajemství naší víry – vzkříšení našeho Pána. Také svatopostní příprava na tuto slavnost je ve znamení víry. Svou víru očišťujeme od zbytečných nánosů, obděláváme ji a kypříme ji modlitbou, půstem, praktickými skutky milosrdenství, ale také inspirací z četby a rozjímání Písma svatého. Ti, kteří se mezi námi připravují na přijetí iniciačních svátostí – křtu, biřmování a eucharistie se již určitým způsobem podílejí na této cestě duchovního života. Jsou uváděni do křesťanského života. Víru v Krista spolu s námi prohlubují a rozvíjejí. Máme je ve víře doprovázet a podporovat.



Evangelista Jan v 20. kapitole svého evangelia zachycuje rozhovor Zmrtvýchvstalého Pána s apoštolem Tomášem. Ten uvěřil na základě toho, co viděl, slyšel a čeho se mohl dotýkat při zjevení Pána. O těch, kterým se této možnosti nedostalo Pán prohlásil: „Blažení, kteří neviděli, a přesto uvěřil“. A to jsme my. V Roce víry si více uvědomujeme tento nesmírně vzácný dar a zkoumáme jej z nejrůznějších hledisek. Jedním z nejzávažnějších inspiračních zdrojů víry je Písmo svaté, jak je v něm víra přítomná, jak se ukazuje v životě biblických lidí.

Starý zákon

Víra není na prvním místě souhrnem pravd, kterým je třeba věřit, ale odpovědí člověka na Boží povolání, důvěřivým a otevřeným postojem vůči Bohu. (Nelze však toto pojetí stavět proti depozitu fidei – pokladu víry, obsahu věroučných pravd, které vyznáváme. Jde o komplementaritu obojího.) Opakem víry jako pozitivního postoje vůči Bohu je neposlušnost, vzpoura vůči Bohu (Num 14,11; Dt 1,26). Základem víry je Smlouva, kterou si Bůh vyvolil svůj lid. Vírou vyvolený národ přijímá nabídku smlouvy. Víra se rovná věrnosti smlouvě a nevěrnost je odpadem od smlouvy, modloslužbou a cizoložstvím.

Prototypem věřícího je praotec Abrahám, který vírou přijal Boží zaslíbení. Tato víra mu byla započtena jako spravedlnost (Řím 4,18). V období izraelského národa má víra nejdříve *kolektivní ráz* (Ex 4,31; 14,31; 19,9; Žl 106,12). V pozdějších prorockých knihách vystupuje myšlenka, že víra je *osobním rozhodnutím a postojem* (Iz 28,16; 40,31; Žl 91,116).

Víra není jednotlivým úkonem, ale celkovým postojem člověka vzhledem k Bohu, který zahrnuje celý život. Víra je bezvýhradným Amen, Ano, vůči Bohu. Slovo Amen vyjadřuje pevné přilnutí k Bohu, pevnou důvěru. Je to slovo, kterým končí modlitby. Synonymem pro víru je také výraz *bázeň Boží* (Žl 111,10).

Víra není slepá, poznává Boha z Jeho divů (Ex 10,2), otevírá člověku oči (Iz 43,10), vede k lásce. Úbytek víry vede k úbytku věrnosti a lásky vůči Bohu (Oz 4,1).

Prorok Izaiáš je nazýván prorokem víry. Ztotožňuje víru s lidskou existencí, důvěrou v Boha a setrváním v bytí (28,16; 7,9). Období zkoušky jsou zároveň osvědčením pravosti víry. V době ohrožení nemá lid hledat záchranu v politických úmluvách, ale pouze v Bohu a vírou v Něho.

Nový zákon

Synoptici

U synoptiků (Mt, Mk a Lk) vychází první iniciativa ze strany Boží (Mt 11,27). Víra je Božím darem člověku. Bůh lidem zjevuje poznání tajemství svého Syna (Mt 16,17) a svěřuje jim poslání víru šířit.

Synoptická evangelia rozlišují tři stupně víry. První stupeň spočívá ve *víře v Kristovu zázračnou moc*. Kristus tuto víru uznává a odpovídá na ni svými zázraky (Mk 5,34; 9,23; 10,52; Mt 8,10; Lk 17,19). Na tomto stupni lidé pokládají Krista za velkého proroka. Druhý stupeň víry projevují ti, kteří *věří v království Boží* tak, jak je Kristus zvěstuje. Kristu jde především o to, probudit tuto víru (Mk 1,15), proto ustupuje do pozadí a dává vyniknout obsahu svého kázání. Tento postup byl nutný, neboť Jeho zázraky příliš upoutávaly pozornost na Jeho osobu a odváděly ji od obsahu zvěstování. Víra v království již v zárodku obsahuje třetí stupeň – *víru v Ježíše, Mesiáše a Božího Syna*. Tento zárodek se dál rozvíjí.

V protikladu k této víře stojí nevěra předáků lidu (Mk 8,11; Mt 12,38-42; Lk 11,16.24-32), ale také nevěra lidu jeho domova, který ho odmítá (Mk 6,3). Kristus si stěžuje na nevěřící pokolení, které mu nerozumí (Mk 6,19).

Víra je komplexní úkon, zahrnuje v sobě vždy i lásku a naději, poznání a chápání (Mt 11,25-27). Není však jen záležitostí rozumu. Vyjadřuje celkový postoj člověka vůči Bohu a Kristu, odvrácení od hříchu (Mk 1,15). Projevuje se vyznáním před lidmi, a to i za cenu pronásledování (Mk 8,38; Mt 10,32). Víra vede ke spáse, nevěra uzavírá cestu k dosažení spásy (Mk 16,16).

Celé Písmo nám tedy jasně dosvědčuje, jak moc na víře záleží. Prosme na přimluvu svatých Cyrila a Metoděje, sv. Václava, sv. Jana Nepomuckého a dalších českých patronů, aby se naše víra v tomto vrcholném období církevního roku oživila a dokonaleji prozářila celý náš život!

P.L.

Liturgický kalendář

březen 2013

3.	NEDELE	3. NEDĚLE POSTNÍ
10.	NEDELE	4. NEDĚLE POSTNÍ
17.	NEDELE	5. NEDĚLE POSTNÍ
19.	úterý	Slavnost SVATÉHO JOSEFA, SNOUBENCE PANNY MARIE – doporučený svátek
24.	NEDELE	KVĚTNÁ NEDĚLE
25.	pondělí	PONDĚLÍ SVATÉHO TÝDNE
26.	úterý	ÚTERÝ SVATÉHO TÝDNE
27.	středa	STŘEDA SVATÉHO TÝDNE
28.	čtvrtek	ZELENÝ ČTVRTEK
29.	pátek	VELKÝ PÁTEK – den přísného postu
30.	sobota	BÍLÁ SOBOTA
31.	NEDELE	Slavnost ZMRTVÝCHVSTÁNÍ PÁNĚ

Oznámení

Duchovní obnova

Farní duchovní obnova se uskuteční v sobotu 2. března v zimní kapli sv. Václava a v prostorách kostela sv. Jana Nep.. První rekolekční promluva začne v 15.00 hod. , potom bude příležitost ke svátosti smíření, v 17.00 hod. začne pobožnost křížové cesty a vyvrcholením rekolekce bude slavení eucharistie s druhou rekolekční promluvou.

Katecheze pro dospělé

Další katecheze na téma: „Věčná blaženost v díle sv. Tomáše Akvinského“ se uskuteční v sobotu 16. března ve farním sále po skončení večerních bohoslužeb.

Křížová cesta

Pobožnosti křížové cesty budou pokračovat každý pátek a sobotu vždy od 17.00 hod. v kostele Nejsvětější Trojice a sv. Jana Nep. Na Velký Pátek bude tradiční pobožnost křížové cesty v kostele Nejsvětější Trojice v 15.00 hod.

Svátost smíření

Je vhodné pokud možno využít příležitosti ke svátostnému smíření během postních dnů do začátku Svatého týdne. Těm, kteří to nestihnou, bude zpovědní služba samozřejmě také ochotně poskytnuta.

Přijetí iniciačních svátostí

Na velikonoční vigílii Vzkříšení přijmou iniciační svátosti Michal Šesták a Martin Olejár. Vyprošujme jim potřebnou sílu a milost od Pána!

Brigáda v kostele sv. Jana Nep.

Dne 23. března se koná od 9:00h úklidová brigáda v kostele sv. Jana Nep. a jeho nejbližším okolí. Zváni jsou všichni farníci, každá pomocná ruka bude vítaná.



Úmysly Apoštolátu modlitby na březen

- 1. Aby spolu s vědomím, že celé stvoření je Božím dílem svěřeným lidské odpovědnosti, rostla i úcta k přírodě.**
- 2. Za biskupy, kněze a jáhny, aby byli neúnavnými hlasateli evangelia až do končin země.**
- 3. Aby všichni, kdo přijali radostnou zvěst evangelia, ji předávali dalším.**

Sv. Kateřina Švédská, panna – památka 24. března

Narodila se asi r. 1331 jako jedno z osmi dětí sv. Brigity Švédské (tu jsme si připomněli v r. 2008) a jejího manžela Ulfa Gudmarssona. Ve věku sedmi let byla poslána do školy kláštera v Risebergu. A brzy se ukázala její touha po odříkání a sklon k duchovnímu životu. Na pokyn svého otce se asi ve věku 14 let vdala za zbožného šlechtice Edgara von Kyren. Ihned ho přesvědčila, aby spolu učinili slib čistoty. Oba žili ve stavu panenství, zdokonalovali se v křesťanských ctnostech a konali skutky charity.

Přesto, že svého muže milovala, odešla v r. 1349 s matkou do Říma. Brzy nato dostala zprávu o úmrtí svého manžela. Žila pak stále s matkou v Římě, pomáhala jí v její charitativní práci a nadšeně následovala matčin asketický život. Jako mladá hezká vdova byla obětována nápadníky, ale všechny nabídky odmítala. V r. 1372 doprovázela svou matku spolu s bratrem Birgerem na pouti do Svaté země. Po návratu zůstala s matkou během její nemoci a smrti.

V r. 1374 převezla, podle přání sv. Brigity, matčino tělo do Švédska k pohřbu ve Vadsteně, a stala se hlavou tohoto kláštera řádu brigitek, neboli řádu Nejsvětějšího Spasitele. Kateřina řídila klášter velmi schopně podle zásad jeho zakladatelky. Následujícího roku šla znovu do Říma, aby podpořila proces kanonizace sv. Brigity a aby získala nové potvrzení řádu. Potvrzení řádu získala, ale kanonizaci v té době nebylo možné z důvodu papežského schismatu uskutečnit. (Sv. Brigitu svatořečil Urban VI. r. 1391, po Kateřinině smrti.) Kateřina podobně jako Kateřina Sienská podpořila papeže Urbana VI. A po pěti letech v Římě se vrátila domů. Zanedlouho však onemocněla a zemřela 24. března 1381. Byla pohřbena v klášteře ve Vadsteně. V r. 1484 dal Inocenc VIII souhlas k jejímu uctívání jako svěřice. Její ostatky pak r. 1489 byly tamtéž slavnostně pohřbeny. Kateřina napsala duchovní spis „Útěcha duše“.

Zobrazuje se s laní (nebo jelenem), protože ta prý jí přišla na pomoc, když se ji nějaký mladík snažil chytit s nekalými úmysly. Je patronkou proti předčasnému porodu a potratu, zřejmě kvůli své celoživotní zdrženlivosti, a také proti povodni. V Římě se vypráví legenda, že Kateřina zachránila město před povodní, která už prolomila hráze. Je to znázorněno na obraze v kapli na piazza Farnese, která jí je zasvěcena.

Památka sv. Kateřiny připadá do postní doby a většinou ustupuje důležitějším dnům. Ve Švédsku se její památka slaví 2. srpna. Po r. 1527, kdy byla ve Švédsku zavedena reformace, byl vydán pro kláštery zákaz přijímat nové členy. Pro klášter ve Vadsteně platily ale výjimky. Poslední sestra zemřela po r. 1600. A pak až v r. 1935 přišly do Vadsteny sestry brigitky z Holandska. Nová budova kláštera byla postavena r. 1963. Klášter se nyní nazývá Pax Mariae a v r. 1991 získal status samostatného opatství.

Katolická církev ve Švédsku má kolem 150.000 tisíc věřících a je spravována biskupem ve Stockholmu. Biskupství ve Stockholmu bylo zřízeno r. 1953 potom když r. 1951 byla uzákoněna svobodná volba církve. Předtím od r. 1783 pečoval o katolíky ve Švédsku Apoštolský vikariát. Ale teprve od r. 1998 je biskupem Švéd. V zemi působí katolické církve i jiných obřadů.

Podle Internetu (Cath.Encycl.,santiebeati, aj.)

MP



Pražský Karmel na Hradčanech

V únorovém čísle Košířského farního listu jsme psali o lednové pouti na Karmel u příležitosti třistapadesátého výročí úmrtí ctihodné Matky Marie Elekty, která v r. 1656 přivedla do Prahy řád karmelitek.

Od Ing. M. Valentové jsme dostali podrobné historické údaje o tomto řádu i místech jeho působení v Čechách, které s radostí a díky po drobných redakčních úpravách uveřejňujeme.

Řád karmelitek založil jako ženskou větev karmelitánů (2.řád) Jan Soreth kolem r. 1452. Řídil se zmíněnou řeholí papeže Evžena IV. z r. 1432. Návrat k prvotnímu přísnému duchu řádu byl proveden reformou sv. Terezie a založením 1. konventu v jejím duchu v San José v Avile r. 1563. Tak vznikl řád bosých karmelitek. Jejich spiritualita je založena na rozjímavém způsobu modliteb s výrazným zřetelem na Kristovo utrpení, na mariánské úctě i askezi a naprosté odevzdanosti službě Boží při dokonalém zachovávání evangelních rad. V českých zemích byly bosé Karmelitky od r. 1656, kdy byly přivedeny ze Štýrského Hradce do Prahy ctihodnou Marií Elektou Ježíšovou. Usídlily se u kostela sv. Josefa na Malé Straně. V letech 1782-1792 byly v rámci josefinských reforem přemístěny do Pohledu a r. 1792 dostaly darem bývalý klášter barnabitů u sv. Benedikta na Hradčanech kde působily až do r. 1950. Svou činnost zde obnovily po 40 letech totality v r. 1992.



Kostel sv. Benedikta byl původně farní kostel města Hradčan, připomínaný již r. 1353. Byl přestavěn v r. 1494 a znovu po požáru r. 1541. Do dnešní podoby byl upraven v 17. a 18. století. V roce 1626 byl darován řádu barnabitů, kteří si tu na místě fary postavili klášterní stavení. Kostel sám je jednolodní zbarokizovaná stavba s fragmenty gotického zdiva. Vnitřní zařízení pochází většinou z r. 1720. Hlavní oltář představuje Krista, předávajícího hřebí ze svého utrpení do rukou sv. Terezie, velké reformátorky

řádu. Na protější straně visí kříž s velmi expresivním plastickým vypodobněním Božích muk a ran, úzce související s obrazem na hlavním oltáři. Je to zhmotnělá spiritualita karmelského řádu – rozjímání o kříži, o smyslu utrpení, o pokání, sebezáporu, o oběti pro Krista i lidi. Zajímavý je i obraz sv. Ludmily od R.Mullera z r.1851.

Klášterní stavba je prosté jednopatrové raně barokní stavení, které bylo v letech 1958-1960 adaptováno pro státní hotel. Pozoruhodný je altánový rizalit nad Radničními schody, v jádře bývala hradební věž ze 14.stol.

Krátký životopis ctihodné Marie Elekty jsme uveřejnili v únorovém čísle, nyní zakončíme modlitbou, která ukazuje její hlubokou, vroucí, něžnou a dětsky důvěrnou zbožnost:

Přijď Ježíši, přijď můj milovaný, přijď Ty, na tisíckrát žádaný, přijď Ty, kterého miluje má duše - jen Jeho chci v sobě mít a NIKDY, NIKDY OD NĚHO NEUSTOUPIT.

M. Valentová

OKÉNKO VÍRY

Druhé přikázání:

NEVEZMEŠ JMÉNA BOŽÍHO NADARMO

447. Jak se má uctívat svaté Boží jméno?

Svaté Boží jméno je uctíváno tím, že se vzývá, velebí, chválí a oslavuje. Je proto zakázáno odvolávat se na Boží jméno kvůli ospravedlňování zločinu. Je také třeba se vyhýbat jakémukoliv zneužívání Božího jména, jako je *rouhání*, které je svou povahou těžkým hříchem, *kletby* a *neplnění slibů* učiněných ve jménu Božím.

448. Proč je zakázána křivá přísaha?

Protože v křivé přísaze člověk volá Boha, který je pravda sama, za svědka lži.

Nepřisahat ani při Stvořiteli, ani při tvorovi, leč když je to s pravdou, nutností a úctou (sv. Ignác z Loyoly).

449. Co je to křivopřísežnictví ve slibu?

Je to učinění slibu pod přísahou s úmyslem nedodržet ho, nebo porušení toho, co bylo pod přísahou slíbeno. Je to těžký hřích proti Bohu, který je vždy věrný svým příslibům.

Třetí přikázání:

POMNI, ABYS DEN SVÁTEČNÍ SVĚTIL.

450. Proč Bůh „požehnal den odpočinku a oddělil jej jako svatý“ (Ex 20,11)?

Protože v sobotní den se připomíná *Hospodinův odpočinek* sedmého dne stvoření, a také osvobození Izraele z egyptského otroctví a smlouva, kterou Hospodin uzavřel se svým lidem.

451. Jaký je Ježíšův postoj vůči sobotě?

Ježíš uznává posvátnost soboty a svou božskou autoritou podává její pravé vysvětlení: „Sobota je pro člověka, a ne člověk pro sobotu“ (Mk 2,27).

452. Z jakého důvodu křesťané nahradili sobotu nedělí?

Neděle nahradila sobotu, protože je dnem vzkříšení Krista. Jako „první den v týdnu“ (Mk 16,2) připomíná první stvoření; jako „osmý den“, který následuje po sobotě, znamená nové stvoření zahájené Kristovým zmrtvýchvstáním. Pro křesťany se tak stala prvním ze všech dní a ze všech svátků: dnem Páně, v kterém Kristus svou paschou dovršuje duchovní pravdu hebrejské soboty a ohlašuje věčné odpočinutí člověka v Bohu.

453. Jak se světí neděle?

Křesťané světí neděli a jiné zasvěcené svátky účastí na eucharistické oběti Pána a zdržením se těch činností, které jsou na překážku bohocetě a radosti vlastní dnu Páně, nebo nezbytnému duševnímu a tělesnému zotavení. Dovoleny jsou činnosti spojené s rodinnými potřebami nebo služby velmi užitečné pro společenství, pokud nevytvářejí návyky, které by ohrožovaly svěcení neděle, rodinný života a zdraví.

454. Proč je důležité, aby neděle byla v občanské společnosti uznávána jako sváteční den?

Je to důležité proto, aby všichni měli skutečnou možnost dostatečně užívat odpočinku a volného času, který jim umožní pěstovat náboženský, rodinný, kulturní a společenský život; je také důležité mít vhodnou dobu k rozjímání, zamyšlení, mlčení a studiu; čas věnovaný dobrým skutkům, zvláště ve prospěch nemocných a starých osob.

Zprávy z farnosti



NAROZENÍ

Šťastní rodiče Renata a Peter Zafkovi si dovoluují oznámit, že 22.1.2013 se jim v motolské porodnici narodila dceruška **Josefínka Zafková**. Váhy a míry: 2 980g, 48 cm.

Rodičům blahopřejeme, Josefínce přejeme Boží pomoc a ochranu Panny Marie na celé její životní pouti. Navíc si přejeme pro naše farní společenství, aby malá Josefínka zdédila po obou rodičích krásný hlas a brzy jejich zpěv doprovázela při slavení liturgie.

KŘTINY

Moc všechny zdravíme a konečně srdečně zveme na KŘTINY našeho Antoníčka, které se uskuteční 03.03.2013 v kostele sv. Jana Nepomuckého v Košířích při ranní bohoslužbě od 09.hodin. Těšíme se na shledání.

Křížovští

PS.: Po mši počítejte se zdržením ve farním sále.

Bohoslužby v košířské farnosti:

Slavení eucharistie

neděle	9.00 sv. Jan Nepomucký 11.00 Nejsvětější Trojice
pondělí	7.30 Nanebevzetí Panny Marie Na Klamovce
úterý	7.30 Nanebevzetí Panny Marie Na Klamovce (kromě měsíce července a srpna)
středa	17.30 Nejsvětější Trojice (s modlitbou večerních chval)
čtvrtek	17.30 sv. Jan Nepomucký (s modlitbou večerních chval a následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)
pátek	17.30 Nejsvětější Trojice (s následnou adorací Nejsv.Svátosti Oltářní)
sobota	17.30 sv. Jan Nepomucký

Od středy do soboty je pravidelná modlitba posvátného růžence přede mší sv.
Příležitost ke svátosti smíření je vždy 15 minut přede mší sv. nebo podle dohody

Spojení na kněze: P. Lohelius Klindera, ThD.,O.Praem. - mobil 602 390 845

Vydává:

Redakční rada:

Uzávěrka:

Náklad:

Internet:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, M. Práger

15. každého měsíce

150 výtisků

<http://kosirska.farnost.cz>

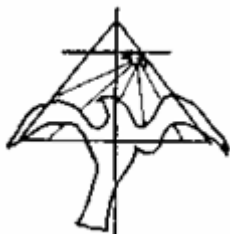
Grafická úprava: V. Dráb

Č.ú.: 125708379/0800

Neprodejné

VELIKONOCE V KOŠÍŘÍCH

Květná neděle	kostel sv. Jana. N. 24. 3. 9,00 Nejsv. Trojice 24. 3. 11,00
Zelený čtvrtek	kostel sv. Jana N. 28. 3. 17,30
Velký pátek	Nejsv. Trojice 29. 3. 15,00 křížová cesta kostel sv. Jana N. 29. 3. 17,30
Vigilie Vzkříšení	kostel sv. Jana.N. 30. 3. 20,00
Boží hod velikonoční	kostel sv. Jana N. 31. 3. 9,00 Nejsv. Trojice 31. 3. 11,00
Velikonoční pondělí	kostel sv. Jana N. 1. 4. 9,00 Nejsv. Trojice 1. 4. 11,00



duben



VÍRA U SV. PAVLA

Velikonoční svátky nás znovu posunuly k vrcholnému tajemství naší víry. Jsme přáteli Vzkříšeného Pána. On s námi naprosto vážně počítá v nominaci na věčný život ve slávě vzkříšení. Není vzkříšen jen pro sebe, ale i pro nás, aby jeho vzkříšení bylo předzvěstí a zárukou našeho vzkříšení. Nesmíme však promarnit největší životní příležitost. Nesmíme zklamat jeho očekávání. Nesmíme se zastavit na naší cestě víry. Ani církev nestojí, ale jde stále dál dějinami sebesložitějšími a sebenáročnějšími. Další papež, již dvěstěšedesátý šestý je znamením úžasného pokračování života Kristovy církve.

Když prožíváme Rok víry, vracíme se k pramenům naší víry a chceme tak tento postoj vůči Bohu prohloubit a zdokonalit.

Jedním z nejvýraznějších učitelů víry je apoštol národů sv. Pavel. U něho nacházíme vyjádření povelikonoční víry prvních křesťanů, kteří žili zcela z tajemství Kristova Vzkříšení. To je centrum jejich víry. Pro apoštola Pavla není víra pouhou záležitostí intelektu, ale spočívá v životním spojení s Kristem. Typická je pro sv. Pavla výpověď, že spása není člověku udělena na základě skutků, ale víry. Tímto zdůrazněním bojuje proti tehdejší židovské mentalitě, která z řad židokřesťanů pronikla i mezi pohanokřesťany a jež hlásala, že se člověk může sám spasit věrným zachováváním příkazů Zákona. Proti této mentalitě, která činí Kristovo vykupitelské dílo v zásadě zbytečným, apoštol ostře vystupuje především v listu Římanům a Galátanům zdůrazněním víry v Kristovo vzkříšení (Řím 10,9; 4,24; 8,17; Gal 2,16).

Víra je především životem v Kristu. Zahrnuje v sobě naději (Ef 3,12), poslušnost (Řím 1,5) a lásku (Gal 5,6). Je zdrojem ospravedlnění (Řím 3,20-22; 25,28; 4,25; 9,30-32; 10,4-13; Gal 2,16; 3,6-29; Fil 3,9). Víra je především vnitřním darem Ducha svatého (1 Kor 12,3), kázání evangelia je jeho vnější podmínkou (Řím 10,14-18).

Texty apoštola Pavla přivedly Martina Luthera k názoru, že člověk dosáhne spásy pouze vírou (sola fide) bez dobrých skutků. Martin Luther nerozlišoval mezi prvním udělením milosti, mezi ospravedlněním, kterého člověk dosáhne obrácením a přijetím víry, a mezi dalším růstem tohoto již přijatého života, který se neobejde bez účinného spolupůsobení ze strany člověka skutky víry. Vedle prvního popíral Luther i tento druhý aspekt a tvrdil, že i vyvrcholení křesťanského života dosažením spásy je výlučnou záležitostí víry. Přehlédl, že víra u apoštola Pavla je mnohem širší a plnější pojem než v soudobé středověké teologii, že zahrnuje i lásku a celý křesťanský život (Gal 5,6; 1 Kor 5,10). Apoštol svým učením o ospravedlnění nechce vyloučit význam skutků, které jsou působeny vírou a významně přispívají k dosažení spásy. Tato nauka je také potvrzena v listě apoštola Jakuba (Jak 2,



14-26).

Celý tento text Jakubova listu stojí za pozornost.

„Co je platné, moji bratři, když někdo říká, že má víru, ale přitom nemá skutky? Může ho snad ta víra spasit? Kdyby některý bratr nebo sestra byli bez šatů a neměli jídlo ani na den, a někdo z vás by jim řekl: „Buďte s Bohem – ať vám není zima a nemáte hlad“, ale nedali byste jim, co potřebují pro své tělo, co by to bylo platné? Stejně tak i víra, není-li spojena se skutky, je sama o sobě mrtvá.

Někdo však řekne: „Jeden má víru a druhý má skutky.“ Tomu odpovím: Ukaž mi tu svou víru bez skutků a já ti ukážu svou víru na skutcích. Ty věříš, že je jeden Bůh. To je správné. I démoni tomu věří, ale hrozí se toho. Neuznáš, ty nechápavý člověče, že víra bez skutků není k ničemu? Což nebyl náš otec Abraham ospravedlněn ze skutků, když položil na oltář svého syna Izáka? Nevidíš, že víra působila spolu s jeho skutky a že ve skutcích došla víra dokonalosti? Tak se naplnilo Písmo: „Uvěřil Abraham Bohu, a bylo mu to počítáno za spravedlnost“ a byl nazván „přítelem Božím. Vidíte, že ze skutků je člověk ospravedlněn, a ne pouze z víry! Což nebyla i nevěstka Rachab podobně ospravedlněna ze skutků, když přijala posly a propustila je jinou cestou? – Jako je tělo bez ducha mrtvé, tak je mrtvá i víra bez skutků“.

Skutky jsou tedy důležité na cestě ke spáse – k věčné blaženosti. Sv. Augustin to připomíná, když říká: „Stvořil jsi nás bez nás, ale nespasíš nás bez nás“.

Sv. Tomáš Akvinský již tři sta let před Lutherem polemizuje s falešným názorem, který se opírá o nepochopení apoštolských slov: „Bůh uděluje spravedlnost bez skutků“ a tvrzením, že se nevyžadují žádné skutky člověka k dosažení blaženosti. Tomáš podotýká, že Apoštol mluví o blaženosti naděje, která je z milosti ospravedlňující, a ta se nedává pro předchozí skutky. Neboť nemá ráz konce pohybu jako blaženost, ale je spíše začátkem pohybu, kterým se jde k blaženosti. (S.Th.II,I, q.II, a.5)

Člověk vykoupený Kristem tedy dostává nejprve nezaslouženou milost ospravedlnění, aby potom v síle této milosti uskutečňoval svou službu Bohu a lidem konáním skutků, a tak tímto dobrým životem směřoval ke šťastné věčnosti.

A tak ze slavení velikonočních svátků vykročíme v nové horlivosti, ve které neochabujeme!

P.L

Liturgický kalendář

duben 2013

1.	pondělí	PONDĚLÍ VELIKONOČNÍHO OKTÁVU
2. – 6.		ÚTERÝ AŽ SOBOTA VELIKONOČNÍHO OKTÁVU
7.	NEDĚLE	2. NEDĚLE VELIKONOČNÍHO OKTÁVU
8.	pondělí	Slavnost ZVĚSTOVÁNÍ PÁNĚ
13.	sobota	Sv. Martina I., papeže a mučedníka
14.	NEDĚLE	3. NEDĚLE VELIKONOČNÍ
21.	NEDĚLE	4. NEDĚLE VELIKONOČNÍ
23.	úterý	Svátek sv. Vojtěcha, biskupa a mučedníka, hlavního patrona pražské arcidiecéze
24.	středa	Sv. Jiří, mučedníka
25.	čtvrtek	Svátek sv. Marka, evangelisty
28.	NEDĚLE	5. NEDĚLE VELIKONOČNÍ
29.	pondělí	Svátek sv. Kateřiny Sienské, panny a učitelky církve, patronky Evropy
30.	úterý	Sv. Zikmunda, mučedníka Sv. Pia V., papeže

Oznámení

Katecheze pro dospělé

Další katecheze k Roku víry se uskuteční 6. a 20. dubna na téma: „Přehled dokumentů 2. vatikánského koncilu“.

Farní rada

Setkání farní rady bude v pátek 12. dubna po večerních bohoslužbách.

Noc kostelů

Pater Lohel přihlásil všechny tři košířské kostely do mezinárodní akce Noc kostelů, která se uskuteční 24. května. Informace s doprovodnými aktivitami jsou na stránkách: www.nockostelu.cz. Pokud se chcete podílet na organizaci, nebo zda máte nějaký nápad, kontaktujte farního koordinátora Václava Drába (vaclav.drab@seznam.cz).



Úmysly Apoštolátu modlitby na duben

- 1. Aby veřejná modlitba a oslava víry byla pro věřící pramenem života.**
 - 2. Za místní církve v misijních zemích, aby byly znamením a nástrojem naděje a vzkříšení.**
 - 3. Aby věřící křesťané nacházeli v Božím slově útěchu, naději a radost.**
-

Habemus Papam !



Radostné zvolání Božího lidu, kterým odpovídáme na novou skutečnost – zvolení Petrova nástupce na biskupském stolci města Říma i celé universální katolické církve.

Má se zcela vydat do rukou Božích a toužit, aby se líbil především Jemu a podle svého Mistra a Pána nehledal přízeň a slávu u lidí. Má posilovat a povzbuzovat své bratry ve víře, jak to uložil Pán prvnímu papeži Petrovi. Má věrně hlásat evangelium a rozhodovat podle jeho principů v důležitých záležitostech lidského života. Nemůže podléhat požadavkům dobových ideologických proudů, ale pevně stát za Božím zákonem. Vyprošujme mu sílu a vytrvalost k této nesmírné zodpovědnosti. Buďme mu oporou svým úsilím o poctivé prožívání křesťanské víry! *P.L.*



Květná neděle



Nedělní Anděl Páně

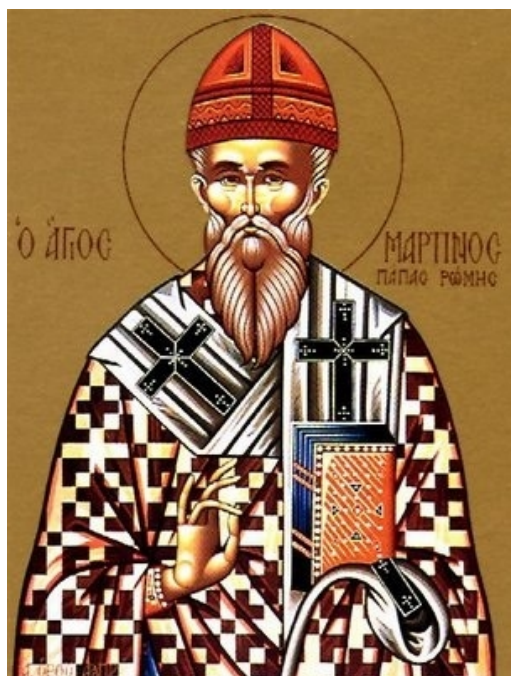
Sv. Martin I., papež a mučedník – památka 13.dubna

Narodil se v městě Todi v Umbrii severně od Říma. Datum narození není známo. Byl urozeného původu a byl znám svými velkými znalostmi i láskou k chudým. Martin byl ještě jako jáhen vyslancem papeže Teodora I. na byzantském císařském dvoře.

V té době se vedly ostré teologické spory o tom, jestli Ježíš Kristus měl božskou i lidskou vůli. Zastánci nesprávného názoru, že Kristus měl jen božskou vůli se nazývali monotheleti. Byli většinou na východě a patřil k nim byzantský císař Konstans II. Ten vydal r. 648 ve spolupráci s konstantinopolským patriarchou dekret Typos, v němž zakazoval mluvit o dvou vůlích v Kristu.

Ta doba je nám už velmi vzdálená, připomeňme si ji trochu některými událostmi. Západořímská říše už neexistovala. Části Itálie s Římem vládl exarcha (místodržící) východořímského císaře, který sídlil v Ravenně. Kolem Milána bylo království germánských Langobardů. V klášteře na Montecassinu byli už přes 100 let benediktinští mniši. Pod náporom islámských Arabů ztratila byzantská říše natrvalo Palestinu a Sýrii a Arabové si podmanili i Egypt. V našich zemích už bylo slovanské obyvatelstvo a pod vedením franckého kupce Sába bojovalo proti francké říši.

Martin byl zvolen papežem 21. července 649 jako nástupce Theodora I. Přijal volbu bez císařského svolení a přijal i biskupské svěcení. Hned svolal do Lateránského paláce v Říme synodu. Sešlo se 105 biskupů. Synoda odmítla monotheletismus i Typos. Císař poslal svého exarchu v Itálii Olympia, aby papeže dopravil do Konstantinopole. Olympios se ale prohlásil sám vládcem v Itálii a papež Martin byl až do jeho smrti r. 653 v klidu. Císař pak poslal exarchu Calliopase, aby dopravil Martina do Konstantinopole. Calliopas přijel do Říma r. 653, vtrhl do Lateránské baziliky a oznámil kléru, že Martin byl sesazen jako nevítaný vetřelec a že ho musí dopravit na císařský dvůr. Aby zabránil krveprolití, zakázal Martin jakýkoli odpor a oznámil, že půjde dobrovolně.



Tak se začalo dlouhé mučednictví papeže Martina. Při zastávkách lodi na ostrovech kněží i věřící papeže pozdravovali, ale strážci je zahnali. V září 653 (možná 654) přivezli vězně do Konstantinopole. Po třech měsících byl konán soud a Martin byl odsouzen k smrti. Ale na přímlovu patriarchy Pavla II. byl rozsudek změněn na vyhnanství.

Odvlekli ho do Chersonésu na Krymu (to je jiné místo než dnešní Cherson). Tam trpěl opuštěností a nedostatkem základních potřeb i hladem. Dotkla se ho i zpráva, že v Římě byl zvolen nový papež. Římané se totiž báli, aby jim císař nevnutil svého kandidáta. V jeho posledním listě je obsažena modlitba za zachování víry pro jeho vzdálené stádo a zejména pro jeho nástupce.

Zemřel v Chersonésu 16. září 655. Tam byl také v kostele Panny Marie pochován. Jeho úcta se rozšířila na křesťanském Západě i Východě. A byl uctíván jako mučedník, přestože nezemřel přímo násilnou smrtí.

Podle R.Ondruš: *Blízki Bohu i ľudom, pramenů Internetu (Cath.Encyc., Santiebetati, aj.)*

MP

Cyrlometodějská pouť v pražské katedrále

Kardinál Dominik Duka uspořádal 9.března, v den historicky původního slavení svátku soluňských bratří, pouť v pražské katedrále. Při zahájení 1 150 letého výročí příchodu svatých Cyrila a Metoděje na Velkou Moravu tak navázal na starobylou tradici, kdy svátek na tento den ustanovil v r. 1349 arcibiskup pražský Arnošt z Pardubic a olomoucký biskup Jan VII. Důvody stanovení svátku právě v tento den nejsou známy.



"Snímek A.Masner. Z Kat.týdeníku č.11, roč.XXIV, 2013".

Vzhledem ke své cestě do Říma u příležitosti volby nového papeže se však nemohl otec kardinál pouti zúčastnit. Slavnostní liturgii v poutníky zaplněné katedrále (bylo mezi nimi i několik našich farníků) celebroidl plzeňský biskup František Radkovský. Přítomna byla řada představitelů veřejného, politického a kulturního života (např. ministr zahraničí Karel Schwarzenberg) i vzácných hostů ze zahraničí (biskupové ze Slovenska a Řezna).

Úvodem slavnosti za nadšeného potlesku přítomných převzal biskup

Radkovský z rukou pravoslavného metropolity českých zemí a Slovenska, vladyky Kryštofa jako dar pro katedrálu ikonu svatých věrozvěstů.

A jak to vlastně všechno v dávných dobách začalo? Velkomoravský kníže Rastislav z dynastie Mojmirůvců žádal papeže Mikuláše a posléze byzantského císaře Michala III. o učitele k posílení víry na Velké Moravě a k zajištění potřebného množství domácích kněží. Císař Michal pověřil tímto úkolem soluňské bratry Cyrila a Metoděje, kteří v té době působili u jeho dvora. K uskutečnění tohoto poslání přispělo gigantické dílo vytvoření slovanského písma a překlady posvátných textů a části bible do slovanského jazyka. Cyril pro tuto misi vyvinul písmo HLAHOLICI z 38 znaků řecké abecedy a zvolil si staroslověňštinu čili kultivovanou makedonštinu (slovanské nářečí v okolí Soluně), kterou budou během mise používat. S bratrem Metodějem ještě na domácí půdě na hoře Olymp pořídili první překlady liturgických a biblických textů do staroslověňštiny. Cyril a Metoděj přišli na Velkou Moravu

kde už po 2-3 generace probíhala intenzivní systematická christianizace východofranckými kněžími z Bavorska a stály již i kostely Obě mise působily nerušeně 3 roky. Cyril založil Velkomoravské učiliště, ve kterém se vychovali budoucí kněží a administrativní pracovníci a které se stalo centrem slovanské literatury. Roku 885 mělo 200 absolventů.

Cyril a Metoděj během mise kázali, slavili bohoslužby, vyučovali ve staroslověně. Cyril napsal předmluvu k evangeliím Proglas – je to první slovanská báseň. Oba bratři pak přeložili a upravili civilní občanský zákoník (Zakon sudnyj ljudem), přeložili životopisy církevních otců, misál, žaltář, části bible, nonokánon, anonymní homilie. Stali se tak zakladateli slovanské literatury.

Cyril a Metoděj docílili vysvěcení žáků na kněze a jáhny a získali papežské povolení k používání staroslověny jako liturgického jazyka, byť jen na čas. Metoděj byl jmenován prvním moravským arcibiskupem. Musel čelit útokům franckého kléru, byl vězněn. Úspěšně se ale poté ujímá správy všech chrámů a kleriků ve všech moravských městech, věnuje se výchově, apoštolátu, další literární činnosti, dokončuje překlad bible. R. 874 pokřtil knížete Bořivoje.

Jmenování Metoděje arcibiskupem i několikaletá intenzivní misijní práce obou soluňských bratrů položila základy k vybudování samostatné církevní organizace na území Velké Moravy v čele s arcibiskupem a jejímu podřízení přímo papeži. S tím souvisí i samostatnost státní, podpořená papežskou bullou Industriae tuae králi Svatoplukovi. Velká Morava byla vyhlášena za léno sv. Stolicе a byla tak postavena na úroveň Franků. Tehdy dosáhla Velká Morava největšího rozkvětu.

Bratřím Cyrilovi a Metodějovi vděčíme za křesťanskou víru a kulturu, jejíž přijetí nás zařadilo mezi civilizované národy. S liturgií v národním jazyce předběhli dobu o 11 století...

podle internetu a publikace Naše světla, 1947

M. Valentová

OKÉNKO HUMORU

„Copak jste včera střílel, pane Kabourek?“

„Bažanty.“

„A hodně jste jich zastřelil?“

„Ani jednoho.“

„Tak jak víte, že jste střílel bažanty?“

Z humoru pouštních otců

Převor se ptá starce:

„Abba, jak by mělo vypadat kázání?“

„Kázání by mělo mít dobrý začátek a dobrý závěr. A ty se jen snaž, aby se začátek a konec co nejvíce přiblížily,“ odpověděl stařec.

„Měl by ses méně postit,“ řekl jeden z otců starcovi.

„Vždyť je mi osmdesát a cítím se skvěle,“ odpověděl stařec.

„Kdyby ses méně postil, už by ti bylo devadesát.“

A ještě jedna rada

Když nemůžete spát, počítáte ovečky. Počítáte dlouho a stále nemůžete spát. Až vás to přestane bavit, promluvte si s Pastýřem.

Zprávy z farnosti



Při nedělní mši sv. 10. 3. 2013 byla v kostele
Nejsvětější Trojice pokřtěna

Josefínka Zafková, nar.22.1.

Při liturgické slavnosti ji doprovázela řada příbuzných a přátel, i těch nejmenších (jedna holčička dokonce stejného věku). Josefínka se chovala jako pravá dáma, své pocity nedávala najevo, obřad prožila bez jediného hlasitého protestu.

Přejeme, aby se rodičům a kmotře podařilo vychovat ji v křesťanské víře a lásce!

OKÉNKO VÍRY

„MILUJ SVÉHO BLIŽNÍHO JAKO SÁM SEBE“

ČTVRTÉ PŘÍKÁZÁNÍ: CTI OTCE SVÉHO I MATKU SVOU

455. Co přikazuje čtvrté přikázání?

Přikazuje, abychom ctili své rodiče a vážili si jich i těch, jimž dal Bůh pro naše dobro účast na své autoritě.

456. Jaká je povaha rodiny v Božím plánu?

Muž a žena spojeni v manželství vytvářejí spolu se svými dětmi rodinu. Rodinu ustanovil Bůh a dal ji základní řád. Manželství a rodina jsou zaměřeny na dobro manželů a na plození a výchovu dětí. Mezi členy těžké rodiny se vytvářejí osobní vztahy a základní odpovědnosti. V Kristu se rodina stává *rodinnou (domácí) církví*, protože je společenstvím víry, naděje a lásky.

457. Jaké místo zaujímá rodina ve společnosti?

Rodina je základní buňkou lidské společnosti a předchází jakémukoliv uznání ze strany veřejné autority. Rodinné zásady a hodnoty tvoří základ společenského života. Rodinný život je uváděním do života společnosti.

458. Jaké povinnosti má společnost vůči rodině?

Společnost má povinnost podporovat a upevňovat manželství a rodinu, při zachování zásady subsidiarity. Veřejná moc musí respektovat, chránit a podporovat pravou povahu manželství a rodiny, veřejnou mravnost, práva rodičů a prospěch rodin.

459. Jaké povinnosti mají děti k rodičům?

Děti mají mít ke svým rodičům úctu (synovskou lásku), vděčnost, ochotu a poslušnost a mají udržovat dobré vztahy k sourozencům. To vše přispívá k růstu harmonie a svatosti celého rodinného života. Dospělé děti mají rodičům hmotně i morálně pomáhat, zvláště v nouzi, nemoci, osamocení či stáří.

460. Jaké povinnosti mají rodiče vůči dětem?

Rodiče, podílející se na Božím otcovství, jsou jako první odpovědní za výchovu svých dětí a jsou pro ně také prvními hlasateli víry. Mají povinnost milovat a respektovat děti jako osoby a jako Boží děti a podle možnosti se postarat o jejich hmotné a duchovní potřeby. Mají pro ně vybrat vhodnou školu a pomáhat moudrými radami při volbě povolání a životního stavu. Jejich zvláštním posláním je výchova dětí v křesťanské víře.

461. Jak rodiče vychovávají své děti v křesťanské víře?

Především příkladem, modlitbou, rodinnou katechezí a účastí na životě církve.

462. Jsou rodinné svazky absolutním dobrem?

I když jsou rodinné svazky důležité, přesto nejsou absolutní, protože prvním povoláním křesťana je následovat Krista a milovat ho: „Kdo miluje otce nebo matku víc nežli mne, není mě hoden“ (Mt 10,37). Rodiče mají s radostí podporovat své děti, aby následovaly Ježíše v každém životním stavu, i v zasvěceném životě nebo v kněžské službě.

463. Jak má být vykonávána autorita v různých oblastech občanské společnosti?

Vždy má být vykonávána jako služba, má respektovat základní lidská práva, správnou stupnici hodnot, zákony, distributivní spravedlnost a princip subsidiarity. Při výkonu autority má každý hledat zájmy společnosti, a ne zájmy osobní, a při rozhodování se má inspirovat pravdami o Bohu, člověku a o světě.

464. Jaké povinnosti mají občané vůči občanským orgánům?

Ti, kdo jsou podřízeni autoritám, mají své nadřízené považovat za zástupce Boha, s ochotou k poctivé spolupráci, k dobru veřejného a společenského života. To zahrnuje lásku k vlasti a ochotu ji sloužit, právo a povinnost volit, odvádění daní, obranu země a právo na konstruktivní kritiku.

465. Kdy občan nesmí poslechnout občanské orgány?

Občan je ve svědomí vázán neposlechnout občanské orgány, odporují-li jejich příkazy požadavkům mravního řádu: „Více je třeba poslouchat Boha než lidi“ (Sk 5,29).

Bohoslužby v košířské farnosti:

Slavení eucharistie

neděle	9.00 sv. Jan Nepomucký 11.00 Nejsvětější Trojice
pondělí	7.30 Nanebevzetí Panny Marie Na Klamovce
úterý	7.30 Nanebevzetí Panny Marie Na Klamovce (kromě měsíce července a srpna)
středa	17.30 Nejsvětější Trojice (s modlitbou večerních chval)
čtvrtek	17.30 sv. Jan Nepomucký (s modlitbou večerních chval a následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)
pátek	17.30 Nejsvětější Trojice (s následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)
sobota	17.30 sv. Jan Nepomucký

Od středy do soboty je pravidelná modlitba posvátného růžence přede mší sv.
Příležitost ke svátosti smíření je vždy 15 minut přede mší sv. nebo podle dohody

Spojení na kněze: P. Lohelius Klindera, ThD., O.Praem. - mobil 602 390 845

Vydává:

Redakční rada:

Uzávěrka:

Náklad:

Internet:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, M. Práger

15. každého měsíce

150 výtisků

<http://kosirska.farnost.cz>

Grafická úprava: V. Dráb

Č.ú.: 125708379/0800

Neprodejné

5
květen
2013

Košířský farní list



květen



JAKÁ JE ...

Evropa i naše země jsou oslabeny. V čem? V křesťanské víře a v životě, který z ní vyplývá. Také proto byl vyhlášen Rok víry v naději, že bude zpevněno to, co je slabé a probuzeno to, co spí.

V měsíci květnu se často zamýšlíme nad Pannou Marií, Ježíšovou Matkou. Jaká asi byla?

Tolik o ní bylo napsáno. Mnoho písní se o ní zpívá. Spousta obrazů i soch ji přibližuje. Přemýšlíme o ní, ale nevidíme ji. Jen evangelium a tradice Církve o ní vypráví...

Maria byla prostá žena, jako všechny ženy v její době. Víra jí pomáhala, vedla ji. S ní mohla pochopit neviditelné. V její síle říkala své ANO.

Jak asi zvládala neustálá střetnutí víry a rozumu? Viditelné s neviditelným?

Chceme-li porozumět, vžijme se . . .

Slyšet od anděla, že se má stát Matkou Boží, bylo snad velmi pěkné a zajímavé, ale jak se dorozumět s Josefem, svým snoubencem, který absolutně nemohl tušit rozsah toho, co se v ní odehrávalo?

Třpyt světla nad chlévem v Betlémě ji snad trochu povzbudil. Jak se však její rozum měl vyrovnat se zavražděním nevinných dětí Herodovými vojáky?

Byla nejbližší Kristu. Věděla o jeho povolání. Sdílela bolest z nepochopení, které doprovázelo jejího Syna, i radost, když Ježíš uzdravoval a skláněl se k chudákům i k ubožákům.

Jak jí asi muselo být, když slyšela křik davu, který žádal jeho smrt? Nebylo asi věci přirozeného rozumu vidět opuštěného ztýraného Syna umírat na kříži, a přesto věřit, že on je Mesiáš, který vstane z mrtvých.

Nebyla ušetřena největší bolesti. Musela zažít neporozumění, aby rozuměla druhým.

Je nám blízká pro vše, co zakusila, pro radost i bolest, naději i zklamání od lidí.

Není jen Matkou Páně, ale i naší. Ví, jak se žije bez nervozity i beze strachu, v odevzdání do vůle Boží.

Nehraje, ale říká, že víra musí prostoupit celý náš život. Úplně, ne napolovic.

Budeme-li polovičatí, budeme sami ze sebe nešťastní. Naše povrchnost se pak obrátí proti nám.

My však můžeme dokázat žít lepší život.

Bůh přece po nás nežadá věci nemožné. Chce, abychom dělali to, co můžeme, a prosili o to, co nemůžeme. On nám pomůže, abychom mohli.



Každý člověk se rád vrací domů. Přejde, posadí se u maminky, probírá leccos ze svého života a je mu dobře.

I my křesťané to tak děláme, když přicházíme k Matce Boží. Přemýšlíme o ní a s její životní praxí porovnáváme tu svoji. Tím způsobem se modlíme růženec a v něm nacházíme odpověď na mnohé...

Panna Maria nám není vzdálená. Je blízko, blizoučko tobě, mně – nám všem.

Jí patří naše pozdravení.

Zdravíme tě, Panno, Matko našeho Pána s láskou a radostí.

Jsi naše pro všechno utrpení, které jsi vytrpěla.

Jsi naše pro svoji slávu.

Jsi i naše Matka, protože jsi Matka Ježíše, našeho božského Pána a bratra.

Bud' v naší mysli se svým něžným jasem, Hvězdo Boží...

Romano Guardini

P.L.

Liturgický kalendář na květen 2013

1.	středa	Sv. Josefa, Dělníka
2.	čtvrtek	Památka sv. Atanáše, biskupa a učitele církve
3.	pátek	Svátek sv. Filipa a Jakuba, apoštolů První pátek v měsíci
5.	NEDELE	6. NEDELE VELIKONOČNÍ
6.	pondělí	Sv. Jana Sarkandra, kněze a mučedníka
8.	středa	Panny Marie, Prostřednice všech milostí
9.	čtvrtek	Slavnost NANEBEVSTOUPENÍ PÁNĚ - doporučený svátek Začíná devítidenní příprava na slavnost Seslání Ducha svatého.
12.	NEDELE	7. NEDELE VELIKONOČNÍ
13.	pondělí	Panny Marie Fatimské
14.	úterý	Svátek sv. Matěje, apoštola
16.	čtvrtek	Poutní slavnost sv. Jana Nepomuckého, kněze a mučedníka, hlavního patrona Čech
18.	sobota	Sv. Jana I., papeže a mučedníka
19.	NEDELE	Slavnost SESLÁNÍ DUCHA SVATÉHO
20.	pondělí	Sv. Klementa Marie Hofbauera, kněze Sv. Bernardina Sienského, kněze
21.	úterý	Sv. Kryštofa Magallanese, kněze, a druhů mučedníků
22.	středa	Sv. Rity z Cascie, řeholnice
25.	sobota	Sv. Bedy Ctihodného, kněze a učitele církve Sv. Řehoře VII., papeže Sv. Marie Magdalény de' Pazzi, panny
26.	NEDELE	Slavnost NEJSVĚTĚJŠÍ TROJICE
27.	pondělí	Sv. Augustina z Canterbury, biskupa
30.	čtvrtek	Slavnost TĚLA A KRVE PÁNĚ – doporučený svátek
31.	pátek	Svátek Navštívení Panny Marie

Oznámení

Katecheze pro dospělé

Katecheze k Roku víry na téma: Dokumenty II. vatikánského koncilu budou pokračovat v sobotu 4. a 18. května ve farním sále u sv. Jana Nep. vždy po večerních bohoslužbách. Totéž téma bude probíráno také při pátečních setkání v domečku u Nejsvětější Trojice kromě pátků 10. a 24. května.

Májové pobožnosti

Během měsíce května budou májové pobožnosti k Panně Marii od středy do soboty vždy v 17.30 hod. s následným slavením eucharistie.

Poutní mše svatá

Ve čtvrtek 16. května bude slavena v 17,30 poutní mše svatá v kostele sv. Jana Nepomuckého s uctěním ostatků a následným setkáním farníků při malém pohoštění.

Noc kostelů

V pátek 24. května se uskuteční již třetí NOC KOSTELŮ i v naší košířské farnosti. Program týkající se našich třech kostelů bude uveden na plakátech a na webové stránce: www.nockostelu.cz. Hlavní důraz této akce není kulturní, ale apoštolský. Ti, kteří k nám budou přicházet, by se měli dostat do kontaktu s naší vírou prostřednictvím slova, duchovní hudby a posvátného prostoru.

Májové slavnosti na Malostranském hřbitově

V sobotu 25. května budou v kostele Nejsvětější Trojice a na přilehlém Malostranském hřbitově Májové slavnosti. Program začne ve 14h modlitbou a hudebním programem s duchovním komentářem v kostele a potom bude následovat tradiční poznávací prohlídka hřbitova po skupinách s odborným výkladem. Jsou zváni všichni farníci.

Farní výprava k cyrilometodějskému výročí

Farní výprava k cyrilometodějskému výročí 1150 let od příchodu soluňských bratrů na Moravu se uskuteční v neděli 26. května do kostela sv. Cyrila a Metoděje v Karlíně. Část poutníků, kteří mohou podstoupit pěší pouť se sejde ve 14 hod. u kostela sv. Jana Nepomuckého, odkud se vydají do Karlína. S ostatními se mohou spojit ke společné modlitbě v karlínském kostele v 15.30 hod. Tam bude také zažehnuta poutní svíce naší košířské farnosti.

Farní výprava do Lysé nad Labem

Farní autobusová výprava se uskuteční v sobotu 1. června do Lysé nad Labem a okolí. Sraz účastníků je pod kostelem sv. Jana Nep. v 9.00 hod. Je třeba se co nejdříve zapsat v sakristii.



Úmysly Apoštolátu modlitby na květen

- 1. Za ty, jimž je svěřeno *vykonávání spravedlnosti*, aby vždy jednali bezúhonně a podle svého svědomí.**
- 2. Za kněžské semináře, zvláště v *misijních církvích*, aby formovaly pastýře podle Kristova srdce, zcela oddané hlásání evangelia.**
- 3. Aby *děti* již v rodině dostávali od rodičů pevný základ křesťanského života.**

POZVÁNÍ



**V sobotu dne 8. června
oslaví P. Lohelius, Th.D., O. Praem.**

spolu se svými farníky

25. výročí svého kněžského svěcení

při děkovné mši svaté, kterou bude sloužit

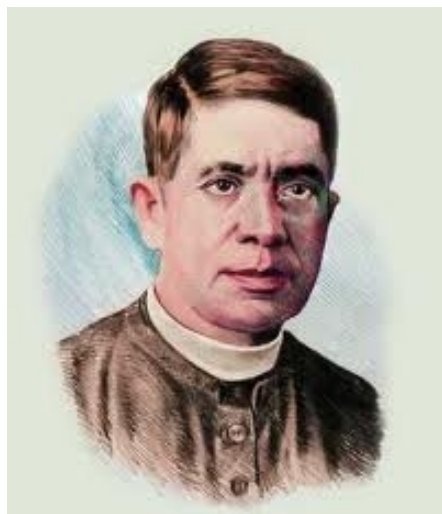
v kostele sv. Jana Nepomuckého v 10 hod.

Všechny farníky a přátele P. Lohela zveme k účasti na této jedinečné liturgické slavnosti i k následnému setkání s oslavencem v areálu před kostelem či ve farním sále v případě nepříznivého počasí.

Košířští farníci

Sv. Kryštof Magallanes, kněz, a druhové mučedníci – památka 21. května

Sv. Kryštof (španělsky Cristóbal) Magallanes se narodil 30. července 1869 v Totatiche v Mexiku, ve federálním státě Jalisco. Byl synem prostého zemědělce. Vstoupil do semináře v městě Guadalajara a osvědčil se jako výborný kandidát pro kněžskou službu. Po vysvěcení r. 1899 působil ve škole pro



umělecká řemesla v Guadalajaře. Potom se stal farářem ve své rodné obci, vynikal svatým životem a intenzivně se věnoval sociální práci. Věnoval se zároveň evangelizaci domorodých indiánů. Byl znám svou hlubokou úctou k Panně Marii.

V Mexiku byly už od minulosti sociální nerovnosti, v jejichž důsledku vzniklo v r. 1911 politické napětí i místní ozbrojená povstání. Tento rok se považuje za začátek mexické revoluce. Autoritativní režimy, které následovaly, měly (mezi jiným) i velmi silný proticírkevní charakter. Ústava z r. 1917 zrušila řeholní řády, byly zakázány bohoslužby mimo kostely, omezilo se právo náboženských organizací na majetek a kněží nesměli nosit na veřejnosti kněžské oděvy, byli zbaveni volebního práva aj. Nějakou dobu se však tato opatření neuplatňovala zcela důsledně. Brutálních forem pak pronásledování nabylo v letech 1924 – 28.

Když byl seminář v Guadalajaře zrušen, zřídil Kryštof Magallanes ve své farnosti v r. 1916, náhradní seminář. Ten fungoval v různých formách až do r. 1927.

Dne 21. května 1927 vtrhla do farnosti vojenská skupina a faráře zatkla. Stejný den byl v semináři v Totatiche zatčen kněz Augustin Caloca. Farář byl obviněn ze spiknutí, ale obvinění odmítl, a ukázal svůj dopis, publikovaný krátce předtím, ve kterém vyzývá své farníky k zachování klidu: „Náboženství se nehlásá ani nezachovává pomocí zbraní. Ani Ježíš ani apoštolové ani Církev nepoužívali násilí. Zbraní Církve je přesvědčování prostřednictvím slova.”

Dva dny na to byli oba kněží odvedeni a ráno 25. května bez soudu popraveni zastřelením v Colotlánu. Před popravou sv. Kryštof rozdál drobnosti, které měl u sebe, vojákům popravčí čety. Svému spolumučedníku řekl: „Buď klidný, synu, bude to jen chvilka a budeš v nebi.” Jeho poslední slova byla: „Jsem nevinný, ze srdce odpouštím těm, kteří zavinili mou smrt a prosím Boha, aby má krev sloužila k usmíření znesvářených Mexičanů.” Ostatky sv. Kryštofa byly v Colotlánu exhumovány a jsou uloženy v Totatiche.

Podobným způsobem podstoupilo v Mexiku v létech pronásledování mučednickou smrt dalších dvacet kněží a tři laici, které si také tento den připomínáme jako druhy sv. Kryštofa Magallanese.

Tyto mučedníky prohlásil papež bl. Jan Pavel II. za blahoslavené v r. 1992 a dne 21. května 2000 je kanonizoval. V homilii - mezi jiným - řekl: „...jsou dnes vzorem pro celou církev zvláště pro mexickou společnost. Po těžkých zkouškách, kterými prošla církev v Mexiku v oněch bouřlivých létech, dnes mexičtí křesťané, posilnění též svědectvím těchto svědků víry, mohou žít v míru a porozumění a tak přinášet společnosti bohatství evangelijních hodnot. Církev se vzdává a rozvíjí...”

Podle pramenů z Internetu (vatican.va, catholic.net, Heiligenlexikon.de aj.)

M.P.

Mariánský sloup – 95. výročí svržení

V letošním roce si připomeneme už 95. výročí svržení Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí. Události smutné, nešťastné, plné omylů a nepochopení.

Jaké jsou dějiny, duchovní, historický i umělecký význam této krásné památky? O tom budou vyprávět následující řádky.

V době třicetileté války při obléhání Prahy švédskými vojsky se modlili Pražané u gotického deskového obrazu Madony Rynecké pověšeného na domě č. 20 na Staroměstském náměstí. Obránci města – měšťané, řemeslníci, studenti vedení jezuitou P. Jiřím Plachým se s modlitbou na rtech a vzýváním P. Marie postavili mnohonásobně přesile profesionálně vycvičené a vyzbrojené armádě Švédského království a své město uhájili.

Vítězstvím Pražanů a Vestfálským mírem v r. 1648 30letá válka skončila. Pražané podali žádost císaři Ferdinandu III. o postavení sloupu Immaculaty jako výraz poděkování za ochranu před švédskými vojsky a ten jejich návrh podpořil. Základní kámen byl položen 26. 4. 1650. Sloup byl vztyčen 26. 9. a 30. 9. na něj postavena socha P. Marie.

Sloup vysvětil 13. 7. 1652 arcibiskup kardinál Arnošt hrabě Harrach za

přítomnosti císaře. Jméno architekta se nedochovalo. Autorem sochařské výzdoby je Jan Jiří Bendl. Sloup byl postaven na 3 stupních se schodištěm obíhajícím sloup ze všech stran. Na horním stupni bylo kamenné zábradlí tvořené balustrádou. Kamenný podstavec a 4 pilíře s anděly seskupením vytvořily uvnitř malou kapličku ve které byl umístěn obraz P. Marie Rynecké, tzv. II. paladium české. Na horním dílu podstavce byl postaven dřík sloupu s korintskou hlavicí a pozlacenou sochou Immaculaty v nadživotní velikosti se sepnatými rukama, vzhlížející k nebi a s bohatě rozpuštěnými vlasy. Tělo mírně prohnuté, pravá noha spočívá na hlavě d'ábla v podobě draka s křídly. Kolem hlavy má gloriolu 12 hvězd. V nárožích soklu stály figury andělů přemáhajících d'ábly znázorňující válku, mor, hlad a herezi. Sloup vysoký 15 m stál na místě popraviště, v blízkosti byla Krocínova renesanční kašna. Sloup tvořil dominantu náměstí a žil svým pravidelným duchovním a společenským životem. Konaly se k němu průvody a slavnosti, stal se místem modlitby. Při moru r. 1713 se lidé shromažďovali u Mariánského sloupu ke každodenním pobožnostem. Dne 24. 3. 1855 se u sloupu konala velkolepá slavnost ke cti



prohlášení dogmatu Neposkvrněného početí Panny Marie s velkolepou výzdobou a použitím iluminace plynovými lampami. Dne 5. 6. 1898 se konala velká pouť pražského lidu k Matce Boží.

Od 15. 8. 1898 se konaly průvody každoročně až do r. 1914. Kromě těchto procesí organizovaných převážně jezuitů se u sloupu scházelo množství prostých lidí pražských i z venkova k modlitbě, odpočinku i k načerpání sil duchovních i tělesných. Mariánský sloup na Staroměstském náměstí byl prvním monumentálním sochařským dílem nově nastupujícího barokního slohu.

Společnost pro obnovu Mariánského sloupu usiluje už 23 let o znovuvztyčení sloupu na původním místě. Napodobeninu s využitím torz z originálu vytvořil sochař Petr Váňa. Dokončený podstavec se sloupem stojí v zahradě kostela sv. Karla Boromejského pod Petřínem, kopie sochy P. Marie u Týnského chrámu, schody, dlažba a balustrády v depozitáři v Jaroměři.

Panno Maria, oroduj za nás, ať můžeme u Tvého sloupu a v Tvých dlaních si své ruce hřát.

M. Valentová

Prameny: Bradna J., Kavička K.: Praha, Mariánský sloup na Staroměstském náměstí. Velehrad 2008; Šorm A., Krajča A.: Mariánské sloupy v Čechách a na Moravě. 1939, Materiály Společnosti pro obnovu Mariánského sloupu v Praze. Internet.

Zprávy z farnosti

75

Náš dlouholetý varhaník **pan Jan Plíšek** oslaví v květnu nejen svátek svého patrona sv. Jana Nepomuckého, ale i krásné jubileum – 75 let života.

Narodil se 22. 5. 1938 v Hlinsku, kde také začal před 60 lety varhانيčit. Po svatbě se v říjnu r. 1967 přestěhoval do Prahy. Jeho láska k hudbě ho přivedla do svatojanského sboru Cantores Pragenses, kde zpíval a podle potřeby i varhانيčil. V r. 1982 se rodina Plíšková přestěhovala do Košíř. V kostele sv. Jana Nepomuckého právě probíhala rekonstrukce podlahy z dřevěné na současnou dlažbu. Krátce poté umírá varhaník pan Hampejs, kterého nahradil dr. Ladislav Brabec. Ten požádal pana Plíška, aby ho zastoupil při znovuootevření kostela. Od té doby (loni to bylo 30 let) varhانيčí p. Plíšek v Košířích nepřetržitě. V srpnu obvykle jezdívá do rodného Hlinska, kde si v tu dobu berou dovolenou tamní varhانيci a pan Plíšek obětavě hraje na varhany nejen v Hlinsku, ale i v okolních vesnicích. (Tyto biografické údaje nám na tatínka „prozradil“ jeden z jeho tří synů, Václav).



J.Plíšek s manželkou Evou na schodech před kostelem v Hlinsku (foto V. Plíšek)

Kromě varhan a zpěvu pan Plíšek s pečlivou a oddanou manželkou dbá také na čistotu kostela sv. Jana Nep. a obratně ovládá těžký vysavač a další úklidové prostředky, aniž by si zničil své varhanické ruce.

Za všechny služby, ochotu, laskavost, nezdolný optimismus a velký smysl pro humor „našemu“ varhaníkovi panu Janu Plíškovi ze srdce děkujeme a přejeme mu hodně zdraví, síly, radosti a Božího požehnání do dalších let. A zpíváme mu Mnoga ljeta, živijo – tak jak on to vždy s chutí zpívá všem oslavencům!



J.Plíšek s vnukem Jakoubkem u varhan kostela v Hlinsku (foto V. Plíšek)



Tři generace Plíšků v kapli u Sedlecké katedrály: otec J.Plíšek u harmonia, syn Vojtěch u ambonu, dva malí vnuci v ministrantském zácviku (za harmoniem). Farní zájezd do Kutné Hory 2011 (foto V. Funda)

Úmrtí

Dne 18. dubna 2013 byl povolán na věčnost náš bývalý farník **pan Bernard Bokor**. I po změně bydliště udržovali spolu s manželkou stálý styk s košířskou farností. Odešel muž spravedlivý, věrný ve víře v osobním životě i v práci pro druhé. Za minulého režimu proto prošel řadou zkoušek i pronásledování. Žádusní mše sv. bude sloužena v sobotu dne 11. 5. v 17.30 hod. v kostele sv. Jana Nepomuckého.

R.I.P

OKÉNKO VÍRY

PÁTÉ PŘIKÁZÁNÍ: NEZABIJEŠ

466. Proč se musí respektovat lidský život?

Protože je *posvátný*. Od počátku zahrnuje stvořitelské působení Boha a stále zůstává ve zvláštním vztahu ke Stvořiteli, svému jedinému cíli. Nikomu tedy není dovoleno přímo zničit nevinnou lidskou bytost: příkře to odporuje důstojnosti osoby a svatosti Stvořitele. „Nevinného a spravedlivého nezabíjej“ (Ex 23,7).

467. Proč oprávněná obrana osob a společnosti není v rozporu s touto normou?

Oprávněná obrana je uskutečněním vůle bránit se a uplatněním práva na život svůj nebo život druhých, ne vůle zabíjet. Oprávněná obrana může být také závažnou povinností pro toho, kdo je odpovědný za život druhých. Obrana však nesmí užít většího násilí, než je nezbytné.

468. K čemu slouží trest?

Cílem trestu, uloženého právoplatnou veřejnou autoritou, je napravit nepořádek způsobený vinou, hájit veřejný pořádek a bezpečnost osob a přispívat k nápravě viníka.

469. Jaký trest je možno uložit?

Trest musí být přiměřený závažnosti provinění. Vzhledem k možnostem, které má stát k dispozici k potírání zločinu zneškodněním pachatele, vyskytují se v dnešní době případy absolutní nutnosti trestu smrti „velmi zřídka, pokud vůbec“ (Evangelium vitae). Jsou-li nekrvavé prostředky dostačující, úřední moc se omezí na tyto prostředky, protože lépe odpovídají konkrétním podmínkám společného dobra, více se shodují s důstojností lidské osoby a viníka nezabavují s definitivní platností možnosti nápravy.

470. Co páté přikázání zakazuje?

Páté přikázání zakazuje jako těžce odporující mravnímu zákonu:

přímé a úmyslné zabití člověka, i spolupráci na něm;

přímý potrat, chtěný jako cíl nebo prostředek, a také spolupráci na něm, pod trestem exkomunikace; protože lidská bytost musí být absolutním způsobem respektována a chráněna ve své integritě již od svého početí,

přímou eutanazii, která je ukončením života osob postižených, nemocných nebo už blízkých smrti, aktivním zákrokem nebo opomenutím povinné pomoci;

sebevraždu, i úmyslnou spolupráci na ní, neboť těžce uráží spravedlivou lásku k Bohu, sobě a bližnímu; odpovědnost sebevraha může být zvětšena, je-li sebevražda spojena s pohoršením, anebo zmenšena vlivem výjimečných psychických poruch nebo nadměrného strachu.

471. Jaké léčebné procedury jsou dovoleny v bezprostřední blízkosti smrti?

Léčebné procedury, které se obvykle nemocné osobě poskytují, nelze oprávněně přerušit. Je oprávněné užívat utišujících prostředků, není-li cílem smrt, a zříci se léčení „za každou cenu“, to znamená použití neúměrných lékařských procedur bez rozumné naděje na kladný výsledek.

472. Proč musí společnost chránit každé embryo?

Nezcizitelné právo každého lidského jedince na život již od okamžiku početí je konstitutivním prvkem občanské společnosti a jejího zákonodárství. Nedá-li stát svou moc do služby práv všech a zvláště nejslabších, mezi nimi dětí počatých a ještě nenarozených, jsou ohroženy samy základy právního státu.

473. Jak se lze vyhnout pohoršení?

Pohoršení je přiváděním druhých ke konání zla. Lze se mu vyhnout tím, že se respektuje duše i tělo osoby. Jsou-li druzí úmyslně uváděni do těžkého hříchu, stává se pohoršení těžkým hříchem.

Bohoslužby v košířské farnosti:

Slavení eucharistie

neděle 9.00 sv. Jan Nepomucký
11.00 Nejsvětější Trojice

pondělí 7.30 Nanebevzetí Panny Marie Na Klamovce

úterý 7.30 Nanebevzetí Panny Marie Na Klamovce
(kromě měsíce července a srpna)

středa 17.30 Nejsvětější Trojice (s modlitbou večerních chval)

čtvrtek 17.30 sv. Jan Nepomucký (s modlitbou večerních chval
a následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)

pátek 17.30 Nejsvětější Trojice (s následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)

sobota 17.30 sv. Jan Nepomucký

Od středy do soboty je pravidelná modlitba posvátného růžence přede mší sv.

Příležitost ke svátosti smíření je vždy 15 minut přede mší sv. nebo podle dohody

Spojení na kněze: P. Lohelius Klindera, ThD., O.Praem. - mobil 602 390 845

Vydává:

Redakční rada:

Uzávěrka:

Náklad:

Internet:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, M. Práger

15. každého měsíce

150 výtisků

<http://kosirska.farnost.cz>

Grafická úprava: V. Dráb

Č.ú.: 125708379/0800

Neprodejné



červen



SVÁTOST KNĚŽSTVÍ

Měsíce červen a červenec následují bezprostředně za sebou a jsou spojeny s letní dobou. Mají také téměř stejný název, který v naší krásné české řeči odráží výrazné zabarvení přírody – mnohé květy a plody se v těchto měsících červenají.

Církev se však také červená především krví Božského srdce našeho Spasitele, krví apoštolských kníží Petra a Pavla, krví dalších Kristových přátel – mučedníků Justina, Karla Lwagy a druhů, Bonifáce, Víta, Ireneje, Marie Gorettiové, apoštola Jakuba a římských prvomučedníků. Z Kristovy oběti a s ním spojené oběti svatých mučedníků se také rodí a čerpají sílu svátosti církve. Mezi nimi má v těchto měsících častější zastoupení svátost kněžství. Většinou se v této době udílí nebo se připomíná výročí jejího přijetí. Ať je počet roků kněžské služby jakýkoliv, hodnota a velikost tohoto daru a úkolu naprosto přesahuje všechny tyto číselné hodnoty. A tak neuškodí si připomenout některé podstatné stránky této svátosti, kterou církvi svěřil sám Pán – Velekněz Nové smlouvy.

Kněžství stejně jako manželství tvoří dvojice svátostí, které jsou určeny ke službě společenství a jsou tedy výrazně zaměřeny na spásu druhých. Přispívají-li také k osobní spáse, pak tím, že slouží druhým. V těchto svátostech ti, kteří již byli posvěceni křtem a biřmováním pro obecné kněžství, mohou přijmout zvláštní posvěcení. Ti, kteří přijímají svátost kněžství, jsou posvěceni, „aby ve jménu Kristově ... pásli církev Božím slovem a Boží milostí“. A „křesťanství manželé jsou k povinnostem a důstojnosti svého stavu posilováni a jakoby zasvěceni zvláštní svátostí“ (II. vatikánský koncil LG 10-11, GS 48).

Kněžství je svátost, skrze kterou pokračuje v církvi nadále až do konce časů poslání, které Kristus svěřil svým apoštolům; je to tedy svátost apoštolské služby. Člení se ve tři stupně: biskupství, kněžství a jáhenství.

Tato svátost se nazývá „sacramentum ordinis“ (svátost stavu). Slovo „ordo“ označovalo v římském starověku sbory ustanovené v občanském smyslu, především sbor těch, kteří vládli. „Ordinatio“ (kněžské svěcení) naznačuje zařazení do nějakého „ordo“ (stavu či sboru). V církvi se ustanovily sbory, které tradice, ne bez biblického základu, nazývá již od prvotních dob řeckým výrazem „Taxeis“, latinsky „ordines“; tak liturgie hovoří o „ordo episcoporum“ – stavu biskupů, o „ordo presbyterorum“ – stavu kněží, o „ordo diaconorum“ – stavu jáhnů. I u ostatních stavů se používá označení „ordo“; katechumenů, panen, manželů, vdov.

Zařazení do některého z těchto církevních stavů se provádělo obřadem „ordinatio“, náboženským a liturgickým úkonem, který tvořilo zasvěcení, požehnání nebo svátost. Dnes je výraz „ordinatio“ vyhrazen svátostnému úkonu, který zařazuje přijímající osobu do stavu biskupů, kněží a jáhnů a který překračuje prostou volbu, označení, pověření nebo ustanovení ze strany společenství, protože uděluje dar Ducha svatého, který uschopňuje vykonávat „posvátnou moc“ (sacra potestas),

jež může pocházet pouze od Krista prostřednictvím církve. „Ordinatio“ se také nazývá „consecratio“ – posvěcení-, protože jím si sám Kristus odděluje kandidáta a uvádí jej v úřad pro svou církev. Viditelným znamením takového posvěcení je biskupovo vkládání rukou spolu se zásvětnou modlitbou /KKC 1537,1538/.

Spolu se všeobecným kněžstvím, jehož nositelem je celé společenství Božího lidu se v církvi uskutečňuje kněžství služebné. „Tento úkol, který Pán svěřil pastýřům svého lidu, je skutečné sloužení“(II. vatikánský koncil LG 24). Kněžství je zcela zaměřeno na Krista a na lidi. Naprosto závisí na Kristu a na jeho jediném kněžství a bylo ustanoveno ve prospěch lidí a společenství církve. Svátost kněžství uděluje „posvátnou moc“, a to právě moc Kristovu. Měřítkem pro výkon takové autority musí tedy být vzor Krista, který se z lásky stal posledním a služebníkem všech. „Pán výslovně zdůraznil, že péče o jeho stáde je důkaz lásky k němu“(Mk 10,43-45; 1Petr 5,3).

Účinkem svátosti kněžství je nezrušitelné znamení, účast na Kristově úřadu udělená jednou provždy. Svátost kněžství vtiskuje nezrušitelné duchovní znamení a nemůže být opakována ani udělena na omezený čas. Zvláštní milostí Ducha svatého je nositel této svátosti připodobněn Kristu tak, aby sloužil jako Kristův nástroj pro jeho církev. Kněžským svěcením je oprávněn jednat jako představitel Krista, hlavy církve, v jeho trojím úřadu kněze, proroka a krále. Tato milost Ducha svatého skrytá v této svátosti spočívá v připodobnění Kristu – knězi, učiteli a pastýři, jehož služebníkem je svěcenec ustanoven.

Duchovní dar udělený kněžským svěcením vyjadřuje modlitba byzantského obřadu. Když biskup vkládá ruce, říká mimo jiné:

„Pane, naplň Duchem svatým toho, kterého jsi ráčil povýšit ke kněžské důstojnosti, aby byl hoden stát bezúhonný před tvým oltářem, hlásat evangelium tvého království, konat službu tvého slova pravdy, přinášet ti dary a duchovní oběti, obnovovat tvůj lid prostřednictvím lázni znovuzrození, takže sám půjde vstříc našemu velikému Bohu a Spasiteli Ježíši Kristu, tvému jedinému Synu, v den jeho druhého příchodu a dostane od tvé nesmírné dobroty odplatu za věrné plnění své služby“ (Z byzantské liturgie, Euchologion).

Svatý farář arský se vyjadřuje ke kněžské službě těmito slovy: „Kněz pokračuje v díle vykoupení na zemi“ ... „Kdyby člověk dobře pochopil, čím je kněz na zemi, nezemřel by hrůzou, ale láskou“ ... „Kněžství je láska Ježíšova srdce“.

K těmto úžasným poznámkám o kněžství bych rád připojil co nejsrdečnější poděkování všem, kteří mě na tuto službu připravovali a po celou dosavadní dobu provázeli svou modlitbou a všestrannou pomocí, která se setká zcela jistě s nejštědřejší odměnou u Pána!

P.L.

Liturgický kalendář

červen 2013

1.	sobota	Památka sv. Justina, mučedníka
2.	NEDELE	Slavnost TĚLA A KRVE PÁNĚ – doporučený svátek
3.	pondělí	Památka sv. Karla Lwangy a druhů, mučedníků
5.	středa	Památka sv. Bonifáce, biskupa a mučedníka
6.	čtvrtek	Slavnost sv. Norberta, biskupa a zakladatele premonstrátského řádu
7.	pátek	Slavnost NEJSVĚTĚJŠÍHO SRDCE JEŽÍŠOVA
8.	sobota	Památka Neposkvrněného Srdce panny Marie
9.	NEDELE	10. neděle v mezidobí
11.	úterý	Památka sv. Barnabáše, apoštola
13.	čtvrtek	Památka sv. Antonína z Padovy, kněze a učitele církve
15.	sobota	Sv. Víta, mučedníka
16.	NEDELE	11. neděle v mezidobí

19.	středa	Sv. Jana Nepomuckého Neumanna, biskupa Sv. Romualda, opata
21.	pátek	Památka sv. Aloise Gonzagy, řeholníka
22.	sobota	Sv. Paulína Nolánského, biskupa Sv. Jana Fischera, biskupa, a Tomáše Mora, mučedníků
23.	NEDĚLE	12. neděle v mezidobí
24.	pondělí	Slavnost NAROZENÍ SV. JANA KŘTITELE
27.	čtvrtek	Sv. Cyrila Alexandrijského, biskupa a učitele církve
28.	pátek	Památka sv. Ireneje, biskupa a mučedníka
29.	sobota	Slavnost Sv. PETRA A PAVLA, APOŠTOLŮ – doporučený svátek
30.	NEDĚLE	13. neděle v mezidobí

Oznámení

25. výročí kněžského svěcení

V sobotu 8.6. v 10 hod. bude P.Lohelius Th.D. O.Praem. v kostele sv. Jana Nep. sloužit děkovnou mši sv. u příležitosti 25. výročí svého kněžského svěcení.

Katecheze dospělých

Další katecheze na téma dokumentů II. vatikánského koncilu budou v pátek 7.6., v sobotu 15.6. a v pátek 28.6.

Schůze farní rady

Farní rada se sejde k pravidelné schůzi v pátek 14.6.

Farní táborák

Farní táborák na závěr školního roku se uskuteční ve čtvrtek 20.6. po děkovné mši sv. v 17.30 hod. u sv. Jana Nepomuckého.



Úmysly Apoštolátu modlitby na červen

- všeobecný: Aby mezi národy převládla kultura dialogu, naslouchání a vzájemné úcty
 - misijní: Aby tam, kde vzrůstá sekularizace, dokázala křesťanská společnost účinně podporovat novou evangelizaci
 - úmysl našich biskupů: Aby si mladí lidé zamilovali Krista a zůstali mu věrni i za nepříznivých okolností
-

U příležitosti 25.výročí kněžského svěcení duchovního správce košířské farnosti vyprosili jsme si od P. Lohela životopis jeho jmenovce. Jistě my všichni čtenáři-farníci žasneme, jak mnoho shodných rysů můžeme najít u obou strahovských premonstrátů. Kéž Bůh žehná našemu P. Lohelovi, aby dále důstojně pokračoval ve stopách svého vynikajícího předchůdce.

JAN LOHEL (1549-1622)

V dějinách strahovského kláštera i pražské arcidiecéze nacházíme jednoho z nejvýznamnějších opatů a pozdějšího arcibiskupa pražského Jana Lohela. Pro své mimořádné nasazení a jedinečné působení je označován za druhého zakladatele kláštera.

Narodil se r.1549 v Chebu v poddanské rodině, byl sluhou a potom studentem v Teplé, 1573 byl přijat do kláštera, studoval v Praze u jezuitů, 1576 byl vysvěcen na kněze, byl převorem na Strahově a v Teplé. Roku 1586 se stává na Strahově opatem, 1589 zároveň opatem želivským a vikářem generálního opata v Prémontré pro Čechy a sousední země, 1603 titulárním biskupem, 1612 pražským arcibiskupem. Zemřel 2. listopadu 1622, pohřben na Strahově, náhrobní kámen je na stěně vedle hlavního oltáře.

Když Lohel odchází po přijetí opatské benedikce od sv. Víta, má vedle sebe dva bratry: tepelského kněze Melichara Šindlera a strahovského bratra laika Dominika Mana. Situace beznadějná, ale ne pro Lohela. První věc: řádový dorost. Lohel zřizuje školu pro jinochy, 1603 je zahájeno na Strahově vyučování bohosloví: tři kněží ze Steinfeldu, který zase pomáhá svému založení, přednášejí exegezi, dogmatiku, a morálku. Obnova slavné bohoslužby a denní a noční chórové modlitby. Práce vikáře, vizitátora a reformátora jiných kanonií. Účast na obnově katolictví v zemi. To jsou jen hesla energické Lohelovy činnosti.

Když 1612 odchází Lohel ze Strahova, aby nastoupil jako arcibiskup, patří ke Strahovu ke třicítce zbožných, vzdělaných a nadšených bratrů, které on Strahovu a řádu vychoval. Protože klášter může být bez mnoha náležitostí, ale ne bez řeholníků.

Vilém Ondráček jej v závěru své krátké biografie charakterizuje těmito slovy:

„U oltáře strahovské Matky Boží leží dnes Boží bojovník, jehož ruce kdysi tolika lidem žehnaly, je tu hlava, v níž zrály velké záměry, odpočívají tu nohy, které tolikrát prošly naší vlastí. Budil k životu naše Čechy, které po celé věky byly utěšenou zahradou, v níž vyrůstaly ohnivé růže zbožnosti, ušlechtilosti a lásky k bližnímu.

Brzy po smrti byl ctěn Lohel v premonstrátském řádu památkou: jméno jeho dáváno řeholníkům při oblačce. Biografie jeho ukazují hluboký a široký pohled do práce jeho života, zasvěcené lásce Boží a spásy bližního. Za každým jeho dílem se rýsuje ušlechtilý, bohabojný člověk, který podmaňoval své okolí rázovitostí své povahy, každé jeho slovo jím pronesené sdílelo všem jas jeho duše, překypující horlivosti po rozšíření království Božího na zemi. Co činí Lohela tak příkladným, je jeho dobrý boj proti sobě a proti všem nepřítelům Církve. Vítězil nad svými vášněmi, co se týče Boha, kázal, vzrušoval davy, to může být lhostejným jen těm, kteří zavrhnou učení Církve. Ale kdo miluje Církev, je jejím oddaným dítětem, ten chápe jeho duši. Pro nás Čechy má Lohel význam, že splývá též jeho osud s tragédií Bílé hory. Byl svědkem umdlévajícího českého odboje zbabělosti a korupcí, ale i svědkem doby, plodné na lidi velikého rozpětí.

Lohel přišel na stolec sv. Vojtěcha v předvečer veliké národní katastrofy, která měla odplavit celou českou krizi od dob husitských až po falckého Bedřicha. Tragický obrat historie, zasmušilá perioda...

Dnes je nad hrobem Lohelovým klid. Dobrý boj bojoval, víru zachoval. Jaká cesta vedla jej až k té staré kryptě strahovské? Ruce tvrdé prací z mládí; nohy prošly několikrát Čechy, Moravou, Rakousy, Bavorskem, stanuly až v Římě u hrobu Petrova, tělo deštěm kamení ztrýzněné, tvář spolíčkováná, poplivaná; srdce, jež nenávidělo blud a nepravost; srdce, jež milovalo Církev.”

P.L.

Použitá literatura: Tadeáš Řehák: *Dějiny Strahova*, Vilém Ondráček: *Jan Lohel*

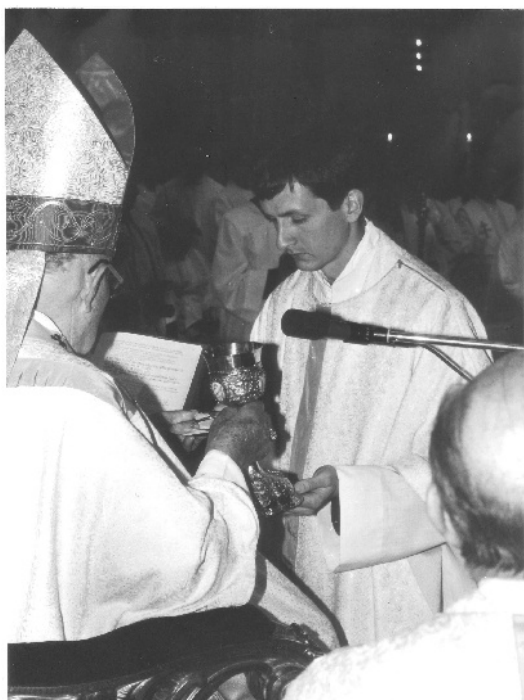




POZVÁNÍ V sobotu dne 8. června oslaví P. Lohelius, Th.D., O. Praem. spolu se svými farníky **25. výročí svého kněžského svěcení** při děkovné mši svaté, kterou bude sloužit **v kostele sv. Jana Nepomuckého v 10 hod.**

Všechny farníky a přátele P. Lohela zveme k účasti na této jedinečné liturgické slavnosti i k následnému setkání s oslavencem v areálu před kostelem či ve farním sále v případě nepříznivého počasí.

25. výročí kněžského svěcení P. Lohela, Th.D., O. Praem.



Před 25 lety, 25.6.1988, přijal v katedrále sv. Víta z rukou pražského arcibiskupa Františka kardinála Tomáška svátost kněžství jáhen **Zdeněk Klindera**, člen premonstrátského řádu (pod pozdějším řádovým jménem Lohelius).



Primiční mši sv. sloužil 28. 6. 1988 v kostele sv. Norberta ve Střešovicích, ve farnosti, do které příslušel.



Po několikaletém působení v různých mimopražských farnostech premonstrátského řádu, především na Českomoravské vysočině, přišel v lednu r. 1995 spravovat a vést naši košířskou farnost. A díky Bohu ji s velkou obětavostí, láskou, pokorou a osobním nasazením spravuje a vede dodnes. Co pro farnost vykonal, by bylo možno vyjádřit čísly např. počtem udělených svátostí - kolik pokřtil dětí i dospělých, připravil biřmovanců, oddal manželských párů, doprovodil svátostí nemocných, pohřbil zemřelých, smířil s Bohem ve svátosti smíření, rozdál eucharistií, odsloužil posvátných liturgií, vyučil

v náboženských pravdách dětí, dospělých i studentů teologie, – to všechno jsou sice jistě úctyhodná, ale přeci jen čísla. Chybí v nich totiž to nejdůležitější – a to je láska. Láska k Bohu, láska k lidem, ke svěřenému stádu, k Božím stánkům, které má na starosti.



A tou láskou, láskou pokornou, obětavou a neustávající náš kněz a pastýř, věrný sluha Boží, *P. Lohelius Zdeněk Klindera, ThD., O.Praem.* přímo překypuje a jako nakažlivou nemoc tuto lásku rozsévá kamkoliv přijde.



Přejeme jemu i sobě, a u milujícího Boha vyprošujeme, aby měl dost síly a neutuchajícího nadšení pro šíření pravdy a lásky Boží i v dalších letech a aby zůstal s námi a nám byl pro další léta zachován.

Košířští farníci

ZPRÁVY Z FARNOSTI

Jako obvykle i letos jsme slavili 16.5. v kostele sv. Jana Nepomuckého **svatojánskou pout'**.

Slavnou mši sv. k poctě patrona našeho kostela sloužil vzácný host, strahovský opat P. Michael Pojezdný, O.Praem. Ve své promluvě zdůraznil zásadní důležitost lásky, lásky k Bohu a vzájemné lásky mezi lidmi. Tyto dvě lásky se vzájemně propojují a podporují, jedna bez druhé nemohou existovat, jak pan opat zdůraznil. Po skončení bohoslužby poděkovaly panu opatovi dvě naše malé farnice s kytičkou a košíčkem sladkostí. Celou slavnost doprovázel hudbou náš varhaník pan Jan Nepomucký Plíšek, který tak oslavil i svátek svého křestního patrona.

Letošní velmi proměnlivé počasí dovolilo pak přeci jen završit naši slavnost setkáním s panem opatem v prostoru před kostelem. I letos se naše farnice „vytáhly“ s pohoštěním, slaným i sladkým, improvizované stoly - lavice se zcela zaplnily jejich skvělými dobrůtkami.

Příjemné neformální hovory s panem opatem a naším duchovním správcem P. Lohelem probíhaly v pokojné, láskyplné a radostné atmosféře „setkání oveček se svými pastýři“.



Díky patří především oběma našim duchovním, dále pak všem kdo přispěli ke zdárnému průběhu pouti i všem kdo přišli a projevili tak úctu k patronovi našeho kostela a dokázali, že naše farnost žije a naše stádo je v těchto nelehkých dobách pevně semknuto kolem svých pastýřů. Díky Bohu i za vhodné počasí – pršet začalo až když bylo všechno sněženo, hovory skončeny a nastal spontánní rozchod účastníků.

Kéž v našem společenství vydrží „pout'ová atmosféra“ vzájemné lásky, respektu a úcty po celý

další všední rok.

Noc kostelů

Naše farnost se i letos připojila k akci „ Noc kostelů“. V pátek 24.5. zůstaly do noci otevřeny všechny 3 naše kostely. Bohatý program zajistil hlavní organizátor ing Václav Dráb se štábem spolupracovníků. Naše sakrální objekty navštívilo a některý z programů vyslechlo přes 400 návštěvníků.

Václavovi, i všem, kdo se jakkoliv na akci podíleli, upřímně děkujeme a doufáme, že alespoň v některých návštěvnících se jejich zásluhou probudil zájem o věci duchovní.

70

Ano, tolik let oslavil v květnu náš milý farník,
pan **Miroslav Zborník**.

Vznosná postava, bujná (bílá) kštice, milý úsměv ve tváři, po boku vždy neméně vznosná a krásná manželka Marie – to je náš květnový oslavenec!

Muž vpravdě zasloužilý; vychoval 3 syny, má 9 vnoučat, a jako moudrý a laskavý patriarcha pevně řídí svůj rod, především svým příkladem každodenního křesťanského života. Skromně a nenápadně pomáhá se svou manželkou ve farnosti, vždy ochotný k jakékoliv službě.

Přejeme mu do dalších let ochranu a lásku Boží i Panny Marie, radost z rodiny a pevné zdraví. Děkujeme mu za veškeré služby pro farnost, i za to, že k této službě přivedl i své potomky. *Košířští spolufarníci*

Omlouváme se za opožděné blahopřání, ale naše výzvědné služby jsou stále amatérsky nedokonalé a oslavenec natolik skromný, že se mu podařilo tak významné datum utajit. Redakce FI.



OKÉNKO VÍRY

474. Jakou povinnost máme vůči tělu?

Jsme povinni rozumně pečovat o *tělesné zdraví* své i druhých, ale zároveň se vyhýbat *kultu těla* a jakékoli přemíře. Je také třeba vyhýbat se užívání omamných drog, jež způsobují velmi těžké škody na zdraví a lidském životě, a také zneužívání jídla, alkoholických nápojů, tabáku a léků.

475. Kdy jsou vědecké, lékařské nebo psychologické pokusy na osobách nebo skupinách lidí mravně oprávněné?

Jsou mravně oprávněné, slouží-li celkovému dobru osoby a společnosti a jsou-li prováděny se souhlasem dotyčných osob, dostatečně informovaných, bez nepřiměřených rizik pro jejich život a tělesnou a duševní integritu.

476. Jsou transplantace a darování orgánů před i po smrti dovolené?

Transplantace orgánů je mravně přípustná, pokud se uskutečňuje se souhlasem dárce a bez nadměrných rizik pro něho. Pro ušlechtilý skutek darování orgánů po smrti musí být plně ověřeno, zda došlo ke skutečné smrti dárce.

477. Jaké skutky jsou v rozporu s požadavkem respektovat tělesnou integritu lidské osoby?

Jsou to: únosy osob, braní rukojmí, terorismus, mučení, násilí, přímá sterilizace. Amputace a poškození těla osoby je morálně přípustné pouze z terapeutických důvodů nezbytně nutných pro tu osobu samu.

478. Jak je třeba pečovat o umírající?

Umírající mají právo důstojně prožívat poslední okamžiky svého pozemského života, podporování především modlitbou a svátostmi, jež připravují na setkání s živým Bohem.

479. Jak se má zacházet s těly zesnulých?

S těly zesnulých se má zacházet s úctou a láskou. Jejich kremace je povolena, je-li prováděna bez zpochybňování víry ve vzkříšení těl.

Bohoslužby v košířské farnosti:

Slavení eucharistie

neděle	9.00 sv. Jan Nepomucký 11.00 Nejsvětější Trojice
pondělí	7.30 Nanebevzetí Panny Marie Na Klamovce
úterý	7.30 Nanebevzetí Panny Marie Na Klamovce (kromě měsíce července a srpna)
středa	17.30 Nejsvětější Trojice (s modlitbou večerních chval)
čtvrtek	17.30 sv. Jan Nepomucký (s modlitbou večerních chval a následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)
pátek	17.30 Nejsvětější Trojice (s následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)
sobota	17.30 sv. Jan Nepomucký

Od středy do soboty je pravidelná modlitba posvátného růžence přede mší sv.
Příležitost ke svátosti smíření je vždy 15 minut přede mší sv. nebo podle dohody

Spojení na kněze: P. Lohelius Klindera, ThD., O.Praem. - mobil 602 390 845

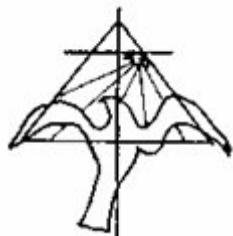
Vydává: Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

Redakční rada: P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, M. Práger

Uzávěrka: 15. každého měsíce

Grafická úprava: V. Dráb

Košířský farní list



červenec srpen



CYRILOMETODĚJSKÁ VÍRA

Rok víry, který byl vyhlášen předchozím papežem Benediktem XVI. na podzim loňského roku, nám přinesl mnohé cenné podněty. Pokračujeme v něm i během letních měsíců, které jsou na začátku července obdařeny svátkem slovanských věrozvěstů Cyrila a Metoděje.

Navazujeme na dědictví těchto Otců a chceme z něj bohatěji čerpat. Tak nacházíme další motiv Roku víry v cyrilometodějské víře.

Pokud se zamyslíme nad tímto často opakovaným výrazem, možná nás napadne otázka: Cožpak se snad cyrilometodějská víra něčím liší od víry katolické církve? Vždyť apoštol Pavel nám jasně říká, že je pouze „jeden Pán, jedna víra, jeden křest“ jako je jeden Bůh (Ef 4,5-6).

Jaký má tedy smysl mluvit o zvláštní cyrilometodějské víře, když vyznáváme víru katolické církve?

1) Předně toto označení nechce tvrdit, že víra slovanských apoštolů se nějak liší od jediné a všeobecné víry vykoupeného Božího lidu. Pokud jsou tedy svatí Cyril a Metoděj našimi duchovními otci a my jsme dědici jejich nadpřirozeného odkazu, pak má mít naše víra takové vlastnosti, jaké měla jejich víra. Když se zabýváme jejich křesťanským životem, pak vidíme, že jejich víra je hlavně **apoštolská víra**.

V době, kdy u nás bratři ze Soluně radostně hlásali Krista, nevyskytovaly se ještě žádné věroučné rozdíly mezi křesťanským Východem a Západem. Obsah víry byl pro všechny křesťany stejný. Solunským bratřím nesmírně záleželo na tom, aby to, co učili a zvěštovali, bylo opravdovým učením Ježíše Krista. Je to vidět z toho, že se snažili dát našim předkům do rukou Písmo svaté, a zejména evangelium.

Cyrilometodějská víra je víra Kristových apoštolů, které poslal jejich Mistr potěšit celý svět jeho Pravdou.

Kristovi apoštolové hlásají světu, co přijali od Krista – naši apoštolové hlásají to, čemu se naučili od Kristových apoštolů. Bez výhrad přijali Kristovu Pravdu, celou, bez omezení ji podávají těm, které touží přivést na cestu spásy. Duchovní kořeny Evropy vytvářejí pevné a nerozborné sřetězení: Kristus – Petr – Pavel – Benedikt – Cyril – Metoděj.

2) Cyrilometodějská víra se ochotně podřizuje **učitelskému úřadu**, tedy autoritě, kterou dal Kristus Církvi, tedy apoštolům, když na nich zejména na Petrovi, postavil svou Církev; přitom prohlásil: „Kdo poslouchá vás, poslouchá mne, kdo pohrdá vámi, pohrdá mnou; kdo však pohrdá mnou, pohrdá tím, který mne poslal“ (Lk 10,16).

Jak vážně brali svatí Cyril a Metoděj tato Kristova slova, je vidět z toho, že se ihned odebrali do Říma, kde je žárliví němečtí biskupové obžalovali u papeže, že prý hlásají falešné učení. Na ničem jim totiž nezáleželo tolik, jako na tom, aby hlásali autentickou pravdu. Rádi a ochotně spěchali do Říma protože věděli, že hlásají učení církve katolické, takže papež, strážce a záruka pravověrnosti, může jen schválit a potvrdit správnost jejich teologických názorů a oprávněnost jednání.

Co tedy znamená mít cyrilometodějskou víru? Znamená to v podmínkách Slovanů, jakož i celé Evropy, ochotně přijímat každé rozhodnutí učitelského úřadu Církve po vzoru bratří ze Soluně. Kdo odmítá bezvýhradně přijmout rozhodnutí učitelského úřadu Církve ve věcech víry a mravů, ten se svou neposlušností vylučuje z této jednoty a vystavuje se nebezpečí, že nebude v Kristově společenství ani na

věčnosti.

3) Cyrilometodějská víra prolíná celým životem křesťana ve všech jeho oblastech; ovlivňuje jeho myšlení, a tedy také veškerou jeho činnost. Je to **víra živá**, která se nadpřirozeně obnovuje a rozvíjí. Ten, kdo se dá vést touto vírou, žije v trvalém spojení s Bohem, řídí se jeho řádem, dává se vést Moudrostí Ducha Svatého, a proto mu všechno pomáhá ke zdokonalení. Přitom nezanedbává ani své vztahy k ostatním lidem, protože je miluje v Bohu; na tom se zakládá sociální učení Církve, které není jenom suchou naukou, ale věčně zeleným stromem života. Uváděním zásad sociálního učení Církve do společnosti, jakož i do celého životního prostředí lidské rodiny, se láska k lidem a ke všemu Božímu tvorstvu obohacuje, neboť má svůj zdroj a vzor v Kristu.

Když si uvědomíme tuto vlastnost cyrilometodějské víry, jak se s ní setkáváme v životě našich apoštolů, vidíme, jak ostře kontrastuje s vírou mnohých křesťanů, u nichž se víra v Boha projevuje pouze v některých prchavých životních okamžicích, zatímco jejich běžné myšlení a jednání je pouze lidské a často i nelidské. Protože i ten nejsametovější humanismus, postrádající pevné zakotvení ve svátostném Kristu, se dříve nebo později obrátí proti samotnému člověku. Víra tedy může mít mnoho stupňů. Přitom krajní póly tvoří na jedné straně víra mrtvá, bez vlivu na život a svádějící až k zaslepenému fanatismu, a na druhé straně víra tak živá, že je skoro vidoucí, která pod vedením Ducha svatého určuje každý krok Božího dítěte. Musíme usilovat o stálé prohlubování víry, abychom se v něm stále připravovali na věčné patření na Boha.

Soluňští bratři nezanechali jenom určitý myšlenkový odkaz, překladatelské dílo či základ slovanské bohoslužby nebo příklad ušlechtilé mravnosti, ale především světlo pravé živé katolické víry.

Ona je naší slávou a radostí!

„Jak je sladké mít v hloubi duše to, co nám církev k víře předkládá“ (Sv. Faustyna, Deníček 1123). P. L.

Liturgický kalendář

červenec 2013

2.	úterý	Svátek sv. Tomáše, apoštola
4.	čtvrtek	Památka sv. Prokopa, opata
5.	pátek	Slavnost SV. CYRILA, MNICHA A METODĚJE, BISKUPA patronů Evropy, hlavních patronů Moravy – doporučený svátek
6.	sobota	Sv. Marie Gorettiové, panny a mučednice - první sobota v měsíci
7.	NEDELE	14. neděle v mezidobí
9.	úterý	Sv. Adriana a Jakuba, kněží premonstrátů, a druhů mučedníků
11.	čtvrtek	Svátek sv. Benedikta, opata, patrona Evropy
13.	sobota	Sv. Jindřicha
14.	NEDELE	15. neděle v mezidobí
15.	pondělí	Památka sv. Bonaventury, biskupa a učitele církve
16.	úterý	Panny Marie Karmelské
17.	středa	Bl. Česlava a sv. Hyacinta, kněží
20.	sobota	Sv. Apolináře, biskupa a mučedníka
21.	NEDELE	16. neděle v mezidobí
22.	pondělí	Památka sv. Marie Magdalény
23.	úterý	Svátek sv. Brigity, řeholnice, patronky Evropy
25.	čtvrtek	Svátek sv. Jakuba, apoštola
26.	pátek	Památka sv. Jáchyma a Anny, rodičů Panny Marie
27.	sobota	Sv. Gorazda a druhů
28.	NEDELE	17. neděle v mezidobí
29.	pondělí	Památka sv. Marty
30.	úterý	Sv. Petra Chryzologa, biskupa a učitel církve
31.	středa	Památka sv. Ignáce z Loyoly, kněze

srpen 2013

1.	čtvrtek	Památka sv. Alfonsa Marie z Liguori, biskupa a učitele církve
2.	pátek	Sv. Eusebia z Vercelli, biskupa Sv. Petra Juliána Eymarda, kněze - první pátek v měsíci
3.	sobota	první sobota v měsíci
4.	NEDELE	18. neděle v mezidobí
5.	pondělí	Posvěcení římské baziliky Panny Marie
6.	úterý	Svátek Proměnění Páně
7.	středa	Sv. Sixta II., papeže a druhů, mučedníků Sv. Kajetána, kněze
8.	čtvrtek	Svátek sv. Terezie Benedikty od Kříže, panny a mučednice, patronky Evropy
10.	sobota	Svátek sv. Vavřince, jáhna a mučedníka
11.	NEDELE	19. neděle v mezidobí
12.	pondělí	Sv. Jany Františky de Chantal, řeholnice
13.	úterý	Sv. Ponciána, papeže, a Hippolyta, kněze, mučedníků
14.	středa	Památka sv. Maxmiliána Marie Kolbeho, kněze a mučedníka
15.	čtvrtek	Slavnost NANEBEVZETÍ PANNY MARIE POUTNÍ SLAVNOST NA KLAMOVCE
16.	pátek	Sv. Štěpána Uherského
18.	NEDELE	20. neděle v mezidobí
19.	pondělí	Sv. Jana Eudese, kněze
20.	úterý	Památka sv. Bernarda, opata a učitele církve
21.	středa	Památka sv. Pia X., papeže
22.	čtvrtek	Památka Panny Marie Královny
23.	pátek	Sv. Růženy z Limy, panny
24.	sobota	Svátek sv. Bartoloměje, apoštola
25.	NEDELE	21. neděle v mezidobí
26.	pondělí	Sv. Benedikta, Jana, Matouše, Izáka a Kristiána, mučedníků Sv. Ludvíka, Sv. Josefa Kalasanského, kněze
27.	úterý	Památka sv. Moniky
28.	středa	Slavnost sv. Augustina, biskupa a učitele církve
29.	čtvrtek	Památka Umučení sv. Jana Křtitele

Oznámení

Bohoslužby o prázdninách

Během července a srpna nebudou bohoslužby Na Klamovce s výjimkou poutní slavnosti – **ve čtvrtek 15. srpna**, kdy bude slavena **mše sv. od 17.30 hod.** Z těchto důvodů nebude v tuto hodinu mše sv. u sv. Jana Nep.

Během měsíce července a srpna budou **středeční bohoslužby** v kostele Nejsvětější Trojice začínat **v 17.00 hod.**

Kromě toho budou během některých týdnů vysazeny bohoslužby ve všední dny. Sobotní a nedělní bohoslužby zůstanou kompletně zachovány. Každá změna bude včas ohlášena a uvedena na vývěškách.

Bohoslužby po prázdninách

Další bohoslužby budou Na Klamovce od 2. září vždy v pondělí v 7.30 hod. Podle pokynů z arcibiskupství mají kněží zachovávat jeden volný den v týdnu včetně bohoslužeb. Tímto dnem bude od září v košířské farnosti úterý.



Úmysly Apoštolátu modlitby

na červenec

1. Aby **Světový den mládeže v Brazílii** povzbudil všechny mladé křesťany v touze stát se učedníky a misionáři evangelia. (*úmysl všeobecný*)
2. Aby se na celém **asijském kontinentě** otevřely brány hlasatelům evangelia. (*úmysl misijní*)
3. Aby se náš národ nezpronevěřil **víře svých otců**. (*úmysl našich biskupů*)

na srpen

1. Aby **rodiče a vychovatelé** pomáhali novým generacím utvářet si správně svědomí a růst v dobrém a poctivém životě. (*úmysl všeobecný*)
2. Za místní církve na **africkém kontinentě**, aby ve věrnosti evangeliálnímu poselství přispívaly k vytváření pokoje a spravedlnosti. (*úmysl misijní*)
3. Aby ti, kdo musí **překonávat překážky a lidskou zlobu**, neztráceli odvahu a sílu k věrnému plnění křesťanských povinností. (*úmysl našich biskupů*)

Sv. Alfons Maria z Liguori, biskup a učitel církve – památka 1. srpna

Svatý Alfons se narodil 27. září 1696 v Marianelle u Neapole. Pocházel ze zbožné rodiny staré neapolské šlechty. Byl nejstarší z osmi dětí. Otec byl vyšším námořním důstojníkem a na rodinu měl méně času. Ale matka vychovala své děti ve zbožnosti. Dva Alfonsovi bratři a dvě sestry si zvolil duchovní povolání.

Otec chtěl, aby Alfons, jako nejstarší, vystudoval právo a stal se advokátem nebo vyšším úředníkem. Alfons byl neobyčejně nadaný. Už ve 12 letech byl zapsán na univerzitu v Neapoli. Přednášky ne navštěvoval pravidelně, ale měl doma soukromé učitele. Kromě práva studoval ještě filozofii a literaturu. Už ve věku šestnáct a půl roku dosáhl doktorátu práv. Po dvouletém zácviku si otevřel vlastní kancelář a stal se vyhledávaným advokátem. Ale v r. 1723 utrpěl v jednom procesu neúspěch a to s ním velice otrásl. Opustil právnickou dráhu a pak poznal, že tak ho vlastně Bůh odvedl od světské kariéry. Strávil řadu dní v modlitbách a při návštěvě nemocnice pro nevyléčitelně choré měl vidění, po kterém odešel studovat teologii a ve věku 30 let byl vysvěcen na kněze.



Jako kněz se v neapolském arcibiskupství zapojil do práce kněžského sdružení a stal se z něj horlivý lidový misionář. Zvláště se věnoval hmotně i mravně zanedbaným lidem. Ve spolupráci s castellamarským biskupem Falcojou založil r. 1731 ženskou kontemplativní řeholi Sester Nejsvětějšího Vykupitele. Ale jeho hlavní životní dílo vzniklo o rok později. Tehdy ještě s jedním společníkem založil mužskou „Kongregaci Nejsvětějšího Vykupitele“ – redemptoristy. Cílem této řeholní společnosti byly lidové misie, hlavně na venkově, dále duchovní cvičení a jiné potřebné apoštolské práce. Alfons sám dával svým společníkům příklad, jak uskutečňovat tento cíl. Chodil se svými společníky po venkově a navíc se staral o vedení, šíření a upevňování nové řehole. Ta se postupně konsolidovala a její stanovy byly schváleny papežem

r. 1749.

R. 1762 jmenoval papež Kliment XIII. Alfonse biskupem chudé horské diecéze Sant'Agata dei Goti. Zakladatel redemptoristů řídil tuto diecézi 13 let. Byl především otcem chudých, ale staral se i o náboženskou obnovu všech svých diecézánů. Alfons se dožil vysokého věku, ale ve stáří trpěl různými chorobami. Od r. 1768 trpěl artritidou páteře, hlava mu padala na prsa. Přesto řídil svou diecézi až do r. 1775, kdy se, se souhlasem papeže Pia VI., uchýlil do řeholního domu poblíž Salerna, kde strávil poslední léta svého života. K artritidě se ještě přidala slepota. V té době musel také bojovat s nepřízní

některých neapolských pánů vůči jeho řeholi. Alfons to snášel s odevzdaností do Boží vůle. Zemřel pokojně 1. srpna 1787 ve věku takřka 91 roků.

Proces jeho blahorečení byl zahájen hned po smrti a blahoslaveným byl prohlášen r. 1815 po návratu papeže Pia VII z vyhnanství, v němž ho držel Napoleon. Za svatého byl Alfons prohlášen papežem Řehořem XVI r. 1839. V r. 1871 byl prohlášen Učitelem církve a roku 1950 patronem moralistů a zpovědníků. Svatý Alfons si zasloužil titul Učitele církve svými mnohými spisy, zejména morálními. Jeho Theologia moralis se dočkala mnoha desítek vydání. Staví se proti přehnané přísnosti a snaží se najít rovnováhu mezi přísností a přílišnou volností.

Kongregace redemptoristů pomalu rostla, začala působit i v Papežském státě. O rozšíření působnosti kongregace mimo Itálii se velice zasloužil sv. Klement M. Hofbauer, který působil ve Varšavě a po napoleonských válkách ve Vídni.

U nás začali redemptoristé působit po r. 1850. R. 1852 byl položen základní kámen kláštera v Koclířově, od r. 1861 jsou redemptoristé na Svaté Hoře a od r. 1869 v Praze. Pražská provincie byla založena 1901. Po první válce začali redemptoristé z českých zemí působit i na Slovensku a byly tam založeny kláštery byzantského obřadu. Před druhou válkou bylo v pražské provincii okolo 300 členů, kněží i laiků. (Redemptoristé působili např. ve Filipově, který jsme navštívili v rámci výpravy do šluknovského výběžku.) Za komunismu byla kongregace silně postižena. Dnes je v naší zemi 5 klášterů s asi 30 členy.

Ve světě dnes působí okolo 5300 redemptoristů v 78 zemích.

Mariánská úcta v kongregaci se soustřeďuje zejména na uctívání Panny Marie Ustavičné pomoci, jejíž obraz je uložen v kostele sv. Alfonsa v Římě.

Podle R.Ondruš: Blízki Bohu i ľudom a pramenů z Internetu (Cath.Encycl.,stránky redemptoristů) M.P.

ZPRÁVY Z FARNOSTI

Naši oslavenci „Včera a dnes”

Krátce se vracíme několika obrázky k oslavě **25.výročí kněžského svěcení**
P. Lohela Th.D. O.Praem.



Ne všichni farníci se mohli slavnosti zúčastnit, tak přibližujeme a krátce rekapitulujeme tuto výjimečnou slavnost z 8.6.2013.



Stejně jako před 25 lety dostal P. Lohel od malé družičky kytíčku růžových růží (P. Lohel zůstává, družička se mění - letos to byla v Košířích Liduška Zborníková).



Kromě květů dostal P. Lohel od svých farníků zelený ornát, který už našel užiti ke spokojenosti obdarovaného i dárců. Druhý ornát, červený, dostal P.L. od manželů Kottových a je po mírné úpravě určen k použití v kostele Nejv. Trojice.

Velmi hezký dárek jako memento prchajícího času, velké cibulové pánské kapesní hodinky (či budík?), dostal P.L. od svého koncelebrujícího přítele, bývalého košířského farníka, nyní faráře v Mníšku pod Brdy, P. ing Jana Dlouhého.

Po děkovné mši sv. pak již následovalo ve farním sále mohutné „Živio“ s přípitkem, pohoštěním a volnou zábavou s oslavencem.

Kéž mu dá Pán hodně odvahy, síly, zdraví a lásky k další službě Bohu i lidem.

V červenci oslavíme spolu s farníky *Olinkou a ing Janem Nekulovými* 60 let od jejich svatby.

Své bezpodmínečné **ANO** pro společný život si slíbili a před Bohem potvrdili **11.7. 1953** v kostele sv. Ducha v Olešce.



Věrně při sobě stáli a stojí po celý život v dobách radostných i nelehkých, zejména když Jan pracoval v létech 1979 až 1983 jako expert v Iráku a Olinka plnila své rodinné povinnosti doma s tím, že Jana opakovaně na delší dobu navštěvovala. Mají dva krásné syny, 5 neméně krásných vnuček a 6 pravnoučat!

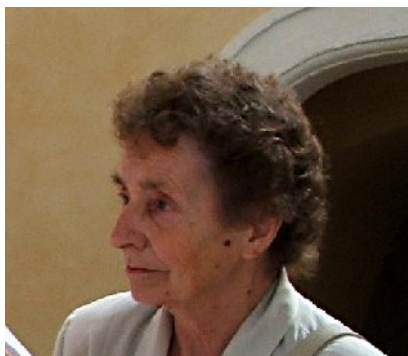


Olinka je krásná, pečlivá, starostlivá a láskyplná „matka rodu“, Jan rozšafný otec, znalec a milovník dobrého vína a dosud vášnivý a dobrý tenista.

Olinka navíc 22. 7. oslaví své osmdesáté narozeniny!

Oběma jubilantům blahopřejeme a společně s nimi poděkujeme za dar společného života při mši sv. v kostele sv. Jana Nepom. **11.7.2013 v 17,30 hod.**

Další červencovou jubilantkou je **paní Věra Rubková**, která 19.7. oslaví **75 let**.



Řada našich farníků jistě ani neví, že tato drobná, skromná, vždy upravená žena obstarává (spolu s paní Zborníkovou) veškerou květinovou výzdobu kostela sv. Jana Nepomuckého. Vždy pečlivě promýšlí a s velkým vkusem vybírá, které květiny kdy použít, jak je aranžovat a hlavně také až do zvadnutí ošetřovat. V kostele tráví dlouhé hodiny, květiny často také sama nakupuje a přináší a málokdo si uvědomuje, že to je také namáhavá fyzická práce.

Za to vše jí velmi děkujeme a přejeme zdraví a sílu do dalších let tak aby mohla i nadále nezištně a obětavě konat tak záslužnou službu ke cti a chvále Boží. Dobrý Bůh jí jistě odplatí.

Jarní poutní výprava košířských farníků

Výpravu zorganizoval Vítek Bobysud ve spolupráci s Ondřejem Vaněčkem a bylo tedy jasné, kam bude 1.6.2013 naše farní společenství směřovat. Ano, cílem bylo nové bydliště a působíště rodiny Vaněčkovy v Lysé nad Labem. I přes nepříznivé deštivé počasí byla nálada poutníků po celou dobu výborná, naše dobrá známá řidička autobusu vstřícná a hostitel Ondřej obětavý průvodce (i přes drobnou zdravotní indispozici). Ve farním kostele sv. Jana Křtitele na náměstí v Lysé jsme hned po dojezdu absolvovali mši sv., kterou celebroidl náš P. Lohel, s vlastními ministranty (Ondřej a Vítek) a vlastním varhaníkem (p. Plíšek). Po obědě v restauraci, kde Ondřej zajistil místa, jsme se pod jeho vedením v dešti vydali na prohlídku místního zámku s krásnou francouzskou zahradou osazenou množstvím různých soch znázorňujících kalendářní měsíce a na zámecké terase obrovské sochy připomínající přírodní živly. Do interiéru zámku jsme se nedostali, probíhala tam romská slavnost. Zato jsme se dostali do interiéru rodinné vily, kde teď žije Ondřej se svými čtyřmi „holčičkami“ – manželkou Markétou a dceruškami. Patrovou vilu jsme zcela zaplnili deštníky a promoklými svršky a klidná a mírná Markéta nás nechala devastovat celou svou velkou spořádanou domácnost. S milým úsměvem nám k tomu ještě servírovala teplé nápoje a výborné pohoštění (uměl si Ondřej vybrat „ženu statečnou“). Po hřejivém Vaněčkovském odpoledni nás Ondřej (zase v dešti) doprovodil k autobusu a vřele se s námi rozloučil (asi s určitou úlevou).



Vítek neuspěl s dalšími body programu – návštěvou výroby svíček v Lysé a prohlídkou nedalekého skanzenu. Jednomyslně byl promoklými poutníky zvolen návrat do Prahy.

Výlet byl překrásný a nálada výborná i přes to množství vody, které se na nás vycedilo. Bůh odplatí rodině Vaněčkových za všechno dobré a krásné co pro poutníky připravili a vykonali! Požehnání a ochrana Boží ať setrvává v jejich domě!

Ing. M. Valentová připravila pro Farní list krásné podrobné historické pojednání o městě Lysé nad Labem a jeho architektonických památkách především kostelu sv. Jana Křtitele a zámku – redakce se omlouvá, ale pro nedostatek místa příspěvek uveřejníme až v zářijovém čísle Farního listu.

OKÉNKO VÍRY

480. Co Pán požaduje od každého ve věci míru?

Pán, který prohlašuje: „*blahoslavení tvůrci pokoje*“ (Mt 5,9), žádá pokoj srdce a pranýřuje nemravnost hněvu, který je touhou po pomstě za způsobené zlo. Pranýřuje i nenávist, která vede k tomu, že člověk přeje zlo svému bližnímu. Tyto postoje, jsou-li uvážené a chtěné a týkají-li se závažných věcí, jsou těžkými hříchy proti lásce.

481. Co je mír v tomto světě?

Mír v tomto světě, který vyžaduje úcta k lidskému životu a jeho rozvoj, není jen dobou bez války nebo rovnováhou protichůdných sil, je to „pokoj řádu“ (sv. Augustin), „plod spravedlnosti“ (Iz 32,17) a důsledek lásky. Pozemský mír je obrazem a plodem Kristova pokoje.

482. Co vyžaduje mír ve světě?

Vyžaduje spravedlivé rozdělení a ochranu dober osob, svobodnou komunikaci mezi lidskými bytostmi, respektování důstojnosti osob a národů a trvalé pěstování spravedlnosti a bratrství.

483. Kdy je mravně oprávněno použít vojenskou moc?

Užití vojenské moci je mravně ospravedlnitelné, jsou-li zároveň splněny následující podmínky: jistota trvalé a těžké škody, jež je působena; neúčinnost jakékoli jiné pokojné alternativy; odůvodněné vyhlídky na úspěch; vyloučení horšího zla s uvážení síly ničivých prostředků.

484. Kdo má v případě válečné hrozby přísně vyhodnotit takové podmínky?

Je to věcí moudrého posouzení vládních představitelů. Ti mají také právo uložit občanům povinnost národní obrany, při zachování osobního práva na odmítnutí z důvodů svědomí; v takovém případě je třeba poskytnout lidskému společenství službu jiným způsobem.

485. Jaké jsou požadavky mravního zákona v případě války?

Mravní zákon platí stále, i v případě války. Vyžaduje lidské zacházení s nebojujícími, s raněnými vojáky a zajatci. Akce vědomě odporující mezinárodnímu právu, stejně jako nařízení, která je ukládají, jsou zločiny, které nemůže omluvit slepá poslušnost. Je třeba odsoudit hromadné ničení a vyhlazování národa nebo národnostní menšiny, neboť jsou to velmi těžké hříchy; je mravní povinností odporovat rozkazům toho, kdo to nařizuje.

486. Co je třeba udělat, aby se předešlo válce?

Je třeba udělat všechno, co je rozumně možné, aby se jakkoli předešlo válce, protože vyvolává zla a nespravedlnosti. Zvláště je třeba vyvarovat se hromadění zbraní a obchodování s nimi, pokud nejsou pod náležitou kontrolou veřejné moci; všech forem ekonomické a sociální nespravedlnosti, národnostních a náboženských diskriminací; závisti, nedůvěry, pýchy a ducha msty. Všechno, co se koná k odstranění těchto nepořádků, přispívá k budování míru a předcházení válce.

Redakce farního listu přeje krásné prožití prázdninových měsíců a těší se na zajímavé příhody, které nám poskytnete k zveřejnění v následujících farních listech.

Bohoslužby v košířské farnosti:

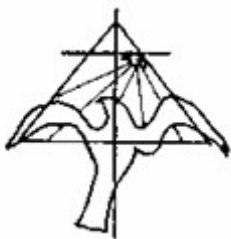
Slavení eucharistie

neděle	9.00 sv. Jan Nepomucký 11.00 Nejsvětější Trojice
pondělí	7.30 Nanebevzetí Panny Marie Na Klamovce (kromě měsíce července a srpna)
středa	17.30 Nejsvětější Trojice (s modlitbou večerních chval)
čtvrtek	17.30 sv. Jan Nepomucký (s modlitbou večerních chval a následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)
pátek	17.30 Nejsvětější Trojice (s následnou adorací Nejsv.Svátosti Oltářní)
sobota	17.30 sv. Jan Nepomucký

Od středy do soboty je pravidelná modlitba posvátného růžence přede mší sv.
Příležitost ke svátosti smíření je vždy 15 minut přede mší sv. nebo podle dohody

Spojení na kněze: P. Lohelius Klindera, ThD., O.Praem. - mobil 602 390 845

Vydává:	Římskokatolická košířská farnost v Praze 5	
Redakční rada:	P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, M. Práger	
Uzávěrka:	15. každého měsíce	Grafická úprava: V. Dráb
Náklad:	150 výtisků	Č.ú.: 125708379/0800
Internet:	http://kosirska.farnost.cz	Neprodejné



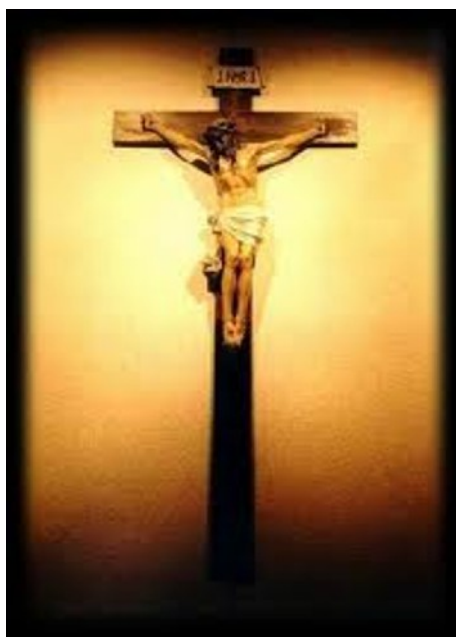
září



SVĚTLO KŘÍŽE

Když jsem před lety navštívil jedno městečko v Jeseníkách, setkal jsem se tam s knězem, který sloužil v tamější farnosti. Trpěl nemocí, která působila vážné pohybové problémy rukou. S velkým vypětím zamykal dveře kostela. Ptal se mne, jak dlouho jsem v kněžské službě. Když jsem uvedl tehdy několik let, které mám za sebou, řekl: „Tak to už byly jistě i nějaké kříže během této doby“. Sám nesl statečně svůj kříž a věděl dobře, že v životě každého člověka, nejen kněze, kříže přicházejí.

Křesťan má vnímat každý kříž ve spojení s Ukřižovaným Pánem. Podle apoštola Pavla, který prvním křesťanům říká: „Nechci mezi vámi znát nic jiného než Krista ukřižovaného“. Tím dává najevo, že nehledá vlastní slávu a pocty a že je připraven nést své kříže ve spojení s ukřižovaným Pánem. Nehledá své pohodlí a snadný bezstarostný život. Ví o úzké cestě k pravému životu. Chce však také svědčit o hluboké radosti, která vyvěrá z pokorného a trpělivého nesení kříže. Prožívá pravdivost Kristových slov: „Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe, ber na sebe svůj kříž a následuj mě“.



Všichni lidé jsou vystaveni určitým zkouškám. Jestliže tyto kříže nemohou prožívat s Ukřižovaným Pánem, jsou velmi ochuzeni. Mohou se jistě osvědčit i v heroickém postoji k těžkostem, ale uniká jim hlubší smysl všech útrap. Kříž bez Krista může probouzet pocit naprosté absurdity, neštěstí.

Je také velmi rozšířený omyl mnohých křesťanů, kteří chtějí oddělit Krista a křesťanskou víru od kříže. Zpochybňují anebo vylučují sebezápor, sebeovládání, sebepřemáhání jako záležitost překonanou. Stávají se tak nepřáteli Kristova kříže. Svůj život odmítají spojit s obětí. Podle slov současného papeže Františka si život představují jako módní přehlídku.

Kristův kříž tedy není pro nás věřící křesťany pouhou památkou, která připomíná kruté mučení, i když i tento prvek je spojen se svátkem Povýšení sv. Kříže. Jeho původ nacházíme v Jeruzalémě, kde se už v 5. století 14. září vystavovaly k veřejné úctě věřících zbytky dřeva z Kristova kříže. Křesťanský Východ začal pak v tento den slavit dnešní svátek; v 7. století se jeho slavení rozšířilo i na Západ. Později se zároveň vzpomínalo také na znovuzískání svatého kříže z Persie, kam byly jeho ostatky

odneseny jako válečná kořist. Císař Heraklius je v roce 628 přinesl zpět do Jeruzaléma. Dnes je část Kristova kříže vystavena k úctě v boční kapli římské basiliky Santa Croce.

Nechme proto své srdce ponořit do tajemství Kristova kříže slovy svatého biskupa Ondřeje Krétského, který rozjímá o kříži, jenž je slávou a vyvýšením Kristovým.

„Slavíme svátek kříže, který zahnal naše temnoty a vrátil nám světlo. Slavíme svátek kříže a spolu s Ukřižovaným se nám dostává povýšení, takže pod námi zůstává země s našimi hříchy a získáváme nebe. Tolik toho má v moci kříž, a kdo má kříž, má poklad. A právem jsem nazval pokladem to, co je ze všech dobrých věcí vskutku a vpravdě nejkrásnější, neboť v kříži a skrze něj byla obnovena naše spása, na něm veškerá naše spása spočívá.“

Bez kříže by totiž nebyl ukřižovaný Kristus, bez kříže by nebyl Život přibitý na dřevo. A kdyby Život nebyl přibitý na kříž, nevytryskly by z Kristova boku prameny nesmrtelnosti, krev a voda, smíření světa, a dlužní úpis hříchu by nebyl zničen, nebyli bychom propuštěni na svobodu, neokoušeli bychom z ovoce stromu života, neotevřel by se nám ráj. Bez kříže by nebyla přemožena smrt, peklo by nebylo připraveno o moc nad námi.

Nuže, veliký a vzácný je kříž. Je veliký, protože veliké je množství dobra, které způsobil, tím větší, čím více dobra přísluší Kristovým divům a jeho utrpení, a je vzácný, protože je znamením umučení Božího Syna i znamením jeho vítězství: je znamením smrti, kterou na sebe na kříži za nás dobrovolně vzal, a znamením vítězství, neboť jím byl sražen ďábel a přemožena smrt, brány pekelné byly vyvráceny a celému světu byla přinesena spása.

Tento kříž sluje také Kristovou slávou a Kristovým povýšením. On je ten vytoužený kalich a dovršení všech utrpení, která pro nás Kristus vytrpěl. Že kříž skutečně je slávou Kristovou, to slyšíme z jeho vlastních úst: *Nyní je oslaven Syn člověka a Bůh je oslaven v něm; ano, hned ho oslaví.* A také: *Oslav mě, Otče, slávou, kterou jsem měl u tebe dříve, než byl svět.* A jinde: *Otče, oslav své jméno. A ozval se hlas z nebe: Oslavil jsem a ještě oslavím.* Naznačoval tím slávu, která vzešla pak z kříže.

A že je kříž také Kristovým vyvýšením, to opět potvrzují jeho vlastní slova: *Až budu vyvýšen, potáhnu všechny k sobě.* Vidíš tedy, že slávou a vyvýšením Kristovým je kříž".

Můžeme tedy v duchu obejmout a políbit Kristův kříž a čerpat z něj sílu pro své vlastní kříže, které se pak mohou proměnit v požehnání pro nás i pro druhé. Máme potom možnost podle slov sv. apoštola Pavla doplňovat na svém těle a v celém svém životě to, co zbývá do plnosti Kristových útrap, aby z toho měla užitek církev ve svých živých údech, které tvoří Kristovo tajemné tělo. Tak se pro nás kříž stává cestou ke slávě.

P.L.

Liturgický kalendář

září 2013

1.	NEDĚLE	22. neděle v mezidobí
3.	pondělí	Památka sv. Řehoře Velikého, papeže a učitele církve
6.		První pátek v měsíci
7.	sobota	Sv. Melichara Grodeckého kněze a mučedníka
8.	NEDĚLE	23. neděle v mezidobí
9.	pondělí	Sv. Petra Klavera, kněze
10.	úterý	Bl. Karla Spinoly, kněze mučedníka
12.	čtvrtek	Jména Panny Marie
13.	pátek	Památka sv. Jana Zlatoústého, biskupa a učitele církve
14.	sobota	Svátek Povýšení svatého kříže
15.	NEDĚLE	24. neděle v mezidobí
16.	pondělí	Památka sv. Ludmily, mučednice
17.	úterý	Sv. Kornélia, papeže, a Cypriána, biskupa, mučedníků Sv. Roberta Bellarmina, biskupa a učitele církve
19.	čtvrtek	Sv. Januária, biskupa a mučedníka Sv. Ondřeje Kim Tae-gona, kněze, Pavla Chong Ha-sanga a druhů, mučedníků
21.	sobota	Svátek sv. Matouše, apoštola a evangelisty
22.	NEDĚLE	25. neděle v mezidobí
23.	pondělí	Památka sv. Pia z Pietrelciny, kněze
26.	čtvrtek	Sv. Kosmy a Damiána, mučedníků
27.	pátek	Památka sv. Vincence z Paula, kněze
28.	sobota	Slavnost SV. VÁCLAVA, MUČEDNÍKA, hlavního patrona českého národa – doporučený svátek
29.	NEDĚLE	26. neděle v mezidobí
30.	pondělí	Památka sv. Jeronýma, kněze a učitele církve

Oznámení

Katecheze pro dospělé

V sobotu 21. září bude po večerní mši sv. ve farním sále u sv. Jana Nep. první katecheze na téma: „Výklad evangelia podle sv. Jana“. Další katecheze na toto téma budou pokračovat během pátečních setkání v domečku u kostela Nejsvětější Trojice a pravidelně první a třetí sobotu následujících měsíců ve farním sále u sv. Jana Nep..

Katecheze pro děti

Během září se mohou rodiče dětí, které se budou vzdělávat ve víře, domluvit s P. Lohem na dalších katechezích. V minulých letech se osvědčily čtvrteční odpoledne. Bylo by dobré s tím předběžně počítat a podle toho přizpůsobit program dětí v této době. První hodina se předpokládá ve čtvrtek 3. října. Nové děti školního věku jsou srdečně vítány.

Bohoslužby Na Klamovce

Další bohoslužby budou Na Klamovce od 2. září vždy v pondělí v 7.30 hod. Podle pokynů z arcibiskupství mají kněží zachovávat jeden volný den v týdnu včetně bohoslužeb. Tímto dnem bude od září v košířské farnosti úterý.

Slavnost sv. Václava

Mše sv. z poutní slavnosti sv. Václava bude slavena v zimní svatováclavské kapli v sobotu 28. září v 17.30 hod.

Schůze Farní rady

Schůze Farní rady se bude konat v pátek 13.9.2013 jako obvykle v „domečku“ u kostela Nejsvětější Trojice po skončení večerní bohoslužby (asi v 18,15).



Úmysly Apoštolátu modlitby na září

1. Aby lidé naší doby, často zahlcení hlukem, znovu objevili **hodnotu mlčení a ticha** a uměli naslouchat Božímu hlasu a svým bratřím a sestrám. (*úmysl všeobecný*)
2. Za křesťany, kteří v tolika oblastech světa **trpí pronásledováním**, aby byli svým svědectvím proroky Kristovy lásky. (*úmysl misijní*)
3. Aby ti, kdo mají být **nositeli kultury a vzdělanosti**, sami poznávali a chápali, kde je zdroj skutečné moudrosti a poznání. (*úmysl našich biskupů*)

Sv. Jeroným, kněz a učitel Církve – památka 30. září

Svatý Jeroným patří (vedle sv. Ambrože, sv. Augustina a sv. Řehoře Velikého) mezi čtyři velké západní církevní Otce. Jeroným – plným jménem Sophronius Eusebius Hieronymus se narodil kolem r. 346 v dalmatském Stridonu (přesná poloha tohoto místa je dnes neznámá) zámožným křesťanským rodičům. Dostalo se mu dobrého vzdělání. Okolo r. 360 přicestoval do Říma, tam pokračoval ve studiu a byl r. 366 pokřtěn. Pak cestoval do Trevíru, kde byly proslulé školy, tam začal svá teologická studia a poznal mnišský život. Potom odešel do Akvileje a kolem r. 373 se vydal na cestu na Východ. Nejdříve se usadil v Antiochii, kde poslouchal Apollinara z Laodiceje, předního exegetu té doby. V letech 374 až

379 vedl Jeroným asketický život v poušti na hranicích Sýrie. Zdokonaloval se v řečtině a učil se hebrejsky. V Antiochii byl pak asi r. 379 vysvěcen na kněze.

Brzy nato navštívil Konstantinopol a tam uzavřel přátelství se sv. Řehořem z Nazianzu. Seznámil se také se spisy teologa Origena, z nichž řadu přeložil. Kromě toho přeložil i Eusebiovu Kroniku, která byla vlastně církevními dějinami do roku 325 a doplnil ji.

R. 382 odcestoval do Říma na synodu a pak zůstal v Římě jako poradce papeže Damasa. Z papežova pověření provedl revizi překladu Nového zákona. Napsal tu i polemický spis *Adversus Helvidium*. Po smrti papeže Damasa v r. 384 se jeho postavení v Římě zhoršilo. Pro svou kritiku světského způsobu života některých kleriků si udělal mnoho nepřátel a v r. 385 z Říma odešel.

Po delším putování po Egyptě a Sýrii se usadil ve Svaté zemi, v jeskyni u Betléma. Tam za ním přišla Římanka Paula, která mu poskytla peníze, za které dal postavit tři kláštery, mužský, ženský a pro poutníky. V Betlémě prožil posledních 30 let svého života. Tam napsal nebo dokončil většinu svých biblických prací, napsal mnoho listů (zachovalo se např. 19 listů sv. Augustinovi) a řadu polemických spisů. Při tom se nepřestal zajímat o život a nauku Církve.

Sv. Jeroným zemřel 30. září r. 419 nebo 420. Pochovali ho v betlémské jeskyni, v které tak dlouho žil. Ve 13. století byly jeho ostatky převezeny do Říma a jsou uloženy v římské bazilice Santa Maria Maggiore.

Význam sv. Jeronýma je v jeho velkém literárním díle. V r. 1295 byl papežem Bonifácem VIII. prohlášen Učitelem církve.

V r. 2007 promluvil o sv. Jeronýmovi při generální audienci papež Benedikt XVI. Z jeho projevu vyjímáme:

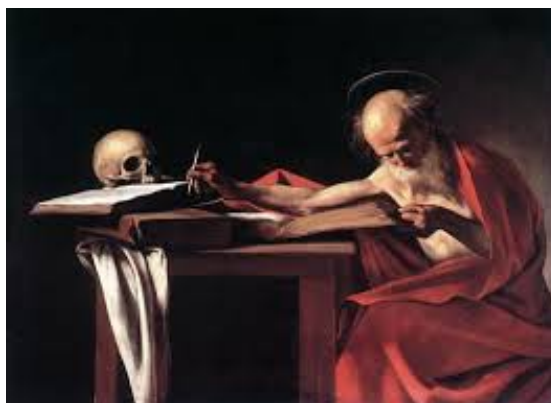
„S přihlédnutím k hebrejskému originálu a řečtině Septuaginty, klasickému řeckému znění Starého zákona, sahajícímu do předkřesťanské doby, i k předcházejícím latinským verzím mohl Jeroným spolu s dalšími spolupracovníky nabídnout překlad lepší, kterým je tzv. 'Vulgáta' čili 'oficiální' text latinské Církve, který byl za takový uznán Tridentským koncilem a který i po nedávné revizi zůstal 'oficiálním' textem latinské Církve.

„Co se můžeme od svatého Jeronýma naučit my? Mám za to, že především toto: Milovat Slovo Boží v Písmu Svatém. Svatý Jeroným říká: 'Neznalost Písma znamená neznalost Krista'. Proto je důležité, aby každý křesťan žil v kontaktu a osobním dialogu se Slovem Božím, darovaným nám v Písmu svatém.”

„Skončím proto slovem svatého Jeronýma svatému Pavlínu z Noly. Velký exegeta v něm vyjadřuje právě tuto skutečnost, tedy že ve Slově Božím se nám dostává věčnosti, věčného života. Svatý Jeroným říká: 'Snažme se naučit na zemi oněm pravdám, jejichž obsah přetrvá i v nebi, na věčnosti' (Ep. 53,10).“

Podle R. Ondruše: Blízki Bohu i ľudom a pramenů z Internetu (Cath.Encycl., RaVat a j.)

MP



Zprávy z farnosti

Jubileum

V červenci oslavila krásných, ale v jejím případě naprosto neuvěřitelných **90** let života naše bývalá farnice **paní Marie Říhová-Šafránková**. Spolu se svou maminkou byla od dětství pravidelnou návštěvnicí kostela sv. Jana Nepomuckého. I když se později přestěhovala, zůstala i se svým manželem věrnou v doprovázení P. Venera i v jeho penzijním životě ve Vyšehradské kanovnické kapitule až do jeho smrti. Paní Říhová se dodnes zúčastňuje bohoslužeb v kapli na Klamovce, v kostele sv. Jana Nep. Slaví všechny velké svátky a farní události spolu se „svými košířskými farníky a jejich duchovním otcem“ jak sama často říká. Obdivujeme její duševní a fyzickou svěžest a přejeme jí stále zdraví, pomoc Boží a ochranu její patronky Panny Marie.

Vážení a milý farníci,

jak jistě mnozí z Vás zaznamenali, letošní rok je v údržbě kostelů věnován spíše „menším“ věcem.

Kostel Nejsvětější Trojice:

a) provedené práce

- výměna komínu od plynového kotle, který byl v dezolátním stavu
- výmalba a vyspravení spár v sakristii

- rekonstrukce betonového stupínku u hlavních dveří kostela
- oprava hlavních dveří kostela

b) plánované práce

- výměna bočních dveří do kostela
- oprava schůdků na kazatelnu.

Kostel sv. Jana Nepomuckého

a) provedené práce

- vysekání náletů na stráni pod kostelem
- údržba vstupních dveří (obroušení, natření)

b) plánované práce

- oprava rámců oken event. výměna skel v sakristii, kuchyňce a farním sále
- nezbytná údržba varhan



nový komín



původní stav dveří u Nejsv. Trojice

*Přestože jednotlivé částky nejsou v řádech statisíců, celek spolehlivě vyčerpá rezervy farnosti. Z toho důvodu bude v říjnu uspořádána **mimořádná sbírka**.*

Děkuji všem, kteří se zúčastnili a pomohli, případně ještě pomůžou.

Za farní radu Ing Vítěk Bobysud

Z prázdninových cest našich farníků

Týdenní výlet nejen mládeže do Janova u Hřenska

1.den – sobota

Do chaty jsme dorazili šťastně. Celkem se nás vypravili tři auta. Bobík s Jardou a s Vaškem, Petr s Ančou, Terkou a s malým Toníkem a já se svým tatínkem, s Liduškou a s Vašíkem. Cestou jsme si nakoupili v Děčíně a zastavili se u pumpy. V chatě jsme si trochu vybalili. Protože bylo ještě horko, chvíli jsme seděli venku na zahradě a s Terkou a Lídou trhali maliny, byly moc dobré. S Ančou jsme se šli podívat k rybníku. Děti šly spát kolem 10. hodiny, za to kluci kolem 3. hodiny ránní.

2.den - neděle



Ráno jsme se vypravili do kostela v Růžové. Po mši jsme vyrazili k mlýnu. Pod mlýnem jsme zaparkovali auta. Po shlédnutí starého mlýna, ze kterého je dnes penzion, jsme se odebrali do hospody ve Stříbrné Skalici, hospoda se jmenovala „Zelená hospoda“. Po obědě jsme navštívili muzeum opevnění a po té jsme odjeli na venkovní koupaliště u hotelu Bellevue. Koupání bylo super. Ve vodě jsme si to všichni pěkně užili. Po koupání jsme odejeli zpět do chaty, kde jsme si dali večeři. Po večeři jsme hráli hru Metro a dívali se na Tour de France. Potom šly děti spát, starší o něco později.

3.den – pondělí

Ráno jsme si zabalili věci na celý den a odjeli auty do Hřenska. Z Hřenska jsme došli k soutěskám (tichá Edmundova a druhá Divoká soutěska). Pluli jsme lodí po řece Kamenici. Některé skály nám připomínaly zvířátka a pod. Nachází se zde nejdelší had na světě, je dlouhý 2,5 km. Když jsme dopluli ke konci první soutěsky, šli jsme 1,5 km ke druhé soutěsce. Zpátky jsme se vraceli stejnou cestou. Z Hřenska jsme jeli do Mýdlárny Rubens v Růžové. Jejich mýdla jsou bez chemikálií, mohli jsme si přivonět. Do chaty jsme se vrátili poměrně brzo a tak jsme si udělali buřty na ohni. Večer byl krásný úplněk.

4.den – úterý

Dnes jsme šli na celodenní výlet – 10 km. Šli jsme přes Dolský mlýn, kde se natáčela pohádka Pyšná princezna. Cíl naší cesty byl pastevecký vrch. Po zdolání tohoto vrchu jsme si dali v hospodě zmrzlinu a točenou kofolu. Ještě jsme stihli jít na koupaliště (na to samé, jako minule). Večer jsme si udělali smaženici z hub, kter jsme cestou našli. Kdo nechtěl smaženici, dal si lečo.

5.den – středa

Ráno po snídani jsme vyrazili na Pravčickou bránu. Auta jsme zaparkovali na parkovišti u Hřenska – Mezní louky. Pak jsme pokračovali 4,5 km. Výstup byl velice namahavý, ale určitě stal za to. Před Pravčickou bránou jsme udělali společné foto. Tatka se strejdou a s Vítkem šli napřed dolů ke Třem pramenům, aby stihli autobus, který je vyvezl na Mezní louku, kde jsme měli zaparkovaná auta. My jsme došli dolů a čekali na auta, abychom mohli jet do Německa. V Bad Schandau byla stará pekárna, kde jsme mohli ochutnat čerstvý chleba a i nějaký ten bochníček koupit. Byl hrozně drahý. Potom jsme jeli kousek dál na zámek. Nějaký Hoff..... Byly tam vystavené věci na mučení. A k večeři jsme si dali tortily.



6.den – čtvrtek

Dnes bylo o něco více zataženo než před tím a tak jsme se vypravili do města Děčína. V Děčíně jsme navštívili ZOO. Potom jsme se šli podívat do vodního světa. Nebyly zde jen ryby, ale i hadi, leguáni a pavouci. Pak jsme šli do zámku. Táta, strejda, Lída a já jsme šli prohlídku s Černým rytířem – Zikmundem. Nebylo to tolik o historii, ale děti zde plnily různé úkoly, luštily záhady atd. Takové prohlídky zámku dělá ještě devět zámků či hradů. Úkolem bylo rozluštit tajenku a získat samolepku s klíčem, který jsme si pak nalepili do cestovního pasu, který jsme dostali u pokladny. Když se nasbírá 7 klíčů, otevře se Vám 13. komnata na kterémkoliv zámku, kde jste byli. Když nasbíráte 10 klíčů, dostanete u pokladny malý dárek. Po té jsme jeli ještě do Tesca něco koupit a pak jsme šli na večeři do restaurace.

7.den – pátek

Dnes jsme byli skoro celý den v bazénu. Vítek s Vaškem a s Járrou šli na Mariánskou vyhlídku. Ostatní šli ke starému mlýnu = 1,5 km. Bylo hrozný horko. V lese jsme se naobědvali a pak jsme šli stejnou cestou zpátky. Až jsme se vrátili, šli jsme rovnou do bazénu. Kluci se vrátili kolem 17. hodiny. Večer jsme opékali buřty.

8.den – sobota

Dnes jsme odjížděli domů. Z chaty jsme měli odejít kolem 10. hodiny, za to jsme vypadli až v 11 hodin. Kluci pořád vespávali. Potom jsme odjeli na parkoviště pod Děčínským Sněžníkem. Šli jsme 2 km do kopce na vyhlídku, kde jsme dostali za odměnu zmrzlinu. Pak jsme šli dolů, kde jsme si dali oběd a po té se rozjeli do svých domovů.

Zapsala Klárka Zborníková

Red. pozn.: Děkuje Klárce Zborníkové za skvělý palubní deník! Doufáme, že se z ní brzy stane pravidelná přispěvatelka KFL.

Následující červnové vodní cestování podnikli naši farníci- skauti ze střediska MAWADANI (páni inženýři Kája Pávek – Dědek a Váša Dráb – Pampy).

Chtěl bych se s vámi podělit o své zážitky při sjíždění alpské řeky Salzy, co se mi přihodilo a co mi také došlo. Především bych rád vysvětlil dva klíčové výrazy:

"udělat se" znamená nechtěně se převrhnout, zvláště když jste si to sami způsobili. Převrhnout, převrátit, zvrhnout to tak pěkně nevystihuje.

"šmajzka" je lano podané nebo hozené za účelem pomoci - táhnout loď, vytáhnout ztroskotance - provaz, lano to tak přesně nevystihuje.

Tak tedy příběh:

Našel jsem lákavou nabídku spolehlivé cestovní kanceláře, která nabízela víkendové splutí alpské řeky Salzy. Potěšila mě poznámka, že je to vhodné i pro začátečníky, které naučí i pádlovat. Protože pádlovat už dávno umím, tak jsem neodolal. Klidná, tichá říčka vinoucí se mezi romantickou krajinou, doplněno zvoněním zvonců kraviček typu Milka, případně jódlováním horalů.

Jenže skutečnost byla úplně jiná - divoká řeka proplétající se mezi balvany, s peřejemi občas přerušovanými obyčejným, ale velmi rychlým proudem. Na kanoi jsem jel s mým kamarádem Václavem - Pampym, který jak se ukázalo, sehrál klíčovou roli v tomto bizarním příběhu.

Hned na začátku plavby jsme najeli bokem na velký balvan, který nás překlopil do ledové vody. Těžko se popisují pocity zlosti nad vlastní neschopností, které se mísí se snahou neotlouct se o kameny a pokusy nadechnout se a přestat se divit vlastní bezmoci. Díky přilbě a plavací vestě jsme se uchránili nejhoršího. Naštěstí přispěchali zachránci, hodili nám šmajzku a vytáhli do bezpečí. Podobný kousek jsem zopakoval, ale tentokrát samostatně. Pampy s překvapením koukal na plavoucí přilbu doplněnou mým tělem. Záchrana přišla opět hozenou šmajzkou.

Další trápení bylo způsobeno tím, že díky mému umělému kolenu jsem nebyl schopen zastrčit nohy pod řemeny, které umožňovaly pevné držení v lodi. Jedna vlna mě shodila z kluzké lavičky na záda do lodi a já tak ležel jako brouk s nožičkami nahoře, neschopný se zvednout. Kamarád zajel ke břehu, vlezl do vody a nazvednul mě jako pytel brambor. Tak jsme skončili první den.

Druhý den jsem odmítnul znova plout, už proto, že moje udělávky by nemusely dopadnout dobře. S knížkou Maxe Kašparů jsem vyrazil pěšky vzhůru, blíž k horám. Chůze lesem mi dala možnost se trochu zamyslet nad paralelou splouvání řeky se splouváním života. Mockerát jsem udělal co jsem vlastně nechtěl a co mělo velmi neblahé následky nejen pro mě. Dokonce opakovaně. Vždycky se ale našel někdo, kdo mi hodil šmajzku a zachránil mě (až do dalšího udělání). Ty návraty byly bolestivější a náročnější než na té Salze.

Mezi těmi, kteří mi podali šmajzku, byli často moji skautští bratři, ať už příkladem, nebo i slovem. Někdy i pěkně drsným, ale vždy účinným.

Moc bych přál mým mladým skautským přátelům, aby měli v životě tutéž šanci. Adrenalinové zážitky na řece jsou proti životu sranda.

Dědek Kája (v červnu 2013)

Dodatek:

28.6.2013 proběhla tiskem zpráva, že při sjíždění rakouské řeky Salzy utonula česká studentka.

OKÉNKO VÍRY

Šesté přikázání: NESESMILNÍŠ

487. Jaký úkol má lidská osoba vůči vlastní pohlavní identitě?

Bůh stvořil člověka jako muže a ženu, oba se stejnou osobní důstojností, a vložil do jejich přirozenosti povolání k lásce a společenství. Každý člověk má přijmout vlastní pohlavní identitu, uznat její důležitost pro celou osobu, specifičnost a vzájemné doplňování.

488. Co je čistota?

Čistota je pozitivní začlenění sexuality v lidské osobě. Sexualita se stává opravdu lidskou, když je spravedlivě zapojena do vztahu mezi osobami. Čistota je mravní ctnost, Boží dar, milost a plod Ducha Svatého.

489. Co zahrnuje ctnost čistoty?

Čistota zahrnuje schopnost sebeovládání, jako výraz lidské svobody zaměřené na darování sebe sama. Vyžaduje celistvou a trvalou výchovu, která se provádí postupně v jednotlivých údobích růstu.

490. Jaké prostředky napomáhají žít v čistotě?

K dispozici je mnoho prostředků: Boží milost, pomoc svátosti, modlitba, sebepoznání, cvičení v odříkání přizpůsobené různým situacím a uskutečňování mravních ctností, zvláště ctnosti mírnosti, která směřuje k tomu, aby rozum ovládal vášně.

491. Jakými způsoby jsou všichni povoláni k životu v čistotě?

Všichni jsou podle vzoru Kristovy čistoty povoláni vést život v čistotě podle vlastního životního stavu: někteří v panenství nebo zasvěceném celibátu, jež představují vynikající způsob, jak se oddat snadněji nerozděleným srdcem Bohu; jiní, jsou-li ženatí nebo vdané, uskutečňují manželskou čistotu, nejsou-li ženatí nebo vdané, žijí čistotu ve zdrženlivosti.

492. Jaké jsou hlavní hříchy proti čistotě?

Hříchy, které těžce odporují čistotě, každý podle povahy vlastního předmětu, jsou cizoložství, sebeukájení (masturbace), smilstvo, pornografie, prostituce, znásilnění a homosexuální praktiky. Tyto hříchy jsou projevem neřesti chlípnosti. Jsou-li spáchány na nezletilých, jsou ještě těžším útokem proti jejich tělesné a mravní integritě.

493. Proč šesté přikázání, ačkoli říká „nesesmilníš“, zakazuje všechny hříchy proti čistotě?

Ačkoli v biblickém textu Desatera stojí „nezcizoložíš“ (Ex 20,14), tradice církve se řídí celkem mravního učení Starého a Nového zákona a šesté přikázání je pro ni souhrnem zakazujícím všechny hříchy proti čistotě.

494. Jaký je úkol občanských orgánů ve věci čistoty?

Povinností občanských orgánů je podporovat respektování důstojnosti osoby. Proto mají přispívat k vytváření prostředí příznivého čistotě: i tím, že příslušnými zákony zabrání šíření některých výše uvedených těžkých provinění proti čistotě, především proto, aby chránili nezletilé a nejslabší členy společnosti.

Bohoslužby v košířské farnosti:

Slavení eucharistie

neděle	9.00 sv. Jan Nepomucký 11.00 Nejsvětější Trojice
pondělí	7.30 Nanebevzetí Panny Marie Na Klamovce
středa	17.30 Nejsvětější Trojice (s modlitbou večerních chval)
čtvrtek	17.30 sv. Jan Nepomucký (s modlitbou večerních chval a následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)
pátek	17.30 Nejsvětější Trojice (s následnou adorací Nejsv.Svátosti Oltářní)
sobota	17.30 sv. Jan Nepomucký

Od středy do soboty je pravidelná modlitba posvátného růžence přede mší sv.

Příležitost ke svátosti smíření je vždy 15 minut přede mší sv. nebo podle dohody

Spojení na kněze: P. Lohelius Klindera, ThD., O.Praem. - mobil 602 390 845

Vydává:

Redakční rada:

Uzávěrka:

Náklad:

Internet:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, M. Práger

15. každého měsíce

150 výtisků

<http://kosirska.farnost.cz>

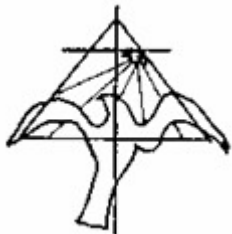
Grafická úprava: V. Dráb

Č.ú.: 125708379/0800

Neprodejné

10
říjen
2013

Košířský farní list



Říjen



MARIÁNSKÁ CÍRKEV

Na začátku minulého měsíce září jsem v rozhovoru s jednou věřící ženou uvažoval, jaký tento měsíc bude po duchovní stránce, čím pro nás, kteří žijeme v církvi a s církví, bude zvláštní. Paní řekla, že to bude měsíc mariánský, ale pak se zarazila a uvědomila si, že za mariánský měsíc je považován až další měsíc říjen, především podle růžencové modlitby. Neubránil jsem se myšlence, že i měsíc září je ve znamení Bohorodičky Panny Marie, vždyť v něm slavíme narozeniny naší nebeské Matky 8. září a také její jmeniny 12. září, který je dnem Jména Panny Marie a památku Sedmi-bolestné Panny Marie 15. září.



Pokud se však podíváme na celý církevní rok, nenajdeme tam kromě dubna jediný měsíc, ve kterém by chyběla alespoň některá liturgická památka Matky Boží. Celý liturgický rok je zaměřen především na našeho Spasitele, On je středem, pramenem a vrcholem eucharistické bohoslužby, kterou denně po celý rok slavíme. Tajemství a události jeho života tvoří dovršení dějin spásy a jsou hlavním zdrojem našeho posvěcení – spojení s Bohem, účastí na jeho životě. Zároveň však je v pohledu na našeho Pána nepřehlédnutelná jeho Matka – Bohorodička. Bez ní by na svět nepřišel Bůh a člověk v Kristu Ježíši, i když Bůh mohl zvolit ve své všemohoucnosti i jiný způsob svého příchodu. Ten se však uskutečnil právě touto cestou, což je již definitivní a neměnné s trvalými a nezvratnými důsledky.

I když je církev především Kristova, On je její Hlavou, Původcem, Pravdou, Cestou a Životem, přeci je také církví Mariinou. K její katolicitě tedy úplnosti patří nejen přítomnost Trojjediného Boha, Písmo svaté, posvátná Tradice, Učitelský úřad spojený s neomylností v pravdách týkajících se víry a mravů, svátosti v kompletním zastoupení, hierarchické uspořádání v posvátné službě papeže, biskupů, kněží a jáhnů, ale i Panna Maria, Matka vtěleného Boha a všech jeho věrných přátel, z nichž se již mnozí radují v nebeské slávě.

Proto této Matce Slova patří náležitá pozornost a úcta, která sice není božská – latríe – patřící Třem Božským osobám, ale jde o vyšší úctu – hyperdulii vzhledem k ostatním svatým, jimž náleží základní úcta – dulié.

Na Marii se vztahuje blahoslavenství pro její věrnost nejen vtělenému Slovu, ale také vzhledem ke slyšenému Božímu slovu, což správně zachytila její příbuzná Alžběta, když ji chválí za to, že uvěřila všemu, co jí bylo řečeno od Pána. Po návštěvě u Alžběty se během celého jejího mateřství v Mariině srdci rozvíjí důvěrná komunikace s Božím slovem. Uchovává bedlivě ve svém srdci vše, co se děje v životě jejího Syna i slova, která zaznívají z jeho úst. Stává se „nejúrodnější půdou“ pro zaseté Boží

slovo, a tak přináší „stonásobný užitek“. Je totiž schopna zvládat životní situace s mimořádnou dokonalostí. Tím se stává nejlepším vzorem pro celou církev všech dob a generací. Proto v ní mohou všichni věřící v Krista najít mocnou Pomocnici.

Proto i v posynodní apoštolské exhortaci o Božím slově v životě a poslání církve Verbum Domini, jí papež Benedikt XVI. věnuje pozornost těmito slovy:

„Protože mám na paměti nerozdělitelné pouto mezi Božím Slovem a Marií z Nazareta, vybízím spolu se synodními otci k tomu, aby se mezi věřícími, především v životě rodin dával větší prostor mariánským modlitbám jakožto pomoci k rozjímání o svatých tajemstvích, o nichž vypráví Písmo. Velmi užitečným nástrojem je například osobní i společná modlitba svatého růžence, která prochází spolu s Marií tajemství Kristova života a kterou papež Jan Pavel II. obohatil o tajemství světla. Je vhodné doprovodit jednotlivá tajemství krátkými úryvky z Bible, které se týkají právě uvažovaného tajemství, aby se tak usnadnilo zapamatování některých významných výrazů Písma, ve vztahu k tajemstvím Kristova života.“(VD 88)

K tomu, co papež v tomto odstavci doporučuje, nacházíme bohatou zásobu literatury, která na úryvcích z Písma rozvíjí meditace směřující do praktického duchovního života, jenž je prožíván s Pannou Marií. Opakovanými zdrávasy se má prohlubovat naše vyznání lásky k naší nebeské Matce a vyprošovat si na její přímluvu sílu k uskutečňování dobra, pramenícího z jednotlivých tajemství posvátného růžence. Tím tato modlitba neupadne do pouhé mechaničnosti a tupého omílání stejných slov.

Jako další nejvýznamnější mariánskou modlitbu doporučuje synod modlitbu Anděl Páně.

„Jde o prostou a hlubokou modlitbu, která nám umožňuje „každý den pamatovat na vtělené Slovo“. Je vhodné, aby Boží lid, rodiny a komunity zasvěcených osob byli věrní této mariánské modlitbě, kterou nás tradice vybízí modlit se za úsvitu, v poledne a za soumraku. V modlitbě Anděl Páně prosíme Boha, aby na Mariinu přímluvu dal také nám plnit Boží vůli jako ona a poskytnout v sobě příbytek jeho Slovu. Tato praxe nám může pomoci posílit autentickou lásku k tajemství vtělení.“ (VD 88)

Podstatu křesťanství můžeme vložit do slova VTĚLENÍ. Je to základ, z něhož vychází celý život a vykupitelské dílo našeho Pána. Bez Panny Marie by nebylo vtělení Krista, nebylo by křesťanství a nebyli by křesťané – církev.

Nejen tisíckrát, ale třeba i stotisíckrát nebo milionkrát pozdravujeme Tebe, Maria, naše milovaná Matko a děkujeme Ti!

P.L.

Liturgický kalendář

říjen 2013

1.	úterý	Památka sv. Terezie od Dítěte Ježíše, panny a učitelky církve
2.	středa	Památka svatých Andělů strážných
4.	pátek	Památka sv. Františka z Assisi První pátek v měsíci
5.	sobota	Sobotní památka Panny Marie První sobota v měsíci
6.	NEDELE	27. neděle v mezidobí
7.	pondělí	Památka Panny Marie Růžencové
9.	středa	Sv. Dionýsia, biskupa, a druhů, mučedníků Sv. Jana Leonardiho, kněze
12.	sobota	Sv. Radima, biskupa
13.	NEDELE	28. neděle v mezidobí
14.	pondělí	Sv. Kalista I., papeže a mučedníka
15.	úterý	Památka sv. Terezie od Ježíše, panny a učitelky církve
16.	středa	Sv. Hedviky

17.	čtvrtek	Sv. Markéty Marie Alacoque, panny
18.	pátek	Památka sv. Ignáce Antiochijského, biskupa a mučedníka
19.	sobota	Svátek sv. Lukáše, evangelisty
		Sv. Jana de Brébeuf a Izáka Joguese, kněží, a druhů, mučedníků
		Sv. Pavla od Kříže, kněze
20.	NEDĚLE	29. neděle v mezidobí
23.	středa	Sv. Jana Kapistránského, kněze
24.	čtvrtek	Sv. Antonína Marie Klareta, biskupa
27.	NEDĚLE	Slavnost VÝROČÍ POSVĚCENÍ KOSTELA NEJSVĚTĚJŠÍ TROJICE
		30. neděle v mezidobí
28.	pondělí	Svátek sv. Šimona a Judy, apoštolů
31.	čtvrtek	Sv. Wolfganga, biskupa

Oznámení

Katecheze pro dospělé

Tématem katechezí bude: „Výklad evangelia podle sv. Jana“. Budou pokračovat **v sobotu 5. a 19. října** ve farním sále u sv. Jana Nep. a během pátečních setkání v domečku u kostela Nejsvětější Trojice vždy po bohoslužbách.

Katecheze dětí

První katecheze dětí bude **ve čtvrtek 3. října v 15. hod.** ve farním sále u sv. Jana Nep. Následující katecheze budou pokračovat **vždy ve čtvrtek** v tuto dobu. Jde o součást náboženské výchovy dětí, jejíž hlavní těžiště spočívá na rodičích a kmotrech.

Schůze farní rady

Schůze farní rady se uskuteční **v pátek 12. října** po večerních bohoslužbách v domečku u kostela Nejsvětější Trojice.

Sbírka na opravy košířských kostelů

Při nedělních bohoslužbách dne **3. listopadu 2013** se bude konat zvláštní sbírka na potřebné opravy obou košířských kostelů. Prosíme naše farníky, aby laskavě podle svých možností přispěli a umožnili tak provedení nezbytných prací (jejich výčet byl uveden v zářijovém čísle Farního listu). Všem dárcům upřímně Zaplat' Pán Bůh.



Úmysly Apoštolátu modlitby na říjen

1. Za ty, kdo se cítí **obtížen životem** do té míry, že si jej přejí ukončit, aby zakusili blízkost Boží lásky (*úmysl všeobecný*).
2. Aby **slavení Světového misijního dne** povzbudilo všechny křesťany ve vědomí, že jsou nejen příjemci, ale též hlasateli Božího slova (*úmysl misijní*).
3. Aby Bůh nepřestával **posílat dělníky na svou vinici** (*úmysl našich biskupů*).

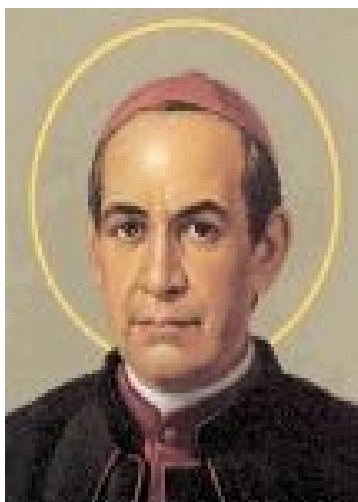
Sv. Antonín Maria Klaret, biskup – památka 24. října

Svatý Antonín Maria se narodil v křesťanské rodině r. 1807 v Sallentu ve Španělsku v provincii Barcelona. Od samého dětství toužil po kněžském stavu, ale musel pracovat v otcově tkalcovně. Tento obor také úspěšně studoval a v jedenadvaceti letech mu bylo nabídnuto místo technického ředitele velké tkalcovny.

On odmítl a vstoupil do semináře v městě Vic a byl r. 1835 vysvěcen na kněze. Protože ve Španělsku bylo tehdy kněží dost, odešel do Říma a chtěl se dát se do služeb kongregace pro šíření víry. Vstoupil do jezuitského řádu, ale pro nemoc musel noviciát přerušit. Jezuitský představený mu doporučil vrátit se do Španělska.

Tam faru nedostal a proto se rozhodl pro kazatelskou činnost. Chodil z místa na místo, zejména v Katalánsku, nepřijímal ani peníze ani jiné dary, jen jídlo. Kázal šest až osm hodin denně. Jeho explozivní osobnost strhávala lidi, kteří za ním přicházeli zdaleka, ale budila u někoho i nenávist. Jeho spisy, v nichž zachytil svá kázání, byly velmi rozšířenou četbou. Jeho lásce se těšili především chudí, zvláště dělníci pracující za malou mzdu na velkých latifundiích. Protože mu hrozilo nebezpečí poslal ho biskup na Kanárské ostrovy.

Antonín Maria dlouho toužil založit misionářskou kongregaci. Když se z ostrovů vrátil pokusil se o to s dalšími pěti kněžími. Roku 1849 vznikla Společnost synů Neposkvrněného srdce Mariina – klaretinů (též klaretianů).



Tím se splnil jeho životní sen, ale v jeho životní dráze nastal r. 1850 obrat, když byl jmenován arcibiskupem v Santiagu na Kubě. Tam přistál r. 1851 a hned začal konat exercicie pro kněze, kteří neměli 40 let biskupa. R. 1855 tam založil (s Marií Antonii Paris) i ženský Apoštolský vzdělávací ústav Neposkvrněného početí – klaretinky. Na všech vizitacích konal misie. Ale ukázalo se, že jako ve Španělsku, tak i zde má tvrdší odpůrce. Latifundisté ho považovali za revolucionáře, autonomistů, kteří se snažili ostrov odtrhnout od mateřské země, v něm viděli kolonialistu. Bylo na něj spácháno patnáct atentátů, jizva v obličeji mu zůstala natrvalo.

Královna Isabella ho jmenovala svým zpovědníkem. Bylo jí 27 let a prodělávala náboženskou krizi. Tento úřad přijal s tím, že se nebude starat o politiku, že volný čas využije podle svého a že nebude bydlet u dvora. Královnu musel ale přimět, aby propustila svého milence a opět žila s manželem. Nakonec se ale královna podvolila a změnily se pak i poměry na královském dvoře. Světec nechtěl ale nic jiného než život podle evangelia. Uplatňoval toto učení ve všech společenských vrstvách a sám podle evangelia žil. Byl proto napadán a zesměšňován. Tento velký náboženský duch Španělska 19. století se snažil vést k duchovnímu životu všechny stavy a všechna zaměstnání. O jeho ohlasu mezi věřícími svědčí to, že jeho hlavní dílo *Přímá cesta* vyšlo asi ve 2 milionech exemplářů. (Celkem napsal 15 knih a 81 menších pojednání.)

Když r. 1868 vypukla ve Španělsku revoluce, odešel s královskou rodinou do exilu. Krátkou dobu žil v Římě, pak se uchýlil do cisterciáckého kláštera Fontfroide ve Francii. Tam dne 24. října 1870 zemřel. Jeho ostatky byly r. 1897 převezeny do Vica. Blahoslaveným byl prohlášen roku 1934 a za svatého jej prohlásil Pius XII r. 1950.

Kongregace klaretinů (CMF) má dnes skoro 500 domů, 19 biskupů, přes 2000 kněží, okolo 170 laických bratrů a působí v 63 zemích po celém světě. U nás působí v Praze u sv. Matěje a v Sokolově.
(Podle J. Heyduka: *Svatí církevního roku a pramenů z Internetu*)

MP

Život farnosti

Rozloučení

Dne 30. září 2013 jsme se rozloučili s naším milým farníkem

Ing. Františkem Gregorovičem

při mši sv. v kostele sv. Jana Nepomuckého. Chodil do tohoto kostela často a rád. Žil pro Pána Ježíše a pro jeho dům. V posledních letech přicházel i ve všední dny a sedával v sakristii a připravoval se na mši sv. Často nosil v postní době pokorně Kristův kříž při pobožnostech křížové cesty. Své vnuky přiváděl na hodiny náboženství a sám je také učil. Nasazoval své profesní schopnosti v dlouhodobé obětavé pomoci P. Vernerovi i jeho nástupci P. Loheliovi při opravě a zvelebování košířských kostelů. *Díky za jeho věrnou službu a příklad opravdového křesťanského života! R.I.P.*



KARMELO EDITH STEINOVÉ



Mnozí z našich farníků si jistě pamatují na výpravu do kláštera karmelitek na Pernikářce (Karmel Edith Steinové) v červnu 2003. Zvětšená dokumentární fotografie účastníků a sester karmelitánek dosud zdobí stěnu farního sálu u kostela sv. Jana Nep.

Od té doby se mnohé změnilo. Sestry karmelitky opustily areál na Pernikářce a přestěhovaly se do nové usedlosti na Jinonické ulici. Dále však navštěvují naši farnost a zúčastňují se bohoslužeb v kostele sv. Jana Nep. i v kapli na Klamovce. Kromě změn lokality došlo však v jejich komunitě i ke změnám personálním. Italská sestra představená Taddea, která klášter v Praze uvedla v život, byla pověřena funkcí generální sekretářky celé kongregace a pražský klášter v r. 2007 opustila. Na její místo nastoupila sestra Raffaella, kterou znají již i mladší farníci. I ta však v současnosti klášter opouští a nastupuje jako představená komunity Mater Carmeli v italském Trevízu. A do Prahy se po šesti letech jako představená znovu vrací sestra Taddea.



Oběma sestrám přejeme na jejich nových či (staronových) působištích hodně zdraví, radosti a Boží pomoci a ochrany při jejich namáhavé cestě na vysokou horu Karmelu.

OKÉNKO VÍRY

495. Jaká jsou dobra manželské lásky, k níž je zaměřena sexualita?

Dobra manželské lásky, která je pro pokřtěné posvěcena svátostí manželství, jsou: jednota, věrnost, nerozlučitelnost a otevřenost k plodnosti.

496. Jaký význam má manželský úkon?

Manželský úkon má dvojí význam: sjednocení (vzájemné sebedarování manželů) a plození (otevřenost k předávání života). Nikdo nesmí Bohem chtěné nerozlučitelné spojení mezi oběma významy manželského úkonu rozdělit tím, že by jeden nebo druhý význam vylučoval.

497. Kdy je regulování porodnosti morální?

Regulování porodnosti, které je jedním z aspektů odpovědného otcovství a mateřství, je objektivně

shodné s mravností, když ho manželé provádějí bez vnějšího donucování, ne ze sobectví, ale z vážných důvodů a metodami shodnými s objektivními měřítky mravnosti, tedy periodickou zdrženlivostí s využitím neplodných období.

498. Jaké prostředky regulování porodnosti jsou nemorální?

Vnitřně nemorální je každé jednání, například přímá sterilizace nebo antikoncepce, které před manželským stykem nebo při něm nebo při rozvíjení jeho přirozených následků má úmyslně za cíl nebo za prostředek zabránit početí.

499. Proč jsou inseminace a umělé oplodnění nemorální?

Jsou nemorální, protože oddělují plození od úkonu, kterým se manželé sobě vzájemně darují, a nastolují tak vládu techniky nad původem a určením lidské osoby. Mimoto inseminace a heterologické oplodnění sahají k technikám používajícím postupy, které zahrnují osobu mimo manželskou dvojici,

porušují navíc právo dítěte narodit se z otce a matky, které zná, kteří jsou spojeni manželstvím a mají výlučné právo stát se rodiči pouze jeden prostřednictvím druhého.

500. Jak je třeba dívat se na dítě?

Dítě je *Božím darem*, největším darem manželství. Neexistuje právo mít děti („dítě za každou cenu“). Existuje však právo dítěte být plodem manželského úkonu svých rodičů a také právo být respektováno jako osoba od chvíle svého početí.

501. Co mohou dělat manželé, kteří nemají děti?

Manželé, kterým nebyl poskytnut dar dítěte a kteří vyčerpali oprávněnou lékařskou pomoc, mohou projevit svou velkodušnost prostřednictvím pěstounské péče nebo adopce anebo vykonávat významné služby ve prospěch bližních. Uskutečňují tak drahocennou duchovní plodnost.

502. Co uráží důstojnost manželství?

Je to: cizoložství, rozvod, mnohoženství, incest (krvesmilstvo), volná láska (nemanželské soužití, konkubinát) a pohlavní styk před manželstvím nebo mimo ně.

Bohoslužby v košířské farnosti:

Slavení eucharistie

neděle 9.00 sv. Jan Nepomucký
11.00 Nejsvětější Trojice

pondělí 7.30 Nanebevzetí Panny Marie Na Klamovce
(kromě měsíce července a srpna)

středa 17.30 Nejsvětější Trojice (s modlitbou večerních chval)

čtvrtek 17.30 sv. Jan Nepomucký (s modlitbou večerních chval
a následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)

pátek 17.30 Nejsvětější Trojice (s následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)

sobota 17.30 sv. Jan Nepomucký

Od středy do soboty je pravidelná modlitba posvátného růžence přede mší sv.

Příležitost ke svátosti smíření je vždy 15 minut přede mší sv. nebo podle dohody

Spojení na kněze: P. Lohelius Klindera, ThD., O.Praem. - mobil 602 390 845

Vydává:

Redakční rada:

Uzávěrka:

Náklad:

Internet:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, M. Práger

15. každého měsíce

150 výtisků

<http://kosirska.farnost.cz>

Grafická úprava: V. Dráb

Č.ú.: 125708379/0800

Neprodejně



listopad

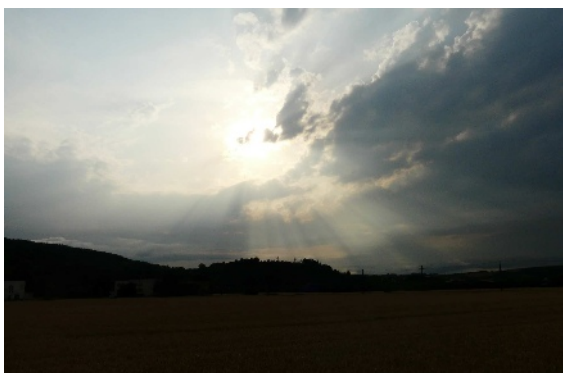


SLÁVA

Můžeme stále pozorovat výsledky nejrozličnějších sociologických výzkumů. Jeden z nich se zaměřil na stupeň štěstí obyvatel jednotlivých zemí světa. Na prvním místě se jako nejšťastnější objevili Dánové. Češi se umístili na 39. příčce. Štěstí občanů jednotlivých zemí se hodnotilo podle několika měřítek: např. podle hrubého domácího produktu, míry korupce, ale také podle zajímavého kritéria, kterým je přítomnost blízké osoby.

Pokud bychom toto poslední měřítko vztáhli na nás křesťany obyvatele obce Boží, máme důvod se považovat za nejšťastnější lidi této planety, protože tím nejbližším blízkým je pro nás vtělený Bůh v Ježíši Kristu.

I když jej zatím nevidíme, je přítomen v našem srdci. Žijeme v Ném a s Ním. Jeho přítomnost je nejpodstatnějším důvodem naší radosti, jak to připomíná svatý apoštol Pavel: „Radujte se v Pánu vždycky, znovu říkám, radujte se!“ (Fil 4,4).



Základem každé slávy je přítomnost určitého dobra. Jeho prožitek je spojen s radostí. Dobro má různé podoby jako slunce, které vysílá nejrozličnější paprsky. V celém díle stvoření je plejáda dober. Začátek Písma svatého ve zprávě o stvoření vypovídá o Bohu, který vidí, co stvořil a hodnotí to jako dobro: „Bůh viděl, že všechno, co učinil, je velmi dobré“. (Gen 1,31) Určitým potvrzením této skutečnosti jsou slova 19. žalmu: „Nebesa vypravují o Boží slávě, obloha hovoří o díle jeho rukou.“ Celý vesmír, příroda, každý tvor a každý člověk je dobrem od Boha. Také všechny hodnotné výtvořky a výkony člověka jsou dobra, která

mají svůj poslední základ v Bohu a zrcadlí jeho slávu. On sám je neviditelný. Člověk ho poznává teprve z projevů navenek. Tyto projevy vyvolávají v jeho mysli obdiv a vzbuzují dojem o Boží vznešenosti. Tato velebnost se projevuje zpřítomněním jeho slávy, hebr. *kabód*. Člověk uznává velikost Boží a klaní se mu.

O slávě Boží svědčí v bohaté míře Starý i Nový zákon. Sláva Boží provází působení Mojžíše na cestě Božího lidu do zaslíbené země zvláště na hoře Sinaji. Později při svěcení Šalamounova chrámu, ve vidění proroka Ezechiela. O slávě Boží se zmiňuje i prorok Izaiáš v líčení budoucích událostí spojených s příchodem Mesiáše. Člověk je na mnoho místech Písma vybízen, aby uznával slávu, kterou Bůh má.

Jan v prologu svého evangelia mluví o slávě Ježíšově: „Viděli jsme jeho slávu, jakou má jenom jednorozený Syn od Otce, plný milosti a pravdy“ (Jan 1,14). Tato sláva vtěleného Slova se však neprojevovala smyslově jako ve Starém zákoně. Je to sláva, jaká mu patří jako synu Božímu, který je „odlesk slávy a výraz Boží podstaty“ (Žid 1,3; srv. Fil 2,6, „způsobem bytí byl rovný Bohu“). Přijatým tělem je zahalena a jen vírou ji poznáváme.

Evangelista Lukáš mluví o slávě, která se ukázala při jeho narození: „Anděl Páně stanul

u pastýřů a jasnost Boží je obklopila“ a zpěv andělů: „Sláva Bohu na výsostech a na zemi pokoj lidem dobré vůle“ (2,9. 14), avšak tato sláva nebyla dostupná smyslům na samotném Kristu, ale jen naznačovala jeho původ od Boha a že patří Jemu. Podobně i volání při slavném vstupu do Jerusalema: „Požehnání, jenž přichází jako král ve jménu Páně; pokoj na nebi a sláva na výsostech“ (Lk 19,38). Je patrnější při proměnění Páně, při němž „se jeho tvář skvěla jako slunce a jeho šat zbělel jako světlo“ (Mk 17,2). A „světlý oblak je zastínil, a hle, z oblaku se ozval hlas: Toto je můj milovaný Syn, v němž mám zalíbení. Toho poslouchajte“ (Mt 17,2. 5). Vše zde připomíná projev Boží slávy na Sinaji. Během jeho života na jeho slávu upozorňují zázraky, které vykonal: „Tím učinil Ježíš v Káně Galilejské počátek svých znamení a zjevil svou slávu. A jeho učedníci v něj uvěřili“ (Jan 2,11). Podobně řekl Martě před vzkříšením Lazara: „Neřekl jsem ti, budeš-li věřit, uvidíš slávu Boží? (11,40)“. Již v Ex 16,7 se píše, že zázraky se projevuje Boží sláva. Vlastní sláva pozemského Krista je teprve v budoucnosti. Utrpení, kříž a zmrtvýchvstání jsou její mezníky, ovšem jen pro věřící. V tom smyslu mluví Ježíš o své slávě v řeči u Jana: „Přišla hodina, aby byl oslaven Syn člověka“ (12,23), „Otče, oslav své jméno. A zazněl hlas s nebe; Oslavil jsem (zázraky) a ještě oslavím (v.28)“ (smrti a vzkříšením), „Otče přišla hodina; oslav svého Syna, aby tvůj Syn oslavil tebe“. „Já jsem tě oslavil na zemi, dokonáním díla, které jsi mi dal, abych je učinil. A nyní oslav ty mne, Otče, u sebe slávou, kterou jsem měl u tebe dříve nežli byl svět“ (17,1. 4; srv. 7,39; 12,16). Potom již následuje jeho nebeská sláva zahalená již ve slovech synů Zebedeových: „Dej nám, abychom ve tvé slávě seděli jeden po pravici a druhý po levici“ (Mk 10,27). Je patrnější ve vyznání Štěpána: „On pohleděl k nebi a uviděl slávu Boží a Ježíše, jak stojí na pravici Boží“ (Sk 7, 55).

Viditelné zjevení své slávy Kristus předpověděl lidem pro svůj druhý příchod, který bude „ve slávě Otce se svatými anděly“ (Lk 8,8).

Sláva Boží, kterou jsme poznali, kontrastuje se světskou slávou přirovnávanou k polní trávě.

Někdy se mluví o marné slávě jako o něčem laciném a prázdném. Potlesk davu, který nerozliší faleš od skutečné kvality, úspěch rétorů, kteří vynikají v demagogických postupech, obliba idolů, které nadbíhají pokleslému vkusu – takový je obraz světské slávy. Pokud člověk oslavuje jenom sám sebe a odmítá hledat pravdivé hodnoty, upadne do těchto bažin degenerovaného ducha.

Člověk je však stvořen, aby měl podíl na skutečné slávě, která pochází od Stvořitele. Je velký rozdíl mezi slávou Starého a Nového zákona, jak ukazuje sv. Pavel v 2 Kor 3, 7-11. I služba starozákonní byla slavná, jak se ukázalo vnější slávou, která doprovázela její prohlášení na Sinaji. Sláva se ukázala i na obličejích Mojžíše. To však byla sláva přechodná a s ní celý Zákon, protože byl jen přípravou a tedy určen k zániku. Byl jen vrytý literami do kamene. Oč slavnější je služba Nového zákona, který vede ke spravedlnosti a životu věčnému! Je trvalá, protože Duchem je vryta do srdcí věřících. Proto i k šíření evangelia nese na sobě pečeť slávy. A má ji i povolání ke křesťanství : „Je-li však i naše evangelium zakryto, pro ty je zakryto, kteří hynou; v těch bůh tohoto světa zaslepil mysl, aby jim nezářilo osvětlení evangelia Kristovy slávy, jenž je obraz Boží“. „K tomu také povolal vás skrze naše evangelium, abyste dosáhli slávy našeho Pána Ježíše Krista“ (2 Tes 2,14; 1 Tes 2,12). Tato sláva je zatím zde na zemi v očekávání: „Až se ukáže Kristus, váš život, tehdy i vy se s ním ukážete ve slávě“ (Kol 3,4). Budoucí sláva není spojována s nějakým zlatým věkem lidstva, s žádnou pozemskou podobou ráje, ale má přesažený eschatologický ráz: „Naše vlast je v nebesích, odkud také očekáváme Spasitele, Pána našeho Ježíše Krista, který přetvoří naše ubohé tělo, aby mělo podobu jeho těla oslaveného a to podle moci, kterou si může všechno podrobit“(Fil 3,21). K němu přispěje i sláva tvorstva: „...i samo tvorstvo bude osvobozeno od poroby porušení ve svobodu slávy Božích synů“ (Řím 8,20).

Pro žijící na zemi je tato sláva teprve v naději a skrytá v utrpení, neboť k spoluúčasti s Kristem na slávě máme dojít podobně jako On: „Jsme-li však dětmi, tedy i dědici, dědici Boží a spoludědici Kristovi, spolu s ním trpíme, abychom s ním i byli i oslaveni. Mám totiž za to, že utrpení tohoto času nejsou nic ve srovnání s budoucí slávou, která se má na nás zjevit“(Řím 8,17).

Měsíc listopad nám intenzivně připomíná a přibližuje společenství těch, kteří nám vzkazují: „Co jsme my, budete i vy.“ Zvou nás do slávy Boží, kde mnozí již jsou a jiní ještě nejsou, ale určitě budou, až se očistí a dozrají k této plnosti.

Proto už zde na zemi žijme tak, jak nás k tomu pobízí sv. Pavel: „ať jíte nebo pijete, nebo cokoli jiného konáte, všechno činite ke slávě Boží“ (1 Kor 10,31).

P.L.

Liturgický kalendář

listopad 2013

1.	pátek	Slavnost VŠECH SVATÝCH – doporučený svátek
2.	sobota	VZPOMÍNKA NA VŠECHNY VĚRNÉ ZEMŘELÉ
3.	NEDĚLE	31. neděle v mezidobí
4.	pondělí	Památka sv. Karla Boromejského, biskupa
9.	sobota	Svátek Posvěcení lateránské baziliky
10.	NEDĚLE	32. neděle v mezidobí
11.	pondělí	Památka sv. Martina, biskupa
12.	úterý	Památka sv. Josafata, biskupa a mučedníka
13.	středa	Památka sv. Anežky České, panny
15.	pátek	Sv. Alberta Velikého, biskupa a učitele církve
16.	sobota	Sv. Markéty Skotské Sv. Gertrudy, panny
17.	NEDĚLE	33. neděle v mezidobí
18.	pondělí	Posvěcení římských bazilik svatých apoštolů Petra a Pavla
21.	čtvrtek	Památka Zasvěcení Panny Marie v Jeruzalémě
22.	pátek	Památka sv. Cecílie, panny a mučednice
23.	sobota	Sv. Klementa I., papeže a mučedníka Sv. Kolumbána, opata
24.	NEDĚLE	Slavnost JEŽÍŠE KRISTA KRÁLE
25.	pondělí	Sv. Kateřiny alexandrijské, panny a mučednice
30.	sobota	Svátek sv. Ondřeje, apoštola

Oznámení

Odpustky pro duše v očistci:

V pátek 1. 11. odpoledne a v sobotu 2.11. po celý den je možno při návštěvě kteréhokoli kostela získat plnomocné odpustky, přivlastnitelné pouze duším v očistci. Kromě tří obvyklých podmínek (sv. zpověď, sv. přijímání, modlitba na úmysl Svatého otce) je podmínkou pomodlit se při návštěvě kostela modlitbu Páně a vyznání víry.

Od 1. do 8. 11. je možno získat po splnění tří obvyklých podmínek denně plnomocné odpustky, přivlastnitelné pouze duším v očistci, navštíví-li někdo hřbitov a pomodlí se tam třeba jen v duchu za zemřelé; v ostatních dnech lze takto získat odpustky částečné.

Adventní rekolekce

V sobotu 30.11. se bude konat adventní rekolekce. Program bude jako obvykle:

V 15 hod. první promluva, poté sv. zpověď a v 17,30 mše sv. s druhou rekolekční promluvou. Rekolekci povede jezuita P. Ladislav Nosek, S.J.

Mše sv. 2.listopadu

V sobotu 2. listopadu bude mimořádně mše sv. v kostele Nejsvětější Trojice v 17,30 hod. po společném procesí na Malostranských hřbitov, kde se v 17.00 hod. pomodlíme u hrobů strahovských opatů a bratří.

Sbírka na opravy kostelů

V neděli 3. listopadu se uskuteční sbírka určená na opravy košířských kostelů.

Schůze farní rady

Schůze farní rady bude v pátek 8. listopadu po večerních bohoslužbách v domečku.

Biblická katecheze

Další biblická katecheze bude v sobotu 16. listopadu ve farním sále u sv. Jana Nep.

Podzimní vycházka

Pravidelná podzimní vycházka se uskuteční 17.11.2013. Cílem bude prohlídka kostela sv. Jana a Pavla v Krtni. Sraz ve 14,30 na stanici metra B - LUKA.

Přednáška PhDr. Josefa Vaška

V sobotu 23. 11. se po skončení bohoslužeb v 18.15 hod. uskuteční přednáška PhDr. Josefa Vaška: „Od Jagelonců po dnešek – vývoj česko – litevských vztahů“.

Mikulášská besídka

Mikulášská besídka bude v neděli 8.12. v 16.00 hod. ve farním sále u sv. Jana Nep.



Úmysly Apoštolátu modlitby na listopad

1. **Za kněze prožívající těžkosti**, aby na své cestě věrnosti nacházeli posilu, ve svých pochybnostech povzbuzení a ve svém utrpení útěchu. (*Úmysl všeobecný.*)
2. Za církve **v Latinské Americe**, jež jsou plodem misí z Evropy, aby vysílaly misionáře ostatním církvím. (*Úmysl misijní*)
3. Aby křesťané upřímně hledali **cestu k jednotě** a usilovali o její dosažení. (*Úmysl našich biskupů.*)

INFORMACE Z FARNÍ RADY konané 11.10.2013

1. V kostele Nejsvětější Trojice byly vyměněny boční (nejvíce používané) dveře. Tato akce obnášela investici ve výši cca 23.000,- Kč. Byla odvedena dobrá řemeslná práce. Děkuji všem, kdo přispěli finančně i těm, kdo celou akci zajišťovali.
2. Další drobné opravy, které nás čekají: Výměna skel a údržba rámců v sakristii a kuchyňce u sv. Jana, údržba kovových rámců oken ve farním sále u sv. Jana a dodělání stropu kuchyňky u sv. Jana.
3. Vítek Bobysud zorganizuje a zajistí obvyklou podzimní vycházku, tentokrát do kostela sv. Jana a Pavla v Krtni.
4. V současné době pracujeme na podání žádosti o grant na výměnu luxferů nad hl. vstupem do sv. Jana. Tato akce bude stát 400.000,- Budeme žádat o granty. Tak doufám, že budeme úspěšní, nicméně si dovoluji upozornit na skutečnost, že min. 100.000,- musíme mít. Připomínám sbírku, která proběhne začátkem listopadu.
5. Farní rada vyslovila souhlas s možností pronájmu části pozemku u domečku kostela nejsv. Trojice Správě pražských hřbitovů.

V. Bobysud, předseda Farní rady

Papež svěřil 13.10.2013 lidstvo pod ochranu Panny Marie Fatimské

Ve výroční den posledního zjevení Matky Boží ve Fatimě svěřil Petrův nástupce papež František před více než 100 tisíci věřících celé lidstvo pod ochranu Panny Marie Fatimské. Na Svatopetrském náměstí po dopolední liturgii pronesl před soškou Panny Marie tuto zásvětnou modlitbu:

*„Blahoslavená Panno Maria Fatimská
S novou vděčností za tvoji mateřskou účast
spojujeme svůj hlas s hlasem všech pokolení,
která tě blahoslavi.*

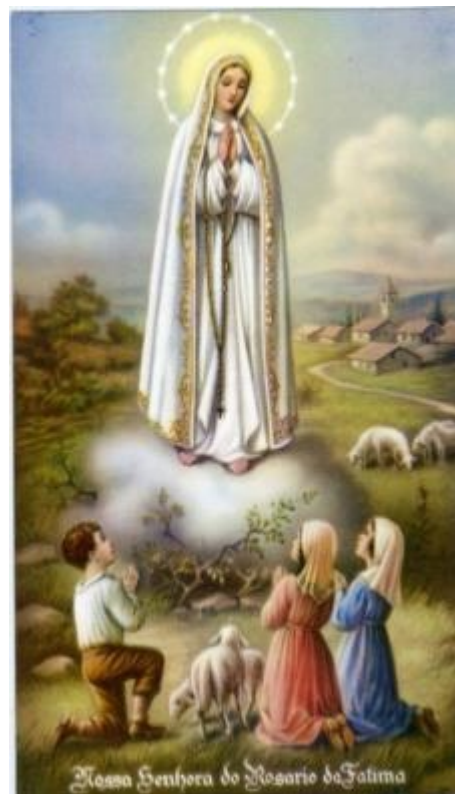
*Oslavujeme v tobě veliké skutky Boha,
který se nikdy neunaví sklánět se milosrdně
k lidstvu, souženému zlem a zraněnému hříchem,
aby jej uzdravil a zachránil.*

*Přijmi s mateřskou laskavostí
úkon zasvěcení, který dnes s důvěrou konáme,
před touto nám tak drahou soškou.*

*Jsme si jisti, že každý z nás je v tvých očích cenný
a že ti nic není cizího z toho, co je v našich srdcích.
Necháváme se dosáhnout tvým něžným pohledem
a dostává se nám útěšného pohlazení tvého úsměvu.*

*Střež náš život ve svých rukou:
požehnej a posil každou touhu po dobru;
oživuj a syť víru;
podporuj a osvěćuj naději;
vzbuzuj a vdechuj lásku;
ved' nás všechny cestou svatosti.*

*Nauč nás své přednostní lásce
vůči malíčkým a chudým,
vyloučeným a trpícím,
vůči hříšníkům a zbloudilým srdcím:
všechny shromáždí pod svoji ochranu
a všechny přived' ke svému milovanému Synu Ježíši, našemu
Pánu.”*



Překlad P. Milan Glaser, S.J., Radio Vaticana

Sestry karmelitky sv. Terezie

Karmel v Praze

Když se v českých zemích řekne „karmelitán“ a „karmelitka“, vybaví se nám spisy Terezie od Ježíše (z Ávily), Jana od Kříže, Terezie od Dítěte Ježíše (z Lisieux), Edity Steinové, známých karmelitánských světců a spisovatelů. Jejich knihy nám v posledních dvou desetiletích představilo známé Karmelitánské nakladatelství, které založili a spravují **obutí karmelitáni** (tzv. původní observance, tady v Praze sídlí v Liboci). **Bosí karmelitáni** jsou karmelitáni, kteří přijali za svou reformu řádu, jež pochází od španělské mystičky sv. Terezie od Ježíše. Bosí karmelitáni, kteří do Čech přišli s bitvou na Bílé hoře, mají svou komunitu v klášteře u Pražského Jezulátka na Malé Straně a ve Slaném. Už od 17. století v Praze žijí i **bosé karmelitky**, původně na Malé Straně, blízko Karlova mostu (sv. Josef), dnes na Hradčanech při kostele sv. Benedikta. Jejich první komunitu sem přišla založit z kláštera v italském Terni ctihodná Marie Elekta Ježíšova.

Po zhroutilí komunistického režimu v Československu u nás začaly působit také dvě kongregace

sester karmelitek, které patří ke spiritualitě bosého Karmelu. Od tradičních bosých karmelitek se liší tím, že vedle kontemplativní modlitby rozvíjí také apoštolát. Jedna z těchto řeholních rodin byla založena v Polsku a její sestry vídávame pracovat v chrámu Pražského Jezulátka, jmenují se **karmelitky Dítěte Ježíše** a jejich klášter je na Zbraslavi.

Druhá kongregace se celým jménem, tak jak je užívané v Itálii (kde existuje několik řeholních rodin s podobným jménem), jmenují **sestry karmelitky sv. Terezie z Florencie**. Přídomek „z Florencie“ tu ale neoznačuje novou světicí, jen připomíná toskánský původ této řeholní rodiny. Sestry se inspiroují životním příkladem španělské mystičky svaté Terezie od Ježíše a vlastní zakladatelky. Založila je v 19. století jedna toskánská dívka, blahoslavená Terezie Marie od Kříže, která se nejprve rozhodla poustevničit ve vlastní vesnici a pak se z ní postupně stala karmelitka a misionářka s velkou láskou k eucharistické adoraci a tajemství kříže.

Aby to však nebylo tak jednoduché, je dobré vědět, že každý karmelitánský klášter má svého patrona. Proto také spíš než jako sestry karmelitky sv. Terezie nás v Praze lidé znají podle jména našeho domu, jako **Karmel Edith Steinové**.

Všechny nás spojuje touha vlastním životem svědčit ve stopách proroka Eliáše, že „živ je Hospodin, před jehož tváří stojím!“ a povzbuzovat druhé na cestě modlitby, k setkání s Bohem uprostřed současného světa.



Sestry karmelitky v Košířích

Protože naše „odručka“ sester karmelitek sv. Terezie smí a má pracovat s lidmi, bydlí v našem domě vedle sester také třináct univerzitních studentek a vůbec rády hostíme různé skupiny a aktivity, které



mají podpořit chuť prohloubit vlastní křesťanský život a život modlitby. Hodně se věnujeme zejména vysokoškolským studentům, pro které pořádáme různá duchovní a kulturní setkání a vůbec se jim snažíme nabídnout lidsky zdravé zázemí během oněch velmi důležitých let života, kdy se rozhodují o dalším směřování. Spolupracujeme s akademickou farností u Nejsv. Salvátora, kde nabízíme exercicie a rekolekce a také možnost individuálního duchovního doprovázení. Vedle toho se spolu s dalšími Pražany staráme o to, aby naše katedrála zůstávala i prostorem modlitby, takže se účastníme pravidelné celodenní páteční adorace v tamější eucharistické kapli. Některé sestry dochází

jako dobrovolnice do vinařického vězení, sestra Roberta připravuje k prvnímu přijímání a k biřmování děti italských rodin, které působí v Praze. Pravidelně také dojíždíme do jednoho moravského městečka, do Luké nedaleko Bouzova, kde bychom v budoucnu rády založily ještě jednu komunitu. Zatím tam pracujeme s místními dětmi a čekáme, až budeme mít dostatečný počet sester k založení další komunity.

Pár pozvání

Přestože pracujeme převážně se studenty, u nás na košířském Karmelu je samozřejmě vítaný každý. Kromě pravidelné mše sv. (dvakrát týdně, v pondělí a ve středu večer) pořádáme leccos, od cyklu četby z klasiků duchovní literatury (letos je na řadě spis *Temná noc* Jana od Kříže), po pečení kaštanů na naší zahradě a hudební a literární podvečery. Podrobnější program se dá najít na stránkách našeho Karmelu (www.cestanahoru.org). V téhle chvíli vás však opravdu velmi srdečně zveme právě na ty pečené (a nejen!) kaštiny, a to v pondělí 4. listopadu od 19h. A také svěřujeme do modliteb naši novou českou **sestru Irenu**, která 19. října složila v našem florentském klášteře své první řeholní sliby. Kéž podobně jako ona všichni rosteme v důvěře v Boha, který do našich životů vkládá nesmírné dary a kéž jako pro Irenu, která si přeje odevzdat svůj život plně Bohu, i pro nás je Bůh naší radostí.

s. Denisa

Sv. Kolumbán, opat – památka 23. listopadu

Sv. Kolumbán (nazývaný také Kolumbán mladší) se narodil kolem r. 540 v hrabství Leinster v Irsku. Byl jediným synem bohatých rodičů. Při kázání jednoho poustevníka uslyšel volání Boží, vstoupil do kláštera Cluam-Inis v Ulsteru. Odtud přešel do kláštera Bangoru, vedeného svatým Comgalllem. Tam působil skoro 30 roků jako učitel. Opat Comgall, známý svou přísností, ho velmi ovlivnil.

Bude dobré si připomenout, že křesťanství v Irsku pevně zakořenilo v pátém století v důsledku působení sv. Patrika. Pro Irsko byl typický mnišský charakter veškerého církevního života. Církevní organizace byl spjata s četnými kláštery, jejichž zakladatelé byli velmi často světci. Odpovědnými vůdci irské církve byli opati, nikoli biskupové, kteří vykonávali pouze svátostné funkce. Irští mniši se vydávali jako misionáři na evropský kontinent, do francké říše, do Itálie i do Panonie.

Opat Comgall dovolil Kolumbánovi, po vysvěcení na kněze, aby se skupinou dvanácti mnichů odplul na evropskou pevninu. V důsledku dobré pověsti Irů i Kolumbánovy osobnosti byl začátek provázen úspěchem. Po přistání v Normandii mu král austrasijské části francké říše dovolil, aby se usadil v Annegray na okraji Vogéz v Alsasku. Když se tento klášter po příchodu místních mužů rychle rozrostl, založil další v nedalekém Luxeuil kolem r. 590. Třetí klášter založil - opět blízko - ve Fontaines. V Luxeuil strávil Kolumbán skoro dvacet let.

Ve všech třech klášterech se žilo podle řehole založené na naprosté poslušnosti, mlčení, půstu, zdrženlivosti; porušení řádu se tvrdě trestalo. Rozdíl ve způsobu života i povahové rozdíly vedly ke sporům. Irové nebyli z domova zvyklí přiznávat biskupovi disciplinární právo. Ale Kolumbán nebyl muž, který by se dal odvrátit od vytčené cesty. Dopisy, jež psal na obhajobu své věci papežovi, patří k důležitým svědectvím západní církevní historie raného středověku.

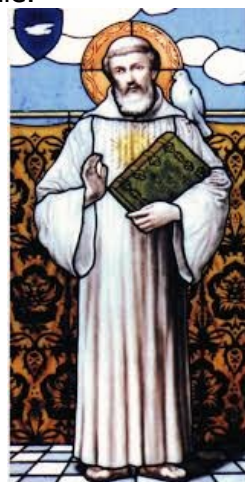
Když pak začal poukazovat i na nešvary krále Theodoricha, vypověděl tento král Kolumbána i jeho průvodce ze země. Z přístavu Nantes se jim ale podařilo se vrátit. Šli do Met a král Theudebert je poslal provádět misie v oblasti horního Rýna. K prvnímu setkání s pohanstvím došlo při Curyšském jezeře. Přišli tam právě o pohanské náboženské slavnosti, Kolumbán se rozhněval, naházal bůžky do vody a zničil pohanskou svatyni; jen útekem se zachránili před zuřivostí domorodců. Pobyt na Bodamském jezeře trval sice o něco déle, ale bez úspěchu. Domorodci pod záminkou, že Irové ohrožují jejich lovecká práva, donutili úřady, aby Kolumbána a jeho druhy vypověděly. Jediný, kdo tam zůstal, byl mnich Gallus, který se brzy naučil nářečí tohoto kraje a působil v blízkosti Bodamského jezera (klášter Sankt Gallen) až do smrti.

Kolumbán a jeho druhové překročili Alpy a byli přátelsky přijati lombardským králem Agilulfem, jenž o nich slyšel od svých franckých příbuzných. S jeho svolením se Kolumbán usadil v Bobbiu, kde založil klášter u polorozbořené baziliky. Tam strávil zbytek života, 23. listopadu 615 zemřel a je tam i pohřben.

Svatostí svého života a svou řeholí, která ještě dlouho po jeho smrti měla velký vliv i v dalekých končinách křesťanského světa, vstoupil Kolumbán do církevní historie. Za svého života založil četné kláštery, po jeho odchodu pokračovali v jeho činnosti žáci; jejich působení připravillo přijetí mírnější řehole svatého Benedikta.

Papež Benedikt XVI měl dne 11. června 2008 při geneální audienci promluvu, z níž připomínáme. „Poselství svatého Kolumbána spočívá v silném důrazu na obrácení a odstupu od pozemských dober s ohledem na věčné dědictví. Svým asketickým životem a nekompromisním jednáním tváří v tvář korupci mocných, připomíná přísnou postavu svatého Jana Křtitele. Jeho strohost však nebyla nikdy samoučelná. Byla nástrojem svobodného otevření se lásce k Bohu, odpovědí celého bytí na dary obdržené od Něho a opětovným vytvořením obrazu Božího v sobě. Zároveň kultivoval půdu a obnovoval lidskou společnost. Cituji z jeho *Pokynů*: „Pokud člověk užívá správně ony schopnosti, které Bůh udělil jeho duši, pak bude Bohu podoben. Pamatujme, že mu musíme vrátit všechny ty dary, které si u nás uložil, když jsme byli v počátečním stavu. Svými příkázáními nás naučil jak. Prvním z nich je milovat Pána celým srdcem, protože nás miloval jako první již od počátku, ještě dříve než jsme na tento svět přišli.“ (srov. *Pokyny XI*).“ <http://www.radiovaticana.cz/clanek.php4?id=9661>

Podle J. Heyduka: *Svatí církevního roku, internetu (Hellenlexikon, Santiebeati) a RadioVaticana.* MP



OKÉNKO VÍRY

SEDMÉ PŘIKÁZÁNÍ: NEPOKRADEŠ

503. Co sedmé přikázání vyhláší?

Vyhláší všeobecné určení, rozdělení a soukromé vlastnictví dober, respektování osob a jejich majetku a neporušení stvoření. Církev nachází v tomto přikázání základy svého sociálního učení, jež zahrnuje správné jednání v ekonomické činnosti a ve společenském a politickém životě, právo i povinnost pracovat, spravedlnost a solidaritu mezi národy a lásku k chudým.

504. Za jakých podmínek existuje právo na soukromé vlastnictví?

Právo na soukromé vlastnictví existuje za předpokladu, že majetek byl získán nebo přijat spravedlivým způsobem a že prvotní zůstává všeobecné určení pozemských statků k uspokojení základních potřeb všech lidí.

505. Jaký je cíl soukromého vlastnictví?

Cílem soukromého vlastnictví je zaručit svobodu a důstojnost jednotlivých osob tím, že jim pomáhá uspokojit jejich základní potřeby, potřeby těch za které nesou odpovědnost, a také potřeby těch, kteří žijí v nouzi.

506. Co sedmé přikázání nařizuje?

Sedmé přikázání nařizuje respektovat majetek druhých uplatňováním spravedlnosti a lásky, mírnosti a solidarity. Zvláště vyžaduje: *dodržovat učiněné sliby a uzavřené smlouvy; napravit spáchanou nespravedlnost* a navrátit neprávem nabytý majetek; respektovat *neporušenost* (integritu) stvoření rozumným a umírněným užíváním nerostných, rostlinných a živočišných zdrojů, které jsou ve světě, se zvláštní pozorností vůči ohroženým druhům.

507. Jak se má člověk chovat ke zvířatům?

Člověk se má ke zvířatům jakožto Božím tvorům chovat laskavě a má se vyhýbat jak přehnané lásce k nim, tak bezohlednému využívání, především k vědeckým pokusům, které překračují rozumové meze a při kterých zvířata zbytečně trpí.

508. Co sedmé přikázání zakazuje?

Sedmé přikázání zakazuje především krádež, která je uchácením cizího majetku proti rozumné vůli vlastníka. To se rovněž děje vyplácením nespravedlivé mzdy; spekulováním s hodnotou majetku kvůli zisku ke škodě druhých; falšování šeků nebo faktur. Dále zakazuje páchat daňové nebo obchodní podvody a vědomě poškozovat soukromé nebo veřejné vlastnictví. Zakazuje také lichvářství, korupci, soukromé zneužívání veřejného majetku, z vlastní viny špatně provedenou práci a plýtvání.

Bohoslužby v košířské farnosti:

Slavení eucharistie

neděle 9.00 sv. Jan Nepomucký
11.00 Nejsvětější Trojice

pondělí 7.30 Nanebevzetí Panny Marie Na Klamovce

středa 17.30 Nejsvětější Trojice (s modlitbou večerních chval)

čtvrtek 17.30 sv. Jan Nepomucký (s modlitbou večerních chval
a následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)

pátek 17.30 Nejsvětější Trojice (s následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)

sobota 17.30 sv. Jan Nepomucký

Od středy do soboty je pravidelná modlitba posvátného růžence přede mší sv.

Příležitost ke svátosti smíření je vždy 15 minut přede mší sv. nebo podle dohody

Spojení na kněze: P. Lohelius Klindera, ThD., O.Praem. - mobil 602 390 845

Vydává:

Redakční rada:

Uzávěrka:

Náklad:

Internet:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

P. Lohelius Klindera, ThD., M. Brůčková, M. Práger

15. každého měsíce

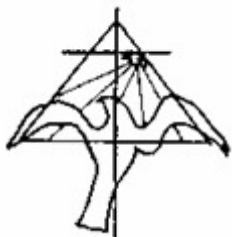
150 výtisků

<http://kosirska.farnost.cz>

Grafická úprava: V. Dráb

Č.ú.: 125708379/0800

Neprodejně



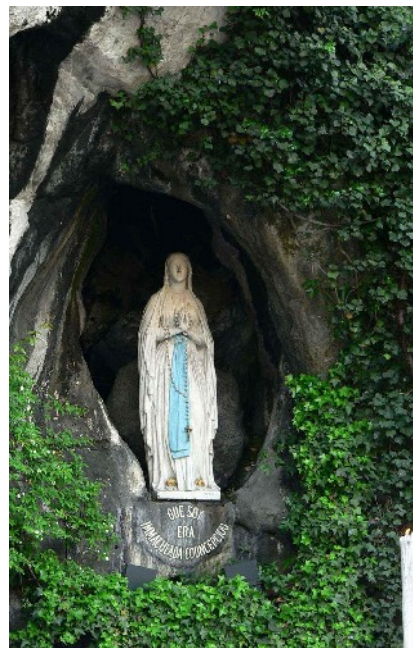
prosinec



BUĎ POZDRAVENA, POŽEHNANÁ!

Začátek adventní doby je spojen se slavností Panny Marie, počaté bez poskvrny prvotního hříchu. Je to jeden z největších a nejkrásnějších mariánských svátků v roce. Pokud nám v den tohoto svátku nebrání pracovní povinnosti, neměli bychom chybět na mši svaté.

Slavíme tajemství Mariina čistého života, který byl od svého úplného počátku chráněn od prvotní viny, která přechází od Adama a Evy na všechny lidi. Naprosto nikdo není schopen svou silou a schopnostmi, ani působením jiného člověka, z tohoto vlivu uniknout a vstoupit do tohoto života bez dědičné viny. Žalmista volá: „V hříchu mě počala moje matka!“ Dalo by se říci také „s hříchem“, ale formulace „v hříchu“ je výstižnější. Naznačuje totiž naše namočení, ponoření do toho, čím je celá naše osoba pošpiněna a prosáknuta. Tím není řečeno, že by člověk při postupném užívání rozumu a svobodné vůle nebyl schopen konat jakékoliv dobro. Jsme však poznamenáni vážnou poruchou, která nás stahuje ke zlu. Tento neblahý stav je však možné překonat Božím darem, kterým je svátost křtu. I po přijetí této svátosti se projevuje náklonnost ke zlu a člověk se může dopouštět osobních hříchů, ale dědičný hřích je odpuštěn – milost posvěcující vrací duši do přátelské Boží náruče. Svátost křtu i všech dalších šest svátostí mají svůj neodmyslitelný a podstatný původ ve výkupné smrti zmrtvýchvstání Krista. Maria, Matka Boží však přišla na svět před vykonáním nejsvětější oběti svého Syna. Přesto se účinky této oběti vztahují i na ni, a tak je tak zvaně „předvykoupena“. Bůh není časově omezený, takže je to klidně možné. Mariin život před příchodem Pána Ježíše na svět tak představuje tu nejvzácnější a nejčistší adventní přípravu. Bytostné čekání dívky na nebeského ženicha, příprava na jedinečné a nejdražší mateřství vůči Stvořiteli a Spasiteli.



V jedné homilii nacházíme tuto chválu panenské Bohorodičky: „Jak to mám říci? Jak mohu slavnou a svatou Pannu chválit? Ona přesahuje všechno bytí kromě samého Boha. Od přirozenosti je krásnější než cherubové, serafové a celé množství andělů. Ani nebeská řeč, ani pozemšťan, ani andělská řeč ji nemůže náležitě chválit. Blahoslavená Panno, neposkvrněná holubičko, nebeská nevěsto..., chráme a trůne Božství! Kristus, v nebi i na zemi jasně zářící Slunce, Ti patří. Jsi světelný oblak, kterým se Kristus nechal zahalit, zářící Světlo, které osvětluje svět.

Raduj se, Požehnaná, bráno nebe! O Tobě mluví autor Velepísně... když volá: „Zahrada uzavřená jsi, sestro má, nevěsto, uzavřený val, zapečetěný pramen“(4,12)...Svatá Matko Boží, neposkvrněná ovečko, tys přinesla světu Beránka, Krista, vtělené Slovo... Jak úžasné znamení na nebi: Žena oděná sluncem (Zj 12,1), která na svých rukou nese Světlo!...Jak úžasné znamení na nebi: Pán andělů, který se stal malým dítětem Panny. Nyní veleb Marii, neboť ona Evu po jejím pádu pozvedla a z ráje vyhnaného Adama nechala vstoupit do nebe...

Nesmírná je milost, kterou byla svatá Panna obdařena. Proto ji zdraví anděl Gabriel slovy: „Raduj se, Požehnaná“; záříš jasně jak nebe. „Raduj se, Požehnaná“, okrášlená nespočetnými ctnostmi... „Raduj se, Požehnaná“, Ty napájíš žíznivé sladkostí věčného pramene. Raduj se, neposkvrněná svatá Matko, tys porodila Krista, který byl již před Tebou. Raduj se, královský purpure: Tys oblékla krále nebe a země. Raduj se, zapečetěná kniho: Tys obdařila svět, aby četl Slovo, Syna Otce“.

Matka Boží bývá nazývána žebříkem do nebe. Každého žebříku lze užít dvojím způsobem: lze po něm stoupat shůry do hlubin a z hlubin do výšky. Po tomto žebříku Bůh sestoupil na zem, abychom my lidé mohli skrze Marii vystoupit k němu do nebe.

Sv. Fulgentius z Ruspe
P.L.

Liturgický kalendář

prosinec 2013

1. NEDĚLE	1. NEDĚLE ADVENTNÍ
3. úterý	Památka sv. Františka Xaverského, kněze
4. středa	Sv. Jana Damašského, kněze a učitele církve
6. pátek	Sv. Mikuláše, biskupa
7. sobota	Památka sv. Ambrože, biskupa a učitele církve
8. NEDĚLE	2. NEDĚLE ADVENTNÍ
9. pondělí	Slavnost PANNY MARIE, POČATÉ BEZ POSKVRNY PRVOTNÍHO HŘÍCHU
12. čtvrtek	Panny Marie Guadelupské
13. pátek	Památka sv. Lucie, panny a mučednice
14. sobota	Památka sv. Jana od Kříže, kněze a učitele
15. NEDĚLE	3. NEDĚLE ADVENTNÍ
22. NEDĚLE	4. NEDĚLE ADVENTNÍ
23. pondělí před	Štědrým dnem
24. úterý	ŠTĚDRÝ DEN
25. středa	Slavnost NAROZENÍ PÁNĚ – zasvěcený svátek
26. čtvrtek	Svátek sv. Štěpána, prvomučedníka
27. pátek	Svátek sv. Jana, apoštola a evangelisty
28. sobota	Svátek sv. Mlad'átek, mučedníků
29. neděle	Svátek Svaté Rodiny Ježíše, Marie a Josefa
30. pondělí	Šestý den v oktávu Narození Páně
31. úterý	Sedmý den v oktávu Narození Páně (Sv. Silvestra I., papeže)
1.1. 2014 středa	Slavnost PANNY MARIE, MATKY BOŽÍ - zasvěcený svátek

Připrav se, Betléme, ráj se otevírá všem. Raduj se, Efrato, neboť v jeskyni rozkvetl z panenského lůna strom života. Ono se stalo duchovním rájem, v němž najdeme božský květ, který nám dává život. Už více neumřeme jako Adam, neboť Kristus se narodí, aby znovu pozvedl jeho obraz, který na počátku světa padl. Kristus se blíží, aby nám sloužil. On, Tvůrce, bere na sebe podobu tvora. Bohatý svým Božstvím přináší nešťastnému Adamovi nové stvoření a nové zrození. Sklání nebesa a z panenského lůna se k nám blíží, oděn naším tělem. Zrodí se v betlémské jeskyni podle Písem. Chce se zjevit jako dítě ten, který dětem dává v mateřském lůně život. Vzhůru svá srdce mu nesme v ústřety v slavnostní radosti. Pán plný moudrosti přichází k nám jako prostý host. Přijměme jej, abychom se znovu stali hosty v ráji jeho radostí a sídlili v něm pro milost toho, který se zrodil v chlévě.

Z byzantské liturgie

Oznámení

Katecheze dospělých

Další katecheze s výkladem Janova evangelia bude v sobotu 7.12. po mši sv. ve farním sále u sv. Jana Nep.

Schůze farní rady

Farní rada se sejde v pátek 13. 12. po večerních bohoslužbách v domečku u Nejsv. Trojice.

Mikulášská besídka

Mikulášská besídka bude v sobotu! **7.12. v 15:30 hod.** ve farním sále u sv. Jana Nepomuckého. Srdečně zveme děti, rodiče, prarodiče, přátele, známé - **všechny**, kdo chtějí strávit příjemné odpoledne s nadzemskými bytostmi a naší farní drobotinou. Mikuláš, andělé i čertík přijdou – přijďte i vy.

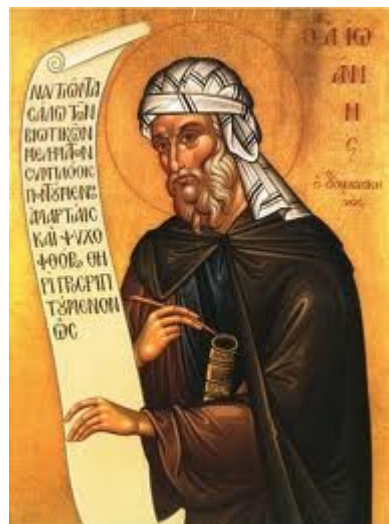


Úmysly Apoštolátu modlitby na prosinec

- 1. Za opuštěné děti a za dětské oběti jakékoli formy násilí, aby nacházely potřebnou lásku a ochranu. (úmysl všeobecný)**
- 2. Za všechny křesťany, aby osvětlení světlem vtěleného Slova připravovali lidstvo na příchod Spasitele. (úmysl misijní)**
- 3. Aby ti, kdo pro svou věrnost Božímu slovu trpí příkoří, hledali a nacházeli pomoc v modlitbě a setkávání s Kristem ve svátostech. (úmysl našich biskupů)**

Svatý Jan Damašský, kněz a Učitel církve – památka 4. prosince

Jediným pramenem o životě sv. Jana je jeho životopis sepsaný jeruzalémským patriarchou Janem v 10. století. Damašek, rodné město Janovo, byl od roku 666 sídlem kalifů a zůstalo jím až do roku 750, kdy byla dána přednost Bagdádu. Janův otec Sargun ibn Mansur – ačkoli křesťan – zastával na kalifově dvoře úřad podobný dnešnímu ministru financí. Sv. Jan se narodil okolo roku 675. V dětství si prý hrál se synem kalifa. Jeho otec mu zajistil výborné vzdělání. Jako učitele získal sicilského mnicha Cosmase, jehož vysvobodil z otroctví. V dospělosti se Jan stal spolupracovníkem a později nástupcem svého otce v úřadě. Koncem století se ale postavení křesťanů změnilo, neboť přízeň kalifů mizela. Jan byl nespokojen s životem u dvora a uzrálo v něm povolání k mnišskému životu. Kolem roku 700 vstoupil do kláštera sv. Sáby nedaleko Jeruzaléma. Tam získal teologické vzdělání a byl vysvěcen na kněze. Nikdy se z kláštera nevzdálil a věnoval všechny své síly asketickému životu a spisovatelské činnosti. Nezříkal se však také pastorační služby, o čemž svědčí zejména jeho četné *Homilie*. V tomto klášteře také, prý ve vysokém věku, zemřel. Jeho liturgická památka připadá na 4. prosince.



V r. 1890 ho papež Lev XIII prohlásil Učitelem Církve.

Význam sv. Jana Damašského je zejména v jeho literárním odkazu. Je znám jako učenec, teolog, kazatel a básník. Jeho básně a hudební skladby jsou uznávány ještě dnes.

Jan Damašský byl teolog, který uzavírá patristické období; jeho vliv obsáhl celý východní stře-

dověk a jeho hlavní dílo *Pramen poznání*, jež obsahuje zejména znamenitý výklad o ortodoxní víře, bylo ve 12. století přeloženo do latiny a rozšířeno i na Západě; těšilo se podobné autoritě jako Teologická summa Tomáše Akvinského. I když ve svých spisech hlavně shromáždil, co před ním řekli církevní spisovatelé nebo co vybral z koncilních jednání, je to víc než dílo kompilátora a právem je považován za posledního řeckého církevního Otce a za klasického dogmatika této církve.

Na Východě jsou známy především jeho tři *Traktáty proti těm, kteří hanobí svaté obrazy*, které byly po jeho smrti r. 754 odsouzeny obrazoboreckým synodem v Hieria (část Konstantinopole). Tyto traktáty však byly také hlavním důvodem jeho rehabilitace a kanonizace pravověrnými otci, svolanými na 2. nicejský a sedmý ekumenický koncil (787).

Jan Damašský byl mezi prvními, kdo rozlišoval ve veřejné a soukromé křesťanské úctě mezi adorací (*latreia*) a úctou (*proskynesi*). První se vztahuje pouze k Bohu, svrchovaně duchovnímu, zatímco druhá se může prokazovat obrazu s úmyslem vztahovat se k tomu, který je obrazem znázorněn. Pochopitelně, že Svatý nemůže být v žádném případě spojován s matérií, která tvoří obraz. Toto rozlišení se záhy ukázalo jako velmi důležité.

O sv. Janu Damašském hovořil papež Benedikt XVI. na generální audienci dne 6. 5. 2009. Cituje sv. Jana a přidává svůj komentář. „Bylo nezbytné, aby přirozenost byla posílena a obnovena, a byla tak konkrétně ukázána a vyznačena cesta ctností, která vzdaluje od špatností a vede k životu věčnému...Na horizontu dějin se tak objevuje velké moře lásky Boha k člověku...”

To je krásný výraz. Na jedné straně vidíme krásu stvoření, a na druhé straně ničení, způsobené lidskou vinou. Vidíme však Božího Syna, který sestupuje, aby obnovil přirozenost - moře lásky Boha k člověku. A Jan Damašský pokračuje: „On sám, Stvořitel Pán, bojoval za své stvoření, kterému předal své učení svým příkladem. A tak Boží Syn, přestože subsistuje ve formě Boha, snížil nebesa a sestoupil ke svým služebníkům a učinil tak vůbec nejnovější věc, jedinou opravdu novou věc pod sluncem, skrze niž skutečně ukázal nekonečnou moc Boží.”

Můžeme si představit útěchu a radost, kterou v srdcích věřících šířila tato slova tak bohatá na okouzlující obrazy. Naslouchejme jim i dnes, a sdílejme tytéž pocity tehdejších křesťanů: Bůh v nás chce spočinout, chce obnovit přirozenost také naším obrácením, chce nám dát účast na svém božství. Kéž nám Pán pomáhá činit z těchto slov podstatu svého života.

Podle J. Heyduka: *Svatí církevního roku, pramenů z Internetu (Encycl.Cath.,Heiligenlexikon a*
<http://www.radiovaticana.cz/clanek.php4?id=11204>)

MP

ZPRÁVY Z FARNOSTI



V prosinci oslaví sedmdesáté narozeniny naše vzácná farnice

paní Eva Plíšková.

Věrná životní průvodkyně našeho pana varhaníka, starostlivá matka tří synů, obětavá babička pěti vnoučat, pečlivá opatrovnice kostela sv. Jana Nepomuckého, kde obětavě, bez nároku na jakoukoliv odměnu, vykonává pravidelnou každotýdenní očistu chrámových prostor. A že to je při rozlehlosti jeho prostor časově i fyzicky náročná práce si dovedeme jistě představit. Ještě že má spolehlivého pomocníka ve svém manželovi a samozřejmě i pomoc Nejvyššího, o jehož dům s takovou láskou a skromností pečuje. Skromnost a obětavost je charakteristickým rysem osobnosti paní Plíškové – ona prostě a pilně pracuje pro slávu Boží, nikoliv pro lidské uznání a odměnu světskou.

U příležitosti jejích krásných narozenin paní Plíškové za vše děkujeme, přejeme jí pevné zdraví, hodně sil do dalšího života a stálou ochranu Boží. A to Živijó jí určitě zazpíváme (pod taktovkou jejího manžela).



Vděční košířští farníci



Zpráva o zaoceánském narození

Odejeli hodně daleko, až za oceán, do Bostonu v USA. Pořád je ale máme v myslích jako naše farníky. A oni, **Lucinka a Jan (jinak Honánek) Fridrichovi** to zřejmě mají také tak. A jistě i proto nám poslali zprávu

o narození prvorozeného syna Jakoubka.

Blahopřejeme rodičům, malého Jakoubka vítáme na tento svět a přejeme mu stálou ochranu Boží a Panny Marie. Jeho nebeský patron ho jistě také neopustí. Bude-li malý Jakoubek po svém dvoumetrovém otci, určitě dlouho malý nezůstane a tak si musí rodiče pospíšet, aby si tu „malost“ užili (jak ostatně ukazují foto).

Podzimní farní výprava do ...?

Ano, cíl byl do poslední chvíle UTAJEN! Sešla se nás v neděli 17.11. hrstka statečných (16) v mléčné mlze na stanici metra B Luka tak jak bylo předem plánováno. Zde ovšem bylo všechno jinak. Nejelo se podle plánu busem do Krtně, ale auty pánů Vítka B. a Václava F. jsme byli tím hustým mlžným mlékem přesunuti do OŘECHA. Inu, změna je život (či je tomu naopak?). Rozhodně jsme však změny nelitovali!

Ořech, vesnici (nyní v okrese Praha-západ), daroval kníže Boleslav II. darovací listinou z r. 993 břevnovskému klášteru. Místo má tedy historicky doloženou minulost – *první plus*. Ve svém středu má Ořech významnou památku, **kostel Stětí sv. Jana**, poprvé zmiňovaný v r. 1352, kdy byl podle historických pramenů dostavěn. Po barokních úpravách stojí kostel dodnes a je velmi dobře udržován – *druhé plus*. Po modlitbě, zpěvu mariánské písně (varhanní doprovod jako obvykle obstaral náš varhaník pan Plíšek) a krátké prohlídce interiéru kostela, nás před kostelem členka výpravy, literárně vzdělaná paní Dušková, upozornila na protilehlý farní dům s pamětní deskou jednoho z kaplanů a pozdějšího ořešského faráře, **Jindřicha Šimona Baara** (*třetí plus*).

Naše výprava se poté rozdělila, část odvezli naši autodopravci k metru, další část, již velmi zavlhá a prochládlá se uchýlila do nedaleké stylové hospůdky s názvem Rapír a tam strávila příjemné posezení a popovídání v skutku rytířském prostředí. A to bylo poslední *plus* naší výpravy, za kterou velmi děkujeme organizátorovi Vítkovi. Neméně velký dík patří našemu duchovnímu průvodci P. Lohelovi.



KRÁTKÝ DODATEK.

J.Š.Baar je označován za nejpopulárnějšího katolického kněze-beletristu a básníka české literatury. Narodil se r. 1869 v Klenčí pod Čerchovem, v letech 1880-88 studoval na gymnasiu v Domažlicích. Po maturitě vstoupil do semináře v Praze, v r. 1892 byl vysvěcen na kněze. Jako kaplan pak sloužil na několika různých místech, v Ořechu v letech 1895-97. Jako ořešský farář pak

působil od r. 1909 až do odchodu do penze v r. 1919, kdy se vrátil zpět na své milované Chodsko. Od mládí byl literárně činný, psal básně, ale jeho hlavní doménou byly povídky a romány z vesnického, převážně chodského prostředí. Jeho dílo je velmi obsáhlé, někteří z nás si vzpomenou např. na selský román Jan Cimbura, který byl také úspěšně zfilmován. Psal i knížky pro děti, sbíral chodské pohádky a své romanopisectví prokládal i poesii. Kromě literární činnosti působil i ve společenském životě, jeden čas byl předsedou Jednoty katolického duchovenstva, představitelem hnutí Katolická moderna. Měl své představy o reorganizaci církevního života, vždycky ale byl velkým realistou, nikdy neupadl do radikálních reformátorských snah, v jeho době částí kléru prosazovaných. Zemřel 24.10.1925 ve svém rodném Klenčí. Zanechal po sobě neobyčejně rozsáhlé literární dílo.

„Jeho Chodové“ mu postavili na Výhledech pomník – sochu v nadživotní velikosti s vytesaným citátem jeho veršů, vyjadřujících jeho velkou lásku k rodnému kraji.

„Pane Bože! Všechny struny v srdci mém již popraskaly. Jedna jediná mi zbyla. Miluješ-li mě – dej, abych směl na ni zahrát píseň o lásce k této kamenité zemi“.

Zpracováno podle Wikipedie.

Zelený kříž,

se najde cestou ze Svaté do Kublova, uprostřed lesa a na křižovatce. Když jsem začal pobejvat v mojí pastoušce tak jsem zaznamenal, že se nějak kácí. Při bližším ohledání jsem zjistil, že je dole úplně shnilej a že to směle pokračuje dál. Poprosil jsem synka Jakuba, aby udělal nový a on ho udělal z dubového dřeva, aby ho nestihnul stejný osud.

Tak jsme ho postavili a pan farář požehnal, nýbrž to tak má být. Přisoudil jsem ho mému příteli Františkovi, protože měl rád les a taky že nedávno umřel.



No ale - zelený kříž, v zeleném lese je téměř neviditelný. Tak jsem ho opatřil skleněnými paprsky, jak to bývá zvykem, protože po smutku přišla velká radost, a ty krásně svítily, když ta skla byla ozářena sluncem. Jenže podzimní bouřky a větry ulámaly větve a ty, nevědouce co činí, ulámaly část paprsků. Protože torzo bylo nedobré, tak jsem ten zbytek raději sundal.

Ale protože kříž byl ještě smutnější, tak jsem pořád vymejšlel náhradu a furt nic. Až jsem jednou navštívil (za zvláštních okolností) kamaráda Láďu a ten mi věnoval kus antikorového plechu. Abyste věděli, tak antikoro je stříbřitě lesklé a ukrutně trvanlivé. Má ale drobný háček, že se obtížně stříhá a upravuje. Podařilo se mi najít dílnu, kde dokázali nastříhat na obrovském stroji pásky a každý ještě nastříhnout tak aby šlo udělat paprsky.

V dnešní superekonomické době si řekli o 50 Kč, slovy padesát. Tak jsem to raději zdvojnásobil, abych měl také nějaké zásluhy.

Nakonec jsem je připevnil na kříž, plápolaje na žebříku, ale mám už takovou zkušenost, že to většinou dobře dopadne. Když jsem to potom shlédl, přepadla mě obrovská radost, že kříž zase svítí.

Na oslavu jsem si doma pustil Gloria od Vivaldiho a udělal jsem si hostinu pomocí značného množství cmundy (bramboráku) a piva značky Kozel.

V listopadu 2013 sepsal Dědek Kája (Karel Pávek)

OKÉNKO VÍRY

509. Jaký je obsah sociálního učení církve?

Sociální učení církve, jako organické rozvíjení evangelijních pravd o důstojnosti lidské osoby a o její sociální dimenzi, předkládá zásady k úvaze, formuluje kritéria pro posuzování, poskytuje normy a směrnice pro jednání.

510. Kdy církev zasahuje v sociální oblasti?

Církev zasahuje předkládáním mravního úsudku v ekonomických nebo sociálních otázkách, když to vyžadují základní práva osoby, společné dobro nebo spása duší.

511. Jak má probíhat společenský a hospodářský život?

Má probíhat podle vlastních metod v rámci mravního řádu k službě celému člověku a celému lidskému společenství v duchu sociální spravedlnosti. Člověk má být jeho původcem, středem a cílem.

512. Co je v rozporu se sociálním učení církve?

V rozporu se sociálním učení církve jsou hospodářské a společenské systémy, které obětují základní práva osob nebo dělají ze zisku výlučné pravidlo či svůj poslední cíl. Proto církev odmítá ideologie spjaté v moderní době s komunismem nebo s ateistickými a totalitními formami socialismu.

Mimoto v praxi kapitalismu také odmítá individualismus a absolutní primát zákonitosti trhu nad lidskou prací.

513. Jaký význam má práce pro člověka?

Člověk má povinnost i právo pracovat a tím spolupracuje s Bohem Stvořitelem. Usilovnou a vhodnou prací člověk uplatňuje své přirozené schopnosti, oslavuje dary Stvořitele a přijaté vlohy, zajišťuje obživu sobě i příslušníkům své rodiny a slouží lidskému společenství. Mimoto ve spojení s boží milostí práce může být prostředkem posvěcení a spolupráce s Kristem na spáse ostatních.

514. Na jaký druh práce má právo každá osoba?

Přístup k jisté a poctivé práci musí být otevřen všem, bez nespravedlivé diskriminace, při respektování práva na svobodnou hospodářskou iniciativu a na spravedlivou mzdu.



***Milostiplné prožití vánočních svátků
a Boží pomoc a ochranu v následujícím
roce přeje svým čtenářům i nečtenářům
a všem košířským farníkům
Redakce KFL.***



Těšíme se na další příspěvky od vás!!

Vydává:**Redakční rada:****Uzávěrka:****Náklad:****Internet:**

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, M. Práger

15. každého měsíce

150 výtisků

<http://kosirska.farnost.cz>**Grafická úprava:** V. Dráb**Č.ú.:** 125708379/0800**Neprodejně**

VÁNOČNÍ BOHOSLUŽBY V KOŠÍŘÍCH

Slavnost NAROZENÍ PÁNĚ

Vigilie - zvláště pro děti

kostel sv. Jana Nep. 24.12. 16,00 hod

Půlnoční

kostel sv. Jana Nep. 24.12. 24,00hod.

Za svítání - Boží hod vánoční

kostel sv. Jana Nep. 25.12. 9,00 hod.

Ve dne - Boží hod. vánoční

kostel Nejsv. Trojice 25.12. 11,00 hod.

Svátek sv. Štěpána

kostel sv. Jana Nep. 26.12. 9.00 hod.

kostel Nejsv. Trojice 11.00 hod.

Svátek sv. Jana evangelisty

Kostel Nejsv. Trojice 27.12. 17.30 hod.

Svátek sv. Mlád'átek

kostel Sv. Jana Nep. 28.12. 17.30 hod.

Svátek Svaté Rodiny Ježíše, Marie a Josefa

kostel Sv. Jana Nep. 29.12. 9,00 hod.

kostel Nejsv. Trojice 11,00 hod.

Sv. Silvestr - závěr kalendářního roku

kostel sv. Jana Nep. 31.12. 17,30 hod.

Slavnost PANNY MARIE, MATKY BOŽÍ

kostel sv. Jana Nep. 1.1.14 9,00 hod.

kostel Nejsv. Trojice 11,00 hod.

Slavnost Zjevení Páně – Tří králů

kostel P.Marie - Klamovka 6.1.14 7,30 hod.